

Eugen Baci
Emanuel și Casandra

Roman de Dragoste
Fantezie

Prefață

Zaharia Tudor Roman

Grafică copertă: după o idee a autorului

Coperta I: Casandra în viziunea autorului

Coperta IV: Călătoria în timp (sursa internet)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BACIU, EUGEN

Emanuel și Casandra / Baciuc Eugen.

— București: RBA Media, 2015 ISBN 978 - 606 -
8327 - 42 - 6

821.135.1 - 31

Editura RBA Media București - România
www.rbaprint.ro

Prefață

La romanul „Emanuel și Casandra” „Destinul lor fusese pecetluit înainte ca ei să se nască”.

Este a treia carte realizată în aproape doi ani a autorului lor, poetul și prozatorul Eugen Baciuc.

Un eveniment deosebit de îmbucurător pentru un autor care și-a făcut debutul în literatură tot acum aproape doi ani cu romanul său autobiografic „Așa a fost să fie” - vol. I. Cititorii, inclusiv cei de pe Internet, se așteptau la apariția volumului II al cărții sale după volumul de versuri „Eterna moștenire”, dar apariția acestei cărți este și mai surprinzătoare prin conținutul ei la care nu se aștepta nimeni. Un roman de ficțiune, de dragoste romantică, de domeniul fantasticului, care datorită îndemnării narative, chiar a unei forțe narative a autorului, pe parcursul lecturii devine aproape veridică și acceptată de cititor, de orice

cititor.

Oamenii, în epoca actuală a computerelor, a filmelor de ficțiune, cu efecte în general de suspans nimicitor, distrugător, al celor polițiste, interminabile în ceea ce privește cursele cu automobile, cu cascadorii care obosesc în general pe spectator, au nevoie de o relaxare interioară, de mai mult sentimentalism care să-i readucă la adevărata structură a sufletului uman. Și cartea domnului Eugen Baciuc, face parte din această categorie de lecturi, întrucât ea poate declanșa ceea ce este omenesc în ființa umană, și primul sentiment, primordial, nu poate fi decât dragostea reciprocă între ființele de sex opus lăsate de Dumnezeu pe această Planetă, și nu cea deviată de pe drumul naturii. Și lucrul acesta devine foarte important, iar autorul reușește să-l facă într-o formă surprinzătoare și cu un meșteșug vrednic de apreciat. Că ființa umană poate dovedi că deține anumite forțe spirituale care depășesc marginile realului, o știm din experiențele parapsihologice, în care gândurile, s-au dovedit, că pot fi transmise la distanțe de mii de kilometri.

De ce nu am admite și forța invocată de autor, a teleportării, care face farmecul și baza acestui roman de ficțiune scris cu multă îndemânare și cu trăirile autorului care se simt pe tot parcursul cărții.

Este acel sentiment al iubirii, care transfigurează, renaște la viață, acel sentiment care readuce la viață ființa iubită; acel sentiment de o forță neobișnuită de a învinge cruzimea de neînvins a timpului, prin gândurile și sentimentele autorului care poate crea în cititorul avizat, acele personaje psihofizice despre care ne vorbește în ilustra sa carte „Teoria capodoperei”, Mihail Dragomirescu, carte care mai face valuri și acum în lume. Se observă din acest roman că mijloacele artistice folosite de autor încep să contureze personalitatea sa, fiindcă o asemenea carte, reprezintă un salt vădit față de prima sa

carte. Descrierile interioarelor, ale naturii, portretele eroilor, ale sentimentelor, devin ale unui autor la care trăirile își joacă rolul lor mai important decât o simplă povestire venită din memorie. Apoi momentele de suspans și aventură trăită de cei doi, devin veridice tocmai prin forța cu care ne sunt transmise și nouă cititorilor, ceea ce este un merit al autorului. Apreciez că acest volum va atrage mult mai mulți cititori tocmai prin ineditul acțiunii din cuprinsul lui fantastic pe care și-l dorește orice ființă umană. Și autorul reușește să trezească aceste sentimente la lectură nu numai la cei tineri, dar și la cei de vârste mai înaintate care vor reuși astfel să iasă din realitatea cotidiană, anostă și puțin fericită în vremurile de azi, în care romantismul e căzut în desuetudine dar pe care autorul cărții îl ridică la alte cote umane. Sfârșitul cărții în care este invocat destinul care a unit într-o viață reală cele două ființe, lasă o urmă luminoasă în sufletele cititorilor, în sensul că, puterea acestuia există totuși în viața oamenilor și de ea depinde existența însăși a vieții prin dragostea adevărată care unește două ființe umane.

Zaharia Tudor Roman

20 februarie 2015

.3.

Începutul

Anul 1995.

La un liceu din orașul Iași, elevul de serviciu sună clopoțelul pentru a anunța terminarea orelor de curs din acea zi, dar și din acea săptămână, deoarece fiind o zi de vineri, urmau două zile de odihnă binemeritată atât pentru elevi cât și pentru profesori.

Elevii clasei a X-a avuseseră ca ultimă oră de curs istoria, iar acum își strângeau de pe bănci rechizitele, așezându-le fiecare în mapă sau în ghiozdanele de spate, apoi salutând respectuos profesorul, rând pe rând părăsind sala de clasă.

Profesorul, un tânăr foarte chipeș, bălai, cu ochii albaștri ca două oaze, conturați de două sprâncene blonde ca niște acolade, nas drept și o gură cu buze cărnoase, etalând un corp athletic și având ca înălțime 1, 88 m, își închise catalogul apoi ieși și el din clasă. Păși pe holul destul de lung al școlii îndreptându-se către cancelarie.

Absolvise facultatea de istorie a Universității din București și de doi ani preda ca profesor de istorie la acest liceu din Iași. Burlac, în vârstă de 26 de ani, cizelat și fără scrupule, pe nume Emanuel.

În drumul lui către cancelarie fu sorbit din priviri de către o tânără profesoară de limba română, care neavând puterea să-i adreseze vreun cuvânt, trecu mai departe schițând un zâmbet apoi își mușcă instinctiv buza de jos a gurii, semn că o dorință ascunsă se zbuciuma înăuntrul ei.

Emanuel intră în cancelarie, puse catalogul pe un raft, în locul care îi era destinat apoi ieși bucuros deoarece

aici nu se aflase nimeni care l-ar fi putut atrage în vreo conversație plictisitoare făcându-l să-și piardă din timpul lui liber.

Avea de gând ca acele două zile de weekend să și le petreacă în liniștea casei și ambianței naturii din comuna Dobrovăț, casă pe care o dobândise printr-o moștenire de la bunicii lui. Înainte de aceasta, însă, nu putea să plece fără să-l viziteze pe bunul său prieten, domnul Preda, profesor de astronomie, coleg cu el la același liceu.

Se îndreptă către parterul clădirii unde se afla laboratorul domnului. Profesor, și bătut de trei ori în ușa masivă din lemn de stejar.

— Intră! se auzi răgușit vocea profesorului, vibrând ca un clopot de catedrală scufundată.

Emanuel apasă clanța aurită, deschise ușa imensă și pătrunse în laboratorul care arăta ca un univers din filmele science fiction.

Profesorul aplecat asupra unor hărți intergalactice, lucrează concentrat la ceva numai de el știut.

Fruntea-i amplă este brăzdată de cute care sunt mai degrabă semnul unei încordări permanente, și îngândurări, decât pecetea senectuții. Amurgul impregnat în ochii lui de o adâncime impenetrabilă fixează prin monoclul așezat pe ochiul drept, un punct fix de pe harta din fața lui.

Fața-i rotundă este împodobită cu o barbă de patriarh, argintată.

— Bună ziua domnule profesor, rosti cu o voce caldă Emanuel, înaintând cu pași lenți către biroul acestuia.

Profesorul, recunoscându-i vocea, își îndreptă spatele, apoi se întoarse către el etalându-și trupul rotofei, de o înălțime medie, care îl prindea de minune la acea vârstă a lui, de aproape 60 de ani.

— Bună să-ți fie inima Emanuel. Dar cu ce ocazie sunt onorat de vizita dumitale?!

— Păi! acest sfârșit de săptămână aș dori să mi-l petrec acolo la casa bunicilor din comuna Dobrovăț, și nu puteam pleca fără să trec a vă saluta, dar și în ideea de a afla ce descoperiri ați mai făcut în domeniul științei de care vă ocupați.

— Un gentleman ca întotdeauna! rosti profesorul, apoi adăugă: în domeniul științei de care mă ocup intens cu cea mai mare dragoste, pot spune că sunt fascinat și totodată captivat de frumusețea și de toate aceste taine ascunse ale universului; este copleșitoare dar și interesantă ideea de a călători în spațiu și de a-i descoperii tainele.

Totodată, destul de interesantă devine și ideea de a călători în timp.

Emanuel care fusese numai ochi și urechi la spusele profesorului, împins de o curiozitate care îl rodea de ceva timp, întreabă:

— Am auzit că ar fi posibil să existe o mașină a timpului.

— Ce cunoștințe aveți despre această presupusă invenție, domnule profesor?

Profesorul care fu satisfăcut că putea discuta ceva pe această temă, își dădu jos monoclul de la ochi, după care se făcu comod într-un fotoliu așezat lângă o măsuță rotundă de sticlă, invitându-l și pe Emanuel să se așeze în celălalt fotoliu aflat de partea opusă a mesei, apoi răspunse la întrebarea ce i-a fost adresată.

— Dragul meu, mașina timpului este o mașină imaginară cu care se presupune că se poate călătorii în timp, spre viitor sau în trecut.

Acest aspect îi preocupă în mod serios pe oamenii de știință care au preluat ideea propagată de Albert Einstein, cu privire la dilatarea sau contractarea timpului, care este considerat un vector ca și spațiu. Rămâne însă un vis al

omenirii. Se spune că prin anul 1948, Kurt Godel ar fi găsit o soluție pentru ecuațiile lui Einstein de câmp gravitațional care descriu rotația universului. Călătorind prin spațiul unui astfel de univers, un astronaut poate ajunge în trecut.

Profesorul tăcu un moment, în timp ce își fixă o țigară în port ținut, și după ce o aprinse pufăi din ea făcând două rotoace de fum care se voalau în timp ce pluteau în spațiul laboratorului, apoi zise:

— Văd că ești interesat de aceste lucruri misterioase, domnule Emanuel; curiozitatea mea însă, este, și te-aș ruga să nu te superi pe mine că îți adresez această întrebare.

— De ce nu ai rămas dimitale la București, unde cred eu că ai fi putut obține un post bun de profesor la vreun liceu de acolo, dar și faptul că ai fi avut posibilitatea de a-ți îmbogăți cunoștințele și a-ți satisface curiozitățile, având acolo atâtea instituții și universități, biblioteci, dar și oameni bine documentați în ale științei care ar fi putut să-ți lărgască universul cunoașterii dimitale, de care văd că ești avid în a ți le însuși?

Emanuel se ridică din fotoliu, făcu doi pași către profesor, își duse mâna la barbă, o cuprinse între degete, făcu o piruetă apoi se așază din nou pe fotoliu și zise:

— Este așa de straniu!

Nici eu nu-mi imaginez, dar ceva mă leagă strâns de aceste meleaguri. Mă simt de parcă aș fi trăit de când lumea aici; și drept să spun la București mă simțeam singur, nu aveam pe nimeni de altfel cum nici pe aici nu mai am pe cineva din partea familiei.

Părinții mei au dispărut misterios pentru mine pe când aveam vreo nouă anișori. Bunicii îmi spuneau că ar fi plecat în străinătate, și de atunci nu i-am mai văzut niciodată. Am primit însă o educație bună de la buni mei bunici. Eu prinsesem drag de școală încă de la primul meu contact cu ea, și eram curios în a cunoaște tot ce era

trecut sau istorie; apoi facultatea după cum bine știți, am absolvit-o cu brio la București. În acel timp de școală s-a stins din viață bunicul, iar după el la câteva luni și bunica.

Mare durere a fost provocată în sufletul meu atunci când eu am participat la funeraliile lor; păstrez și acum în suflet amintirile cu ei; iar casă, a rămas intactă așa cum era ea, doar cu foarte mici modificări, și nici nu am de gând să fac vreo schimbare majoră la ea. După cum bine știți, aici în lași locuiesc cu chirie, însă ceva mă cheamă acolo și de aceea țin neapărat ca acest sfârșit de săptămână să mi-l petrec acolo la Dobrovăț.

Profesorul ascultă atent toată acea destăinuire, își mângâie barba argintie, se ridică apoi din fotoliu și îi făcu semn lui Emanuel să-l urmeze.

— Să ne întoarcem la discuția de mai înainte zise profesorul desfășurând în același timp pe birou, o hartă astronomică, adăugând:

— Aceasta este o gaură de vierme, un tunel în spațiu și timp; și cu o baghetă îi indică pe hartă locul susținându-și teoria.

Acest lucru ne demonstrează că teleportarea ar fi posibilă; se spune că omul se poate dedubla și poate fi în două locuri deodată.

S-au auzit multe zvonuri despre anumite persoane care au reușit să se teleporteze în timp, trecut sau viitor, sau chiar în altă locație decât cea în care se afla în acel timp.

— Ce părere îți faci despre aceste fenomene tinere?

— Drept să spun, zise Emanuel, cred că am avut parte de o experiență din acest gen de fenomene.

— Glumești...! zise mirat profesorul.

— Nu, nu glumesc; dar nu am tratat aceste lucruri la modul cel mai serios; să vă relatez cum s-au petrecut acele evenimente:

— După cum vă povesteam în urma dispariției misterioase a părinților mei, rămăsesem cu bunicii.

Aveam vreo zece anișori și ca oricare copil eram pus pe șotii. Într-o zi însorită de vară, plictisit, neavând ceva mai bun de făcut, am momit câinele vecinului, o piticanie blănoasă și deloc feroce, și când mi-a intrat în gheare i-am legat câteva cutii de conservă de coadă, și am început să-l alerg pe ulița satului făcând haz și hărmălaie.

Profesorul zâmbi și tuși scurt.

— Și vă dați seama, continuă Emanuel, ce zarvă mare s-a făcut, că ieșiră oamenii curioși pe la garduri.

Bunicul, tocmai se întorcea de la prăvălie când eu am dat nas în nas cu el, iar mie îmi dispăruse tot cheful de joacă. Parcă văd și acum cum mă privea nervos, cu ochii lui de culoarea unui cer diluat, care păreau pustii și goliți de expresie.

Mă mustra fără să privească în jur, apoi mă trimise acasă. M-am întors mașinal, tremurând, apoi în pas alergător am luat direcția către casă.

Bunica era plecată la o vecină cu treburi mai la marginea satului, așa că m-am dus în camera mea și m-am ghemuit într-un colț al ei chiar după ușă.

Știam ce mă așteaptă. Cureaua lată de piele a bunicului avea să fie folosită pentru a mă pedepsi.

Singurul loc unde m-aș fi putut ascunde în acele momente era un coteț de găini, unde bunicul nu m-ar fi căutat și unde eu mă aciuiam de multe ori când mă aflam în situații de acel gen. Cu ochii închiși de frică mă gândeam la acel adăpost benefic acum pentru mine, având în vedere situația în care mă aflam.

Ciudat a fost că în secunda următoare, când eu am deschis ochii la auzirea unui zgomot, crezând că este bunicul, nu mă mai aflam în cameră ci în cotețul găinilor, acolo unde îmi dorisem să fiu. Nu mi-am putut explica ce

se întâmplase.

Important era că scăpasem de o chelfăneală zdravănă, dar nici nu am povestit cuiva despre această stranie întâmplare.

Altă dată o furtună cruntă, cu fulgere și tunete aprige m-a găsit la marginea unei păduri.

Cuprins de spaimă m-am pitulat lângă trunchiul destul de gros al unui stejar, închizând ochii ca să nu mai văd lăncile fulgerelor care izbeau pământul.

Mă gândeam în acele momente la adăpostul cald și îmbietor al camerei mele în care mi-aș fi dorit să mă aflu în acele clipe.

Deodată zgomotul infernal al tunetelor dispăruseră iar ropotul ploii nu se mai auzea cum lovește pământul.

Era liniște.

Deschizând ochii mi-am dat seama că mă aflu în camera mea, așa cum îmi dorisem.

Eram fascinat de acel lucru care mi se întâmpla, dar nici nu ceream nimănui vreo explicație cu privire la acel fenomen de frică ca nu cumva cineva să îmi fure descoperirea.

Așa gândeam eu cu mintea mea de copil.

Bunicul care mă știa plecat în raidurile mele pe coclauri, când a dat cu ochii de mine în cameră, rămase uimit și clătinând din cap, confuz, mi-a zis:

— Ești ciudat ca și taică-tău.

Niciodată nu am luat în serios acele întâmplări avute în copilărie.

Emanuel tăcu.

Profesorul îl privea de pe acum ca pe o minune.

Urmă ră câteva momente de liniște, după care profesorul rupse tăcerea și zise:

— Mă uimești cu relatările dumitale; ce ți s-a întâmplat ție dragul meu este de-a dreptul extraordinar;

înseamnă că dumneata ai avea puterea și posibilitatea de a călători în timp, doar că nu știi că deții această aptitudine pe care mulți dintre noi și-ar dori-o. Am citit multe articole, după cum îți spuneam, despre oameni care au menționat în nenumărate rânduri că ar avea puterea de a se teleporta prin diferite metode. Dumneata ești singurul care îmi relatează în mod direct câteva întâmplări de acest gen.

Profesorul își aminti că înainte ca Emanuel să-l viziteze, colega lui, laboranta, îi adusese ceșcuța de cafea de care uitase, prins în aceste discuții interesante. Luă ceșcuța de pe birou și sorbi cu poftă din ea o gură zdravănă. În secunda următoare o grimasă i se văzu pe chip, apoi strâmbându-se îngână printre dinți:

Drace! dar amară mai e...! a uitat să-i pună zahăr.

Maricică! strigă profesorul îndreptându-și privirea către o ușă aflată pe unul din pereții laboratorului care făcea intrarea într-o anexă a lui.

Ușa se deschise și în cadrul ei apăru laboranta, o femeie trecută de 40 de ani, cu părul blond strâns cochet la ceafă într-un coc, apoi pași ușor către locul unde se afla profesorul, unduindu-și corpul cu forme generoase, ademenitoare, altruist expuse, apoi îl privi cu ochii ei de un albastru patetic, surâzând, așteptând să i se spună de ce a fost chemată.

— Maricică mi-ai dat să beau cafeaua asta amară ca pelinul, o muștră râzând profesorul.

— Ptiu...! drace...! c-am uitat să-i pun zahăr, exclamă aceasta luând ceașca din mâna lui, apoi când se întoarse ca să plece, profesorul nu ezită și îi lipi ușor o palmă peste fund.

Aceasta chicoti și își undui instinctiv mersul. Distrat, profesorul îi făcu discret cu ochiul lui Emanuel, apoi ridică din sprâncene și făcu câțiva pași în urma ei.

Emanuel înțelese aluzia și se gândi că ar fi bine să

plece în drumul lui și să-l lase pe profesor să-și continue ziua după placul și intențiile pe care le avea.

Se ridică din fotoliu și îndreptându-se către ușă îl salută pe profesor, care de pe acum se afla în urma laborantei atras definitiv în mrejele ei.

Profesorul îi făcu discret cu mâna, apoi înainte de a se face nevăzut în camera în care intrase cu laboranta, zise prin ușa întredeschisă:

— Vezi să treci pe la mine când te întorci de la țară ca să dezbatem mai amănunțit acea problemă; știi dumneata care.

Emanuel părăsi încăperea, traversă imensul hol, apoi cu pași grăbiți se îndreptă către ieșirea din liceu.

Avea de gând să treacă pe la locuința sa pentru a-și lua cu el câteva lucruri înainte de a se îmbarca în microbuzul cu care avea să călătorească de la Iași până în comuna Dobrovăț.

.III.

Călătoria

Drumul de la Iași până în comuna Dobrovăț, se întindea pe o distanță de 25 km. Îmbarcat într-un microbuz avea să parcurgă acel drum cam în 50 de minute. Era trecut de orele trei ale după-amiezii. Se gândi că nu ar fi rău să ațipească puțin, deoarece până la casa lui avea să parcurgă mai bine de un kilometru și ceva pe jos.

— Alo! Domnul am ajuns; și Emanuel se simți bătut ușor pe umăr.

Adormise de-a binelea.

Parcă trecuse doar o clipă de când plecase de la Iași. Privi prin interiorul microbuzului și constată că rămăsese

singur; ceilalți călători coborâseră de mult.

Își ridică de pe jos geanta de voiaj, o puse pe umăr și coborî.

După ce îl salută pe șofer, își îndreptă pași și privirea către drumul pe care-l avea de parcurs.

Comuna Dobrovăț era amplasată la sud de orașul Iași, într-o regiune de codrii seculari. Pe marginea de sud a codrilor, într-o poiană mare pe valea pârâului Dobrovăț, erau construite așezări omenesti din cele mai vechi timpuri, înconjurată de fânețe și terenuri agricole.

Emanuel își începu ascensiunea pe drumul care i se așternea în față, fără să se gândească la distanța pe care o avea de parcurs. Un tropotit de cal îi tulbură melancolia în care se cufundase.

— Brrrr... I ho murgu; și o căruță trasă de un armăsar negru ca pana corbului, cu o coamă bine îngrijită, mușcând nervos din zăbală, se opri lângă el.

— Bună ziua domnule! i se adresă căruțașul, un bărbat scund, cu un trup mai mult larg decât înalt, craniul, toracele și abdomenul dezvoltate în lărgime, aparență greoaie, gâtul și trunchiul acoperite cu un strat considerabil de grăsime.

Omul pare amical și bine dispus, și întreabă:

— Încotro îți este drumul tinere?

Emanuel îi întinse mâna și se prezentă.

Căruțașul își șterse instinctiv mâna pe dosul pantalonilor, apoi îi prinse mâna și la rândul-i se prezentă:

— Traian mă numesc, și sunt căruțașul satului.

— Nea Traiane, pentru că tot m-ai întrebat încotro merg, îți spun că drumul meu se termină tocmai la capătul celălalt al comunei.

— Într-acolo merg și eu, nu e mare scofală, zise căruțașul; murgul meu ne va duce acolo cât ai bate din palme.

Emanuel își puse geanta în căruță, apoi se cocoță pe tronul ei lângă nea Traian.

Die murgu! și luând hățurile în mâini, căruțașul își puse utilajul în mișcare.

Omul salută în dreapta și în stânga fiind la rându-i salutat de locuitorii comunei care stăteau pe la porți bucurându-se de căldura binefăcătoare a soarelui de început de Mai.

La fel făcu și el imitându-l pe căruțaș, cu toate că nu cunoștea pe niciunul dintre curioșii privitori, de asemenea cum nici el nu era cunoscut de nimeni de pe acolo.

Își privi apoi ceasul și constată că era trecut de orele patru ale după amiezii.

— Oprește acolo la gardul acela de fier, nea Traiane, rosti înflăcărat Emanuel; acolo trebuie să ajung.

Căruțașul trase ușor de hățuri, și pe un ton blajin îi porunci armăsarului:

— Hooo...! murgu, oprește că am ajuns; apoi își întoarse privirile către Emanuel și cuprins de curiozitate îl întreabă:

— Nu-ți fie cu supărare tinere, nu ești cumva nepotul țaței Saveta?

— Ba da, sunt nepotul ei, locuiesc la Iași, iar pe aici vin mai rar; de aceea nu sunt prea cunoscut de localnici și nici de dumneata care după cum bine am observat, ești cunoscut de toată lumea de pe aici.

Scoase apoi din portofel două monezi de zece lei, și i le întinse căruțașului, mulțumindu-i pentru bunăvoința lui de a-l transporta până acolo. Acesta refuză să primească mica răsplată, spunând că a fost plăcerea lui să facă acel gest, însă Emanuel îi vâri banii în buzunarul pantalonilor.

— Mulțumesc frumos, dar nu trebuia spuse acesta introducându-și mâna în buzunar și pipăind cele două monezi.

— Rămâi sănătos tinere; apoi suindu-se pe capra căruții își luă hățurile și mână calul, care porni la trap.

Emanuel îl privi cum se pierde de-a lungul drumului, apoi scoase o cheie arămie dintr-unul din buzunarele genții și o introduse în broasca porții.

O răsuci de două ori, apoi apasă mânerul; poarta se deschise scoțând un scârțâit strident de balama neunsă și ruginită. Păși pe aleea din fața casei, unde pe de o parte și de alta crescuseră narcise, cârciumărese, panseluțe și sporul casei, toate înflorite, dând un aspect frumos micuței curți. Urcă cele două trepte de piatră, și păși pe prispa casei îndreptându-se către ușa mare din lemn care făcea intrarea în casă.

Și pentru că aceasta era ferecată cu un ditamai lacătul, Emanuel potrivi cheia în el, îl desfăcu, după care intră în încăperea răcoroasă a camerei, fără a închide ușa după el, lăsând ca aerul proaspăt de afară să inunde încăperea neaerisită.

Camera era aglomerată cu o serie de detalii rustice.

Pe pereții de scândură geluită, stăteau frumos prinse ștergare cu motive naționale. Lavița era acoperită cu o cergă frumos lucrată iar la un capăt își aveau locul două perne mari ca niște dumbăre, și ele cusute cu motive naționale țărănești.

Pe masa din lemn așezată în dreptul ferestrei se aflau câteva străchini și căni din lut, iar lângă ele parcă așteptând pe cineva să le folosească, stăteau tacâmurile cioplite din lemn.

Un mic lavabou cu robinet și rezervor de apă, emailat, cu un lighean strălucitor, tot emailat, stătea așezat pe suportul lui înalt, după ușa de la intrarea în cameră.

Emanuel cercetă cu privirea fiecare colțișor al camerei parcă căutând ceva anume. Pe peretele dinspre răsărit, sub o icoană înfățișând-o pe Fecioara Maria cu

pruncul Iisus în brațe, regăsește cu privirea candela din argint, care atunci pe când bunica lui trăia, stătea mereu aprinsă. Renunță să mai caute cu privirea prin toate cotloanele camerei, și obosit de drumul făcut până acolo, deschise geanta cu care venise și scoase din ea câteva haine de schimb pe care le luase cu el și le așază pe unul din scaunele aflate lângă masa de lemn.

Scoase și cele câteva bucate pe care le luase cu el împreună cu câteva fructe și le puse pe masă, după care cuprins de flămânzeală se apucă să înfulece câte ceva din ele, astâmpărându-și foamea, înserarea care veni pe neașteptate făcea ca în cameră să fie semi întuneric. Luă unul din felinarele care erau așezate pe pervazul destul de lat al geamului, și scăpărând un băț de chibrit aflat tot acolo lângă el, aprinse felinarul care luminează camera cu lumina lui galbenă pâlpâindă.

Se gândea el, că totuși ar trebui să aducă câteva îmbunătățiri pe acolo, cum ar fi să tragă lumină electrică, după cum presupunea în acel moment, că avea tot satul, privind pe fereastră la casele din jur.

Așază apoi felinarul pe locul în care îl punea și bunica, undeva în colțul camerei pe o policioară din lemn, sub care descoperi, agățată într-un cuișor, cheia de la o altă cameră pe care bunica o ținea curată. Știa că acolo în acea cameră, se afla lada de zestre a bunicii, despre care ea îi destăinuise odată, mai de demult, pe când el era doar un copilandru de nouă anișori, că ținea înăuntrul ei ceva de mare preț; însă niciodată ea nu o deschisese ca să îi arate acea comoară bine ascunsă. Împins de curiozitate, luă cheia din cui, se îndreptă către ușa cu pricina, introduse cheia în broască și o răsuci, apoi apasă clanța și pătrunse în întunericul camerei. Căută locul unde știa că se află felinarul, îl aprinse, și cu el în mână se îndreptă parcă cuprins de emoție dar și împins de curiozitate, către cufărul din lemn ce se afla așezat la unul din capetele unui

pat mare cu tăblii din lemn, frumos sculptate.

Se aplecă asupra cufărului, dar când încercă să-l deschidă, realizează că acesta era încuiat. Își aduse aminte că într-una din zilele copilăriei sale, fusese tentat să afle ce se ascunde în cufăr, și o pândise pe bunica, până a văzut locul în care ea ascundea cheița de la el, dar totuși nu avusese niciodată curajul să îl deschidă. Săltă apoi salteaua de la un colț al patului, și acolo într-un mic săculeț de pânză, descoperi cheița, care stătea bine ascunsă acolo încă de pe vremea când bunica lui părăsise această lume.

Cuprins de nerăbdare, fixă cheița în broasca cufărului și o descuie. Săltă capacul, apoi aduse felinarul mai aproape pentru a putea vedea mai bine ce se află în el. Se gândise, că la deschiderea capacului, bogățiile aflate acolo înăuntrul lui, vor reflecta acele lumini sclipitoare, provenite de la noianul de bijuterii din aur, aflate acolo, așa cum mai văzuse el prin filme. Dar spre surprinderea lui, acele raze sclipitoare erau absente, deoarece altceva descoperi el în acel cufăr. În locul aurului, acolo se aflau, frumos împăturite, două costume tradiționale țărănești, pentru căsătorie, unul pentru portul bărbătesc, iar celălalt pentru portul feminin, două perechi de opinci din piele de porc, două perini ale căror fețe erau cusute cu motive naționale specific zonei, și o cergă din lână frumos colorată, lucrată cu motive florale. Curios săltă pernele în ideea că poate sub ele se mai află ceva, și spre surprinderea lui descoperi o cutie de tablă aurită. O scoase de acolo și îi desfăcu capacul; înăuntrul ei se aflau un teanc de bancnote regale, de 100, 500, și 1.000 de lei, dar și o sumedenie de monede de 5 și 20 de lei; le cercetă și văzu că erau tipărite în anul 1927.

Fiind profesor de istorie își reaminti că în analele istoriei comuna Dobrovăț datează dinainte de anii 1900, și făcuse parte din Domeniile coroanei, fiind vizitată de însuși Regina Maria a României la 1 iunie 1917. Așeză la loc

bancnotele în cutie, și surâzând își zise ca pentru sine: deci aceasta era marea comoară a bunicii, banii și celelalte lucruri primite de la părinții ei ca zestre la măritiş, care într-adevăr pentru ea reprezenta o adevărată comoară.

Puse în cufăr toate lucrurile așa cum le găsisese, îl încuie, puse la loc cheița, stinse felinarul și părăsi camera satisfăcut. Trecuse o bună bucată de timp de când cotrobăise prin acea odaie, iar noaptea se instalase deja și își trăsese perdeaua de stele peste întinderea cerului.

Emanuel se făcu lejer apoi se lungi pe patul aflat acolo în acea cameră, în care mai dormise și altă dată, în copilărie, cuibărit lângă bunica lui, care îi mai spunea câte o poveste înainte de culcare.

Era obosit.

Se gândea că a doua zi va face o plimbare prin împrejurimi.

Flacăra gălbuie pâlpâindă a felinarului, făcea ca prin ungherele camerei să răsară umbre sfioase cenușii.

Hipnotizat de mișcările lor unduitoare, Emanuel adormi.

.III.

Conacul

Zorii albaștrii minerali au apucat să destrame copertina înstelată a nopții.

Ziua se vestea cu un vag surâs.

Emanuel se trezi din odihnitoarea lui adormire.

Sări din pat, făcu vreo două trei mișcări de înviorare, ieși apoi în curte și inspiră aerul pur și înmiresmat al dimineții.

Roti apoi robinetul cișmelei aflate în curte, iar apa

începu să curgă rece și cristalină.

Cu palmele făcute căuș, se răcorii și se învioră, spălându-și fața și corpul până la brâu. Intră apoi în casă și după ce se șterse, se îmbracă cu haine curate. Luă un măr de pe masă și mușcă cu poftă din el, după care își privi ceasul de la mână și constată că era trecut de ora nouă. Era timpul să iasă la o plimbare, așa cum își propusese.

Ieși, încuie ușa în urma lui, apoi părăsi curtea îndreptându-se către frumoasa pădure aflată nu departe de locul în care se afla. Își iuți pașii într-acolo, fără a privi în dreapta și în stânga, pentru a evita orice discuție cu careva de pe acolo, care l-ar fi făcut să piardă din timpul lui prețios.

Ajunse destul de repede la marginea satului apoi își croi drum sărind peste un mic șanț, și apucă să meargă pe o potecuță care ducea la un mic deal bine cunoscut de el. Urcă acel deal fără a depune prea mult efort și ajunse pe culmea lui.

Aici se opri ca să privească minunata priveliște a comunei.

Căsuțele rare, cu loc de pășune printre ele, păreau niște movile cenușii în verdele moale al câmpului.

Nu zăbovi prea mult și coborî panta dealului de la ale cărui poate se întindea vast pădurea.

Verdele crud al pădurii te atrăgea în mijlocul ei.

Era un început de Mai, călduros, iar natura se desfăta scăldându-se în razele soarelui.

Emanuel apucă pe cărarea din pădure, cătând să ajungă într-o poieniță, unde știa el că acolo va afla o sumedenie de flori, care mai de care viu colorate, care-i vor încânta privirea, așa că în copilărie.

Privea fascinat cum printre crengile copacilor, razele soarelui țeseau păienjenis de aur.

Poienița se deschise larg în fața lui, în toată

splendoarea ei, plină de flori și iarbă verde, crudă, abia răsărită.

Păsărele de tot soiul zburau prin poiană, încântându-l cu trilurile lor.

Emanuel se bucură ca un copil și surâse.

Păși spre mijlocul poieniței, apoi privi de jur-împrejur admirându-i frumusețea.

Văzu bătrânul stejar, secular, și își aminti, cum pitulat la trunchiul lui, speriat de acea furtună care-l prinsese pe acolo, își imaginase că tare și-ar fi dorit să se afle în cămăruța lui la adăpost, iar acel lucru se înfăptuise fără să știe cum, trezindu-se imediat în camera lui din casa bunicilor.

Discutase pe această temă și cu bunul său sfătuitor, Preda, profesorul de astronomie.

Acum însă îi veni în minte un gând straniu. Ce-ar fi să încerce din nou. Merse și se așeză lângă trunchiul gros al stejarului și își lipi trupul de el.

Afară nu era o furtună care să-l sperie, dar totuși se gândi că merită să încerce, imaginându-și că și-ar dori ca în acel moment să se afle în casa bunicilor, închise ochii și vizualiză în minte interiorul camerei.

Deodată simți cum parcă ar fi atras într-un vârtej, apoi remarcă că se dezlipește de trunchiul copacului.

Ținea totuși ochii închiși, având o ușoară temere de tot ceea ce se întâmpla cu el.

Ciripitul păsărelelor dispăruse.

Era liniște.

Când își făcu curaj, deschise ochii și constată că era așezat în aceeași poziție, dar de data aceasta într-un colț al camerei.

Se teleportase.

Nu-i venea totuși să creadă. Se pipăi să vadă dacă este întreg, apoi se ridică și făcu câțiva pași oprindu-se în

dreptul uşii de la cameră. Apăsă clanţa şi constată că aceasta era încuiată. Scoase cheia din buzunar şi o descuie. Se întoarse şi se lungi pe pat gânditor la cele întâmplate, spunându-şi ca pentru sine:

Este posibil, eu chiar pot să fac acest lucru; o să-i povestesc profesorului; trebuie să aflu mai multe informaţii despre această abilitate a mea.

Era trecut de orele patru ale după amiezii când Emanuel îşi aduse aminte că nu departe de casa bunicilor, la o margine de pădurice, se afla o casă frumoasă ca un conac, unde lui, copil fiind, îi plăcea să meargă şi să-i dea târcoale, împins de curiozitatea în a-i cunoaşte pe cei care o locuiau.

Ştia de la bunici că proprietar ar fi o artistă de pe la Iaşi, dar nu o văzuse niciodată în raidurile lui pe acolo.

Cu acest gând, ieşi din casă, încuie uşa în urma lui, şi îşi îndreptă paşii către locul cu pricina.

Era spre asfinţit, când se afla deja pe aleea care dădea spre intrarea în curtea conacului, păşind către porţile mari din fier, vopsite în verde.

Aici domneşte pretutindeni de jur-împrejur, atmosfera paradiziacă a asfinţitului. Păsărelele zboară de colo, colo, înălţându-se, coborându-se, rotindu-se, lăsând în văzduh o jerbă de triluri nemuritoare; culorile pure alcătuiesc un chenar imens omogen şi odihnitor pentru privire.

Liniştea instaurată este profundă precum cerul crepuscular.

Dincolo de coroanele castanilor, care stau ca nişte străjeri de o parte şi de alta a aleii, pe ale căror crengi stau ca nişte candelabre de vis, florile abia înflorite, răspândindu-şi parfumul, scapără într-o explozie de nuanţe din gama roşului, soarele.

Revenindu-şi din această feerie, Emanuel se trezi în

fața porții. Pe ea, într-o tăbliță de formă pătrată, stă scris cu litere de tipar, „CASĂ DE VÂNZARE”. Emanuel apăsă clanța de fier a porții și împinse. Aceasta se deschise scoțând un sunet ascuțit. Păși pe alea de trandafiri mirific colorați și se opri în dreptul casei, o clădire masivă, veche, cu tencuiala mușcată ici și colo de dinții timpului, cu un acoperiș povârnit și ferestre mari; intrarea în clădire se face printr-o ușă din lemn, masivă, sculptată arhitectural, țesută în unghiuri, arcuri și linii țărănești. Tresări când dintr-un ungher al curții, se puse pe lătrat un câine flocos, bătrân, care însă nu se deranjă să se miște de la locul lui, ci doar lătră ca să-și anunțe stăpânul, că cineva îi călcase proprietatea.

Ușa masivă se deschise și în pragul ei își făcu apariția o femeie între două vârste, drăguță, cu părul cărunț, având o față ovală cu niște ochi căprui, mari, și o gură cu buze subțiri frumos conturate, îmbrăcată într-o rochie lungă, cu poalele până la glezne, iar la brâu prins un șorț de culoare albastră, care rămase pironită în prag, surprinsă de apariția neașteptată a străinului.

Emanuel intrase acolo doar pentru a-și satisface o curiozitate mai veche, iar acum era pus în situația de a-și justifica prezența, așa că, trebuia neapărat să improvizeze ceva și făcându-și curaj i se adresă femeii:

— Bună ziua doamnă.

— Bună să fie domnule; dar pe cine căutați!?

— Eram doar în trecere! făceam o plimbare! spuse Emanuel emoționat. Am văzut tăblița aceea agățată de gard în care anunțați vânzarea acestei proprietăți și m-am gândit că n-ar fi rău să-mi fac o părere despre cum arată.

— Prea bine domnule! zise femeia venindu-și în fire; haideți de poftiți înăuntru.

Emanuel urcă scările masive de piatră, și ajuns în dreptul femeii se prezentă cu numele. La fel făcu și ea, spunându-i că numele ei este Rodica.

Trecând pragul casei, pătrunse într-un fel de living, o cameră surprinzător de încăpătoare, cu un perete lateral complet acoperit de o bibliotecă cu rafturile pline de cărți, toate legate în piele de aceeași culoare, maro; pe mijlocul camerei era așezată o masă masivă din lemn, neagră la culoare, frumos lăcuită, cu niște picioare frumos sculptate, imitând labele unui leu; de jur-împrejur stau frumos rânduite câteva scaune tapițate cu o izbutită imitație de piele; într-un colț lângă una dintre ferestre, dominant se afișează un pian cu coadă marca, „Math Seuszek”, cu clape de fildeș, având inscripționat pe o plăcuță de bronz, marca și anul fabricației, 1869. Mai încolo, lângă o scară din lemn de culoare maro, care face accesul către un nivel superior al clădirii, pe perete stă agățat un tablou cu ramele aurite, înfățișând un portret de femeie. Sub un vitraliu, pe un fel de podium, o pendulă neagră cât un coșciug, completează decorul. Un candelabru de cristal cu zeci de becuri lumânare aprinse, împrășteie semiobscuritatea răcoroasă, produsă de perdelele groase care stăvilesc lumina și căldura de afară.

Fascinat de toată acea priveliște, Emanuel deschise discuția, și îi relatează femeii, cum că el a copilărit o perioadă prin preajma locului, că nu este străin de această zonă și că încă de pe atunci era curios să afle cine deține această casă.

Femeia îi spuse că de fapt ea se ocupă cu îngrijirea acelei gospodarii.

Se opri apoi cu privirea asupra imensului tablou care înfățișa acea tânără femeie, și avu o sclipire neînțeleasă în ochi.

Tânăra din tablou avea un chip angelic, era nespus de frumoasă; tabloul era realizat în alb negru, dar parcă ochii frumoasei femei prinseseră viață și buzele îi surâdeau.

Nu mai văzuse până atunci o femeie așa de frumoasă.

O putea totuși asemăna cu o cunoscută actriță italiană, pe nume Gina Lollobrigida. Inima începu să-i bată cu putere.

Și-ar fi dorit ca femeia din tablou să fie aidoma.

Privea fără să-și dezlipească ochii, de la chipul ei fermecător.

Rodica observă agitația din ochii lui și-i zise:

— Ea este proprietara acestei case; numai că acum nu mai este tânără și frumoasă ca acolo în tablou; acum este plecată pe la Iași. Locuiește într-o garsonieră pe acolo.

Emanuel o privi curios, și o întrebă:

— Dar care este numele ei?

— Casandra! răspunse femeia scoțând un oftat profund, apoi continuă:

— Îmi povestea domnița Casandra, cum că prin anii 1945, pe când avea doar 15 ani, părinții ei au venit aici în comuna Dobrovăț, de prin nu mai țin minte care localitate, mânați de sărăcia cu care se alesese de pe urma războiului. Casa le fusese devastată de ruși, iar ei, ca să nu pice în mâinile lor, umblau ca nomazii din sat în sat, trăind din mila oamenilor pe la care tatăl ei lucra cu ziua. Aici în comună, și-a făcut milă de ei un om cu suflet bun și i-a lăsat să locuiască într-un grajd pe care omul nu-l mai folosea.

Tatăl ei lucra pe la gospodăriile oamenilor, procurând hrană pentru nevastă și copilă.

Casandra apucase să facă patru clase de școală primară, înainte ca familia ei să se pripășească pe aici, după care a fost înscrisă la școala din comună noastră. De pe atunci, spunea ea, că era o fată frumoasă și vioaie, deșteaptă și cu mari aptitudini în ale cântatului și a dansului. Școala organiza în fiecare lună, la Căminul Cultural din comună, momente artistice, la care ea era

nelipsită, și era cea mai aplaudată dintre toți, datorită talentului la cântat, putând interpreta și alt gen de muzică decât cea populară, pe care o prelua de la marii interpreți ai timpului respectiv.

Și într-o zi în sala de spectacol s-a aflat și un domn mai de soi, care după ce a văzut-o și auzit-o interpretând câteva melodii, la terminarea spectacolului s-a dus să o întâlnească pe micuța și încântătoarea interpretă.

Rodica oftă prelung, sorbi o gură de apă dintr-un pahar, apoi își reluă discursul:

Avea în jur de 17 ani domnița când acel domn i-a propus să meargă cu el la Iași, unde spunea el, că are să facă din ea o mare artistă, și că nu va duce lipsă de nimic, l-a sucit mințile bieteii fete, iar ea ca să scape de sărăcia în care trăia a acceptat propunerea lui, fără să mai stea pe gânduri, nu însă fără a-și anunța în prealabil și părinții. A mers deci împreună cu acel domn la părinții ei, unde el s-a prezentat ca mare impresar pentru fiica lor, iar aceștia pentru binele fetei au acceptat propunerea făcută de el, mai ales că au fost recompensați și cu ceva bani.

Și urcată în mașina domnului impresar Roberto, fiindcă acesta era numele lui cu care se prezentase în fața părinților ei, Casandra a plecat fără să se mai uite în urmă, împreună cu el la Iași.

La numai șase luni de la plecarea ei acolo, în iarna ce a urmat, i-au murit părinții arși într-un incendiu, într-o noapte când soba lor improvizată în acel grajd a provocat marea nenorocire.

Nu s-a mai ales nimic nici de ei nici de grajd, doar soba a mai rămas ca o tinichea arsă în mijlocul ocolului înconjurată de scrum.

Casandra a aflat mult mai târziu despre moartea părinților ei, și asta s-a întâmplat cam după cinci ani când ea avea 22 de ani și venise ca să-i vadă, dar ca să cumpere și această casă în care spera că părinții ei vor duce o viață

mai bună. Vestea morții părinților a mâhnit-o foarte tare și spunea că a plâns enorm de mult. A cumpărat totuși această casă, gândindu-se că la timpul potrivit o să se retragă în ea. Se ținuse de cuvânt impresarul și făcuse din ea o mare artistă, cântăreață pe la unul din marile hoteluri de lux din Iași, „Traian Grand Hotel” și nu numai.

Atunci pe când impresarul ei i-a cumpărat această casă părinții mei au fost tocmiți să aibă grijă de gospodărie. Tata a fost tocmnit ca grădinar iar mama cu menținerea curățeniei în casă. Eu nu am cunoscut-o atunci pe domnița; aveam doar 10 ani.

Au plecat apoi din nou la Iași.

Trimiteau însă regulat în fiecare lună, plata pentru părinții mei așa cum se înțeleseseră.

Nu au mai revenit multă vreme pe aici apoi părinții mei au plecat rând pe rând în lumea celor drepti, iar eu am preluat locul mamei ca îngrijitoare în casă, bine înțeles cu acordul Casandrei care în prealabil fusese anunțată.

După câte îmi mai aduc aminte, prima oară când a mai revenit pe aici a fost înainte ca părinții mei să moară, cam prin 1955.

Domnița era în vârstă de 25 de ani, și doamne ce frumoasă mai era. Și-a petrecut cam o lună de zile pe aici.

Tot atunci a adus și acest tablou, pianul, biblioteca, cărțile și câteva reviste, în care ea apărea pe prima pagină ca mare artistă.

Atunci am cunoscut-o și eu.

Mă aflu cu părinții mei prin curtea acestei case când ea a venit cu toate acele lucruri, încărcate într-un camion.

Domnița m-a privit atunci cu blândețe, mi-a adresat câteva complimente apoi a scos din gentuța ei o ciocolătică pe care mi-a dăruit-o sărutându-mă pe frunte.

Era frumoasă însă cu ochii mei de copilă am văzut că

parcă ea era totuși nefericită.

Ceva nu era în regulă cu ea.

De atunci au trecut aproape 40 de ani, până acum șase luni când a venit aici o doamnă elegantă însoțită de un reprezentant al primăriei din comună.

Atunci am aflat și eu că de fapt casa nu mai aparținea domniței Casandra și că fusese vândută acelei doamne cu câțiva ani în urmă.

Acea doamnă spunea că mai fusese pe aici o singură dată, dar în trecere însă nu a zăbovit în a-și vedea achiziția deoarece spunea ea că nu găsise pe nimeni acasă.

Așa că, o cumpărase de la ea fără a mai veni la fața locului.

O cumpărase propriu-zis pentru un nepot de-al ei, însă acesta se răzgândise și nu a mai vrut să se mute în ea. Iar atunci venise să o pună în vânzare.

Continuase însă în tot acest timp să-mi trimită răsplata pentru serviciile mele.

Așa se asigura că această casă nu era lăsată în paragină.

Apoi până se va găsi vreun cumpărător, m-a însărcinat pe mine să am în continuare grijă pe aici.

— Și iacătă că ai apărut dumneata...I

— Ei, ce zici domnule, îți place casa?

Emanuel o privi trecător neavând niciun răspuns pregătit apoi își aținti din nou ochii către tablou.

Chipul frumos al Casandrei, îl privea pătimăș de acolo, în timp ce el o îmbrățișă cu gândul.

Trecuse mai bine de o oră de când se afla în acea casă.

Timpul se scursese pe nesimțite și afară se înserase de-a binelea.

Emanuel își luă cu greu ochii de la tablou, se întoarse către menajeră și-i zise:

— O să mai trec și mâine pe aici; acum este târziu; trebuie să mă întorc acasă.

— Prea bine domnule! atunci ne vedem mâine; și îl conduse până la ușă.

Emanuel ieși și după ce ajunsese în curte se întoarse către ea zicându-i:

— Ne vedem mâine după ora 12, doamnă Rodica.

— Cum spune-ți domnule! aprobă ea, apoi intră în casă și închise ușa în urma ei.

Pe cerul senin și plin de stele, luna ca o minge imensă de aur lumina și ea, reflectând o lumină opacă și asupra pământului, ajutându-l pe oricare călător nocturn să-și găsească cărarea până acolo unde i s-ar îndrepta pașii. Emanuel păși către poarta mare de fier. Câinele care îl întâmpinase la venire cu lătratul lui, făcu un efort și se ridică de la locul unde se afla și-l însoți la drum de parcă ar fi fost prieteni de când lumea. După ce închise poarta îi făcu semn câinelui să rămână acolo, însă acesta refuză și-l însoți tot drumul până acasă.

După ce intră în beznă camerei, aprinse felinarul, luă ceva mâncare de pe masă și ieși pentru a-l recompensa pe bunul însoțitor. Acesta o primi, și începu a o savura dând bucuros din coadă. Reîntors în cameră, Emanuel încuie ușa apoi se așeză și el să mănânce ceva, după care se pregăti de culcare. Tot drumul de la conac și până acasă nu-și putu scoate din minte chipul frumos al tinerei din tablou.

Acum când se așternu ca să doarmă, imaginea ei îi apărură din nou în minte. Era agitat. Se întoarse pe o parte și începu să numere în gând. Știa că acest lucru îl va ajuta să adoarmă.

O mai făcuse și altă dată.

Frumoasă, ca o zeiță, într-o rochie albă cu trenă, Casandra alerga desculță, râzând și bucurându-se de viață, prin poienița înverzită plină de flori.

Emanuel, ascuns pe după trunchiul gros al stejarului secular, o privea sorbind-o din ochi, cum râdea cu gura ei frumoasă cu buzele-i roșii ca trandafirii.

Ea se aplecă și rupse o crizantemă. Deodată își aținti privirea către trunchiul stejarului; simțea că cineva o pândește.

— Cine este acolo? răsună glasul ei cristalin ca un susur dulce de izvor.

El se pierdu cu firea și nu știa ce să facă; să se arate de după trunchiul stejarului sau să încerce să se teleporteze în casă. Se decise până la urmă, și ieși din ascunzătoare. Făcu trei pași către locul unde ea rămăsese nemișcată, și care de pe acum îl privea speriată, cu ochii ei verzi ca pajiștea spălată de rouă dimineții înainte de răsărit.

El dori să-i spună ca să nu fie speriată, deoarece este doar în trecere pe acolo, însă își înghiți cuvintele atunci când, de la marginea luminișului, vijelios și feroce ca un leu paraleu, se repezi lătrând către el un câine mare și lătos.

— Stai Rex!

Nu este voie.

Strigă Casandra încercând să potolească fiara.

Însă Emanuel se pusese de mult pe fugă, iar în urma lui, pus pe fapte mari alerga câinele gata, gata să-l încolțească. Agitat și plin de transpirație, tresări cuprins de teamă, apoi se ridică inopinat în șezut. Visase.

Își privi ceasul de la mână și constată că era trecut de două noaptea. Se ridică și merse la masă, apoi își turnă apă într-un pahar, pe care îl sorbi pe nerăsuflăte.

Se gândea de pe acum la visul pe care îl avusese, spunându-și ca pentru sine cu voce tare:

Doamne ce frumoasă mai era! îi părea rău că nu apucase măcar să-i spună câteva cuvinte.

Dacă nu apărea potaia!; bine că nu m-a mușcat; totuși n-a fost decât un vis își mai spuse el și se cufundă din nou în așternutul patului pentru a-și continua somnul, cu gândul că poate va visa din nou chipul Casandrei.

Zorile se iviră.

Cerul florentin se arată în albastrul palid al răsăritului. Era trecut de ora nouă când Emanuel s-a trezit din somnul adânc în care se afundase. Nu-și mai amintea dacă mai visase ceva sau nu. Puțin somnoros ieși dezbrăcat până la brâu ca să se răcorească la cișmeaua din curte.

Făcu câțiva pași și rămase surprins, cu privirea ațintită spre mijlocul aleii.

Flocosul, câinele care îl însoțise cu o seară înainte de la conac către casă, stătea acolo privindu-l și dând din coadă bucuros. Brusc își aduse aminte de visul avut peste noapte, în care fusese alergat de acel câine.

Făcu pe loc legătura.

Era aidoma cu acesta. Își reaminti cum Casandra încercase să-l potolească, strigându-l cu numele de Rex.

Nu pregetă și i se adresă câinelui:

— Rex! vino aici.

Flocosul niciuna, nici două, se îndreptă către el, dând și mai bucuros din coadă.

Deci este adevărat; Rex este numele tău. Și totuși ce ciudat, să aflu numele tău într-un vis... I s-au poate este o coincidență. Una bună desigur.

Nu poți avea tu atâția ani.

— Așteaptă aici; șezi.

Îl mângâie pe blană apoi, dădu drumul la pompă și începu să-și spele fața și trupul până la brâu, cu apa cristalină și rece care țâșnea cu repeziciune pe țeava cișmelei.

Înapoi la conac

Era trecut de ora 11, când Emanuel însoțit de noul său prieten, Rex, porniseră la drum către conac. Fusese răsplătit din nou pentru loialitatea sa, iar acum sălta bucuros, dând din coadă și lingușindu-se pe la picioarele lui.

Ajunse pe aleea de castani care-l îmbată cu aroma florilor parfumate, deschise poarta, și merse până ajunse în dreptul ușii care făcea intrarea în casă. Rodica era prin curte și trebăluia de zor pe la niște ghivece cu flori. Când îl simți se întoarce, dar privirea îi rămase însă ațintită spre câine.

— Bună ziua! salută Emanuel.

— Bună ziua domnule! apoi continuă zâmbind.

— Da văd că ți-ai făcut un nou prieten; și aplecându-se asupra lui Rex adăugă:

— Așa-i Rex?

Azi-noapte l-ai păzit pe prietenul tău iar pe mine m-ai părăsit.

— Așa-i...?

Câinele merse și se gudură pe la picioarele femeii, lăsându-se apoi pe spate cu labele în sus, ațintindu-și privirea către ea. Emanuel râse apoi aplecându-se asupra câinelui îl mângâie ușor pe burtică zicând:

— E un prieten de nădejde. Aseară m-a condus până acasă, și a rămas în afara curții, însă dimineață am dat cu ochii de el în bățatură; doar el știe pe unde o fi intrat.

— Are el drumurile lui, știe hoțomanul pe unde să intre; câte odată hoinărește de nu-l văd toată ziua, adăugă Rodica pe un ton blajin apucându-se din nou să scormonească pe la ghivecele de flori.

Emanuel nu mai zise nimic însă o urmărea cu privirea cum se îngrijea de acele ghivece. Aceasta își dădu seama că se luase cu treaba și uitase de musafir, așa că, lăsă lucrul și îl îndemnă:

— Vai da zăpăcită mai sunt!

— Haide-ți de intrați în casă.

— Vedeți că v-am pregătit și o cafeluță; este acolo pe măsuta de lângă fotoliu; mai am puțină treabă apoi vin și eu.

— Cum doriți...! se supuse Emanuel și intră cu gândul că poate privi nestingherit din nou la chipul frumos al Casandrei.

Intră și se duse direct la tablou.

Din el, ea părea că îi zâmbește de bun venit.

Inima începu ai bate cu putere. Îi venea să o sărute. Se abținu; o dragoste profundă se înfiripase în inima lui. Și-ar fi dorit să fie cu ea. Se așează melancolic pe fotoliu și își turnă puțină cafea în ceșcuța ce era pusă pe o farfurioară lângă ibric.

Sorbi o gură, așează ceșcuța pe măsuta și își aținti din nou privirea către tablou.

Se uita la el și visa cu ochii deschiși, cum Casandra se îndrepta, pășind suavă ca o căprioară spre locul unde se afla.

Tresări.

Tic-tacul grav al pendulei așează limbile în dreptul orei unu și un gong puternic, anunța sosirea ei.

— Este deja ora unu! își spuse el în gând.

Ușa se deschise și Rodica apăru în pragul ei, apoi intră în cameră îndreptându-se către el.

— Ați servit cafeluța? nu știu dacă a fost pe gustul dumneavoastră, dar...!

— Da, da, cum să nu, mulțumesc, a fost foarte delicioasă, o întrerupse el; dar din păcate eu nu prea

folosesc asemenea băuturi decât ocazional.

Rodica își turnă puțină cafea într-o ceșcuță, apoi zâmbind i se adresează din nou curioasă:

— Ce spune-ți domnule Emanuel...? vă place casa? Știind că va fi întrebat despre acest lucru el își pregătise din timp răspunsul și ducându-și mâna la bărbie o cuprinse între degete și spuse:

— Nu zic că nu îmi place casă, însă alta este problema.

— Nu mi-ați spus ce preț de vânzare s-a pus pentru ea.

— Că totuși, drept să vă spun, nu știu dacă sunt pregătit din punct de vedere financiar pentru a o cumpăra.

Femeia își așează o mână în șold, iar pe cealaltă pe frunte puțin parcă dezorientată și răspunse:

— Apăi...! cum să vă spun.

Eu nu prea știu exact ce sumă s-a fixat ca preț, însă îmi aduc aminte că doamna și cu domnul primar, vorbeau atunci când au venit de ceva bani străini; cam vreo 15 mii de dolari americani, după cum am auzit eu.

— Oo! exclamă zâmbind Emanuel.

— Da-păi eu nu am momentan atâtia bani; va trebui să merg la Iași ca să fac un împrumut la bancă pentru a-i obține.

— Nu-i nicio grabă domnule. Dar dacă totuși vă hotărâți să o cumpărați, va trebui să urgențați; că cine știe, vi-o ia altul înainte.

— Da' asta cam așa este îngână el. O să plec în această după amiază la Iași, și dacă voi obține împrumutul de la bancă mă voi întoarce negreșit.

Până atunci însă vă mulțumesc pentru amabilitatea cu care m-ați tratat și sper să ne vedem sănătoși.

— Cu multă plăcere. Vă aștept să reveniți; Domnul să vă ajute să obțineți banii.

Emanuel se îndreptă apoi către ușă condus de Rodica, și după ce își luară la revedere, el părăsi cu pași grăbiți curtea, neînsoțit de data aceasta de Rex, deoarece nu se afla prin preajmă.

Gândurile lui Emanuel nu erau însă în niciun caz concentrate asupra cumpărării casei. În altă parte zburau ele.

Avea de gând ca imediat ce va ajunge la Iași, să-l viziteze pe profesorul Preda și să discute cu el despre cum ar putea călători în timp.

Gândea el că dacă se putea teleporta dintr-un loc în altul cu ușurință, nu ar fi imposibil să călătorească și înapoi în timp. Voia cu tot dinadinsul să călătorească în trecut și să o întâlnească acolo pe Casandra.

O iubea.

Nu știa cum arată în realitate însă nu putea fi diferită de felul cum arată în tablou. Se îndrăgostise lulea; în mintea lui nu o vedea decât pe ea.

Luase de la conac o revistă în care Casandra apărea pe prima pagină, cu gândul de a i-o face cunoscută și profesorului.

Ajuns la casa bunicilor își strânse în grabă puținele lucruri aduse cu el, le îndesă în geantă, și după ce încuie ușa de la casă și poarta, porni grăbit către drumul de întoarcere, înspre Iași. De data aceasta nu mai apăru nimeni care să-i facă un favor și să îl transporte până la stația de unde lua microbuzul, așa că luă drumul la pas până acolo.

Era spre înserat când Emanuel a coborât din taxiul ce îl luase din gara de la Iași, în fața blocului de garsoniere unde își avea locuința. Plăti, apoi intră și urcă până la etajul unu.

Descuie ușa și intră.

Hămesit de foame tăbărî pe frigider și își luă de acolo

tot ce putea fi mâncat imediat fără a fi nevoie să gătească.

După ce își astâmpără foamea, făcu repede un duș apoi se cufundă în așternutul moale al patului.

Trebuia să se odihnească.

În zilele ce vor urma va avea nevoie de multă luciditate și perseverență, pentru a-și duce la bun sfârșit planul ce și-l făcuse.

Dragostea pentru Casandra era nemărginită.

Această călătorie în trecut pe care se pregătea s-o facă, în vederea întâlnirii lui cu Casandra trebuia să-i reușească.

La un moment dat toate gândurile lui se curmară.

Emanuel își începu călătoria nocturnă, nu în timp, ci de data aceasta în lumea viselor.

.D.

Din nou la Iași

Ceasul deșteptător dotat cu doi clopoței argintii, așezat pe noptiera de lângă pat începu să zbârnâie.

Emanuel sări din pat ca ars, mai mult speriat de clinchetul strident al clopoțelilor.

Privi spre ceas, îl luă în mână, apoi opri alarma care îl deranjase din dulcele lui somn și care îl anunțase că sosise ora șapte dimineața.

Căscă somnoros și cu părere de rău, părăsi patul avântându-se către baie unde făcu un duș ca să se învioreze, apoi se îmbrăcă.

Își făcu repede ordine în gând cu programa școlară ce o avea de predat în acea zi de luni, cu intenția de a da câteva extemporale elevilor săi, nedorind să stea prea mult la discuții generale cu ei, pentru a nu-l distrage cumva de la gândurile lui cu care venise de la Dobrovăț.

Era nerăbdător să se întâlnească cu prietenul lui, profesorul.

O să-mi beau cafeaua cu el, își spuse în gând după care înșfăcă servieta în care își ținea câteva manuale de istorie, un caiet în care își făcea regulat notițe, câteva pixuri și un orar cu evidența orelor săptămânale și ieși din casă încuind ușa după el. Nerăbdarea lui de a ajunge la școală era vizibilă, deoarece o luă la fugă pe scări în jos. O ploaie mărunță, „mocănească”, îl întâmpină la ieșirea din bloc.

Fir-ar să fie! măcar dacă mă uitam pe geam afară înainte să fi plecat, gânduri el printre dinți; îmi luam și eu umbrela.

Găsind însă soluția potrivită, își puse servieta pe cap, și alergă spre primul taxi care-i apărui în cale.

— Până la liceul teoretic „Dimitrie Cănte mir” vă rog, pe strada Decebal la numărul 13. i se adresă Emanuel taximetristului, după ce trase portiera taxiului în care se urcase.

— Am pornit, zise șoferul; un mustăcios dolofan, după ce puse în funcțiune aparatul de taxat.

Mașina se puse în mișcare.

Ploaia parcă începuse mai tare.

Ștergătoarele pendulau vijelios pe parbriz, făcând vizibilă calea automobilului care rula cu viteză pe carosabilul plin de băltoace.

După vreo zece minute de mers, șoferul opri mașina în dreptul porții clădirii cu două etaje a liceului, și zise:

— Gata domnule, am ajuns.

— Emanuel privi cadranul aparatului de taxat.

Întotdeauna era generos, așa ca scoase din buzunar două bancnote de 1.000 de lei, și i le întinse taximetristului, spunându-i să păstreze restul.

Coborî, și punându-și din nou servieta deasupra

capului, alergă până la intrarea în școală.

Salută agentul de la intrare, apoi se îndreptă cu pași grăbiți spre cancelarie.

Emanuel își privi satisfăcut ceasul de la mână.

Era trecut de ora 13, iar el aproape că își terminase programul orelor de curs pentru acea zi. Îndemnă elevii să-și încheie lucrările de control, apoi începu să le strângă.

Nu mai așteptă să sune clopoțelul pentru recreație, și spuse elevilor să-și strângă rechizitele, apoi să părăsească în liniște sala de clasă. Ieși și el, după care se îndreptă spre laboratorul domnului Preda.

După ce străbătu lungul culoar care întretăia liceul de-a curmezișul, ajunsese la ușă și după ce bătuse, intră zâmbitor plin de dorința de a-i împărtăși bunului său prieten, evenimentele avute în scurta lui călătorie în provincie.

Profesorul îl întâmpină bucuros, cu un zâmbet larg, după care se îmbrățișară prietenește.

— Ee! și cum ți-a priit aerul de țară tinere? îl ispiti cu o întrebare profesorul, care fiind curios din fire, era nerăbdător să afle ce vești îi va da Emanuel.

— Am se va destăinui o întreagă poveste.

Așa că hai să ne așezăm comod în fotolii, că va dura ceva vreme până ce voi destrăma firul ei lung și încurcat.

— Încurcat! exclamă mirat profesorul, și după ce își aprinse țigara din port țigaret, se făcu și el comod în fotoliul rămas liber, așezat lângă o măsuță, pe care își așază scrumiera, apoi dregându-și glasul strigă cu vocea lui ca de bariton, uitându-se către ușa întredeschisă de la separeul laboratorului.

— Maricică... I vino puțin.

Aceasta apără în pragul ușii, zâmbitoare, după care îl întreabă pe profesor ce dorește.

— Adu-ne două cafeluțe te rog.

— Imediat! aprobă ea; și nu dură mai mult de două minute până ce aduse cele două cafeluțe aburinde și le așază pe masă în dreptul fiecăruia.

Profesorul îi mulțumi, apoi sorbi din cafea și surâse satisfăcut, semn că aceasta era pe placul lui.

De data aceasta, Maricica nu mai omisese să pună zahăr în ea, așa cum făcuse cu câteva zile în urmă, făcându-l pe profesor să se strâmbe atunci când a simțit în gură gustul amar ca pelinul.

Emanuel începu a-i înșirui toate evenimentele petrecute de el, în acel sfârșit de săptămână, începând cu acea teleportare pe care reușise s-o facă fără probleme din poiană și până acasă, exact așa cum i se mai întâmplase în copilărie, și sfârși cu vizita lui la acel conac, unde se îndrăgostise lunea de acea femeie minunată, ce parcă îl vrăjise cu privirea ei angelică, care stătea parcă vie în acel tablou imens, agățat pe peretele camerei de acolo.

Profesorul care până atunci îl ascultase cu atenție fără a scoate niciun cuvânt, ci doar ridicând din sprâncene mirat, sau făcând ochii mari atunci când cele povestite de Emanuel prezenta ceva ieșit din comun, sorbi din ceșcuța de cafea își aprinse o nouă țigară și după ce trase din ea lăsând două rotocoale de fum să plutească în liniștea încăperii, rosti:

— Dragul meu, cu toate că relatarea dumitale despre acea teleportare pare destul de incredibilă și tare aș fi vrut să fi fost acolo ca să văd cu ochii mei, se pare că deții această aptitudine de a călători în spațiu și timp, fără a depune prea mare efort. Însă totuși nu îmi vine a crede că ai reușit să te îndrăgostești de un chip de femeie expus într-un tablou.

Emanuel scoase din servietă revista și i-o arătă. Profesorul privi cu admirație la tânăra expusă pe coperta revistei, apoi se pronunță: într-adevăr! remarcabil de frumoasă.

— Dar în fine.

— În problema dumitale nu știu dacă te pot ajuta prea mult. În afară de câteva noțiuni introductive pe care și eu mi le-am însușit din diverse cărți în care sunt relatate evenimente despre acest fenomen al teleportării sau a călătoriei în timp, pe care unii oameni au reușit cu succes să o efectueze într-un fel sau altul. Cred că dumneata nu ar trebui să întâmpini prea mari dificultăți în a efectua aceste „călătorii”, dar fiindcă experiența pe care o deții este puțin cam fragilă, cu puține exerciții și cu un bagaj de cunoștințe bine pus la punct, succesul de a face o călătorie într-un timp mai îndepărtat, îți este garantat. Din cunoștințele mele cumulate din acele scrieri îți pot împărtăși doar că, în primul rând, cel ce dorește să facă o călătorie în trecut, trebuie să-și aleagă o perioadă de timp, adică un an în care el să nu se fi născut, pentru a evita întâlnirea cu el însuși acolo în acea perioadă. Și dacă nu este prea inițiat în aceste călătorii, așa cum nici dumneata nu ești, pentru a avea o reușită, trebuie să-și creeze o atmosferă identică cu acea perioadă unde dorește să ajungă, adică, să se îmbrace după moda perioadei respective, să dețină banii necesari, să asculte o muzică identică, iar apoi locul de unde își va începe călătoria să fie ales cu grijă cât mai asemănător cu perioada respectivă, el având ca scop și locul unde dorește să ajungă.

Trebuie ținut cont însă de cel mai important aspect al acestei pregătiri, și acela este că nu trebuie să deții asupra ta niciun obiect care provine din timpul prezent.

Mulți dintre aceia care au încercat acest experiment, au luat cu ei un obiect crezând că prin el va face dovada prezenței lor acolo, însă în momentul când acel obiect a fost scos la vedere s-a creat un fel de vârtej „o gaură de vierme” care i-a atras în ea, transportându-i înapoi în locul de unde se teleportaseră din timpul lor prezent.

Cam așa ar sta lucrurile pentru o posibilă călătorie în

trecut.

Însă pentru o călătorie în viitor, se spune că trebuie să alegi un an mai îndepărtat, pentru a evita întâlnirea cu tine acolo.

În rest nu trebuie creată nicio asemănare cu perioada în care călătorești, deoarece nici nu ai avea de unde s-o cunoști.

— E! și cam așa stau lucrurile dragul meu.

— Te mai încumeți să încerci acest experiment?

— Deci dacă sunt speranțe ca să pot face această călătorie, de ce nu! exclamă Emanuel cu un aer satisfăcut la gândul că totuși exista această șansă și putea să încerce.

— Având în vedere că dumneata ai reușit să faci acea teleportare recentă, ai toate șansele să reușești, iar acolo să întâlnești pe femeia visurilor tale; adăugă profesorul, apoi lăsa să-i scape un zâmbet șagalnic, privindu-l în ochi pe tânărul îndrăgostit după care se aplecă și scoase de sub măsuță o sticlă de Jack Daniel's, începută, se ridică, merse și scoase dintr-un sertăraș două pahare după care turnă mai puțin de jumătate în fiecare.

Își îndemnă apoi prietenul să ridice unu dintre ele, și după ce îl bătut amical pe umăr, își aprinse o țigară și se așeză din nou în fotoliu.

Emanuel luă paharul și gustă din băutură.

Whisky-ul îi încreți limba făcându-l să se strâmbe.

Nu era obișnuit cu asemenea licori.

Văzându-l, profesorul râse, apoi tuși înecat de fumul țigării pe care tocmai o aprinsese.

— Și în ce perioadă de timp ai dori să călătorești? deschise profesorul din nou discuția.

— Apăi! după calculele mele ar trebui să fac o călătorie până prin anul 1955. În această perioadă, tânăra din tablou avea vârsta de 25 de ani, și era cântăreață la un Cabaret aici în Iași, momente artistice pe care le susținea

în sala special amenajată pentru aceste evenimente artistice, de la parterul hotelul „T rai an Grand Hotel”. Mă miră totuși faptul că dumneata, nu ai auzit de ea, mai ales că celebritatea ei era expusă pe prima pagină a revistelor vremii, etalându-i totodată și frumusețea ei angelică.

Profesorul își sorbi cu poftă băutura din pahar, plescăi de plăcere apoi parcă cuprins de ceva regrete scoase un oftat adânc și-și exprimă sentimentele:

— Apăi ce să zic! eu mi-am cam pierdut tinerețea studiind.

De pe atunci eram îndrăgostit de cărțile științifice ale astronomiei, din care aflam tainele vastului nostru univers pe care eram dornic să-l cunosc; nu am avut timp să pun ochii pe vreo femeiușcă care să-mi țină companie, iar la petreceri sau distracții nu prea participam; femeile au fost efemere prin viața mea; acest lucru îl atestă și faptul că m-au cam prins bătrânețile fără a-mi lega viața de vreo una, cu cununie, așa cum ar fi trebuit, ca să fiu și eu în rândul lumii. Noroc cu Maricica că îmi mai ține companie, că nici ea nu și-a găsit jumătatea.

Profesorul tăcu.

Privirea lui era îndreptată parcă undeva în trecut derulându-și în minte filmul amintirilor din tinerețe.

Emanuel îl privea zâmbitor, aducându-și aminte de momentul acela de la vizita anterioară în care profesorului îi sclipeau ochii privind la decolteul Maricicăi, și când a schițat acel semn făcându-l să înțeleagă că trebuie să-l lase în intimitatea lui cu ea și să plece.

Se ridică apoi din fotoliu, își duse mâna și se scărpină în creștetul capului, își încreți fruntea, se învârti în jurul măsuței probabil cu gândul de a pune la punct un plan de acțiune pentru ceea ce urma să facă imediat ce va pleca de la laborator. Gândea el, că dacă va reuși, lipsa lui de la școală se va face simțită și trebuia ca cineva să-i justifice absența, dar și să-l înlocuiască pentru acea perioadă,

oricât ar fi fost ea de lungă sau poate pentru totdeauna.

Așa că, într-un târziu își exprimă frământările:

— Este evident domnule profesor, că dacă evadarea mea din acest prezent se va efectua cu succes, lipsa mea va fi simțită, de aceea te-aș ruga pe dumneata să-mi ții locul și chiar să-mi justifici lipsa spunându-le celor în măsură să-mi cunoască situația, că sunt bolnav, sau găsești dumneata o scuză bine pusă la punct.

Profesorul râse apoi ducându-și mâna la barba monahală o mângâie, și în cele din urmă zise:

— Văd domnule Emanuel că ești pus pe fapte mari și chiar intenționezi să te aventurezi în această poveste incredibilă de a călători în timp și a te întâlni acolo cu femeia visurilor dumitale. Chiar că sunt curios să văd dacă vei reuși, de aceea te susțin și accept bucuros propunerea dumitale de a te înlocui la catedră, și chiar să spun o mare minciună gogonată ca să-ți justific lipsa, așa că nu te mai rețin, fiindcă observ că ești nerăbdător în a-ți pune planul în acțiune și de aceea înainte de a ne despărți, sper eu că nu pentru totdeauna, te rog să fii atent la toate detaliile pe care ți le-am prezentat cu privire la această călătorie, pentru ca ea să-ți reușească pe deplin.

— Deci! mult succes în ceea ce intenționezi să faci.

Spunând acestea, profesorul se apropie de el și îl îmbrățișă prietenește, bătându-l amical cu palma pe spate.

Emanuel făcu același gest de prietenie, apoi lăsându-și mâinile pe umerii profesorului i se adresă cu o voce caldă privindu-l în ochi, care-i licăreau ca două scânteii:

— Vă mulțumesc domnule Preda.

Cu siguranță am să țin cont de toate sfaturile dstră; am ceva bani puși deoparte cu care îmi voi achiziționa toate lucrurile ce țin de anii 55 iar săptămâna aceasta voi închiria o cameră la Traian Grand Hotel, pentru a încerca de acolo călătoria mea, având în vedere că tot la acest

hotel în urmă cu 40 de ani, Casandra își ținea momentele artistice alături de cel al dansatoarelor de Cabaret.

Și cu acestea fiind spuse, își luă servieta, îl mai salută încă o dată pe profesor care rămăsese nemișcat în locul de lângă masă, apoi îndreptându-se către ușă, părăsi laboratorul.

Ieșit pe poarta liceului se îndreptă către stația de autobuz.

Acesta nu întârzie să apară, și urcându-se în el, călători cinci stații.

După ce coborî merse direct la un magazin de vechituri, unde credea el că va găsi ceea ce-l interesa.

Deschise ușa și intră.

Clopoțelul de deasupra ușii scoase un clinchet prelung.

De după tejgheaua înaltă, apărură un bătrânel scund, cu ochelarii așezați pe vârful nasului, care la vederea clientului ieși sprinten de după ea, și cu un aer respectuos îl invită să poftească.

— Bună ziua! salută Emanuel.

— Bună să fie domnule! cu ce vă pot fi de folos?

— M-ar interesa să cumpăr câteva lucruri de prin anii 55, începând de la articole de îmbrăcăminte, încălțăminte, și ar fi minunat dacă a-ți avea și ceva bani care circulau în vremea respectivă.

Bătrânelul își frecă bucuros mâinile, apoi curios din fire întreabă?

— Dar la ce-ți trebuie o asemenea recuzită tinere? că ceea ce mi-ai cerut dumneata este comandă serioasă nu glumă; și din fericire, spre norocul dumatăle se pare că dețin aici tot ceea ce te interesează.

Bucuros că găsisese ceea ce își dorise, Emanuel îi satisfăcu curiozitatea bătrânelului și spuse mințind:

— Știți domnule! eu sunt colecționar iar aceste piese

lipsesc din colecția mea și m-am gândit să o întregesc cât de cât, pe măsură ce adun banii respectivi pentru achiziționarea lor.

Bătrânelul făcu ochii mari, exclamă un „ohoo!” scurt, apoi începu să etaleze pe o masă goală aflată acolo, rând pe rând obiectele de vestimentație cerute de client. Așeză pe ea o pereche de ghete de lac, o pereche de pantaloni cu manșetă, o haină la doi nasturi, o pălărie, o cămașă albă, o casetă în care se aflau doi butoni de argint, o cravată roșie cu picățele, un ac de cravată încrustat cu câteva strasuri, un ceas de buzunar cu lanț de argint, un baston care avea capătul de prindere de culoare albă care imita fildeșul, și un frac.

După ce termină de expus în mod ordonat toată această recuzită, întinse mâinile în semn de explicație către ele și zise satisfăcut:

— Cam acestea ar fi lucrurile pe care le cauți, și dacă dorești, sau mai bine zis dacă îți permiți, am aici și câteva accesorii din aur, cum ar fi acești butoni pentru cămașă, un lăntșor din aur pentru ceasul de buzunar, și acest ac pentru cravată tot din aur încrustat cu pietre prețioase.

Emanuel le studie cu plăcere pe fiecare dar le puse deoparte, spunându-i bătrânelului că deocamdată nu și le poate permite, și că rămâne să cumpere doar celelalte lucruri.

Îl rugă apoi să-i aducă și un portofel din piele dar și banii de care avea nevoie.

Bătrânelul deschise sertarul de la una din mesele aflate acolo și scoase la iveală un teanc de bancnote, dar și o pungă în care se afla o mulțime de monezi.

Le puse pe masă și își invită clientul să-și aleagă de acolo cât își dorește să cumpere.

Gândindu-se că dacă ceea ce își propusese îi va reuși, cu siguranță va avea nevoie de bani ca să-și ducă

existența, așa că, Emanuel luă toți banii ce i se oferise. Îl rugă pe anticar să împacheteze tot ceea ce cumpăraseră.

Acesta le ambală, așezându-le în trei sacose, după care a zâmbit satisfăcut și frecându-și mâinile, își invită clientul în dreptul casei de marcat.

— Ee! și acum domnule să facem socoteala, ca să vedem cât îmi datorezi.

Emanuel nu-și făcea probleme în privința banilor având la el toate economiile strânse de vreo câțiva ani care însumau vreo 800.000 de lei, bani care fuseseră economisiți de el pentru un alt scop.

După ce făcu socoteala, vânzătorul îi spuse că are de achitat suma de 480.000 de lei.

Emanuel desfăcu servieta și scoase de acolo cinci teancuri cu bancnote de 10.000 de lei, numără suma datorată și o puse pe tejghea.

Bătrânelul trase spre el mulțimea de bani exclamând satisfăcut:

— Oho! clienți ca dumneata să tot am! dacă mai vin vreo doi trei ca dumneata mă îmbogățesc.

Emanuel râse, își luă cele trei sacose, îl salută apoi pe bătrânel, și se îndreptă spre ieșirea din magazin.

— Te mai aștept pe aici tinere! să fii sănătos! exclamă entuziasmat bătrânelul.

La ieșirea din magazin, zări la vreo două clădiri mai încolo o agenție loto. Se gândi că n-ar fi rău să-și încerce norocul.

O făcea aproape săptămânal.

Nu câștigase niciodată nimic însă nu încetase să mai joace câte un bilet. Intră hotărât în agenție, luă un bilet și îl completă cu primele numere care-i veniră în minte, apoi cu un surâs justificativ pe chipul lui romantic, se apropie și i-l întinse tinerei aflate acolo, o brunetă cu păr cârlionțat ca al unui caniche, ochii ca două prune aurii, nas drept,

dantură strălucitoare cu strungăreață, și o gură cu buze cărnoase îmbrăcată într-o bluză albă transparentă.

Tânăra îl savură din priviri și îi zâmbi amabilă. Luă biletul îl bagă în aparat, apoi preciză că prețul pentru numerele jucate este de 5500 lei.

Emanuel scoase din buzunar șase bancnote de câte 1.000 de lei și plăti fără a scoate vreun cuvânt, apoi luă dintr-o sacoșă portofelul pe care tocmai îl cumpărase și introduse într-unul din compartimentele lui biletul și restul de 500 lei după care părăsi agenția îndreptându-se către casă.

Era trecut de ora 18, pe când Emanuel ajunsese acasă.

Nici nu băgase de seamă cât de repede trecuse timpul. În mintea lui se învârteau un amalgam de gânduri. Scoase din servietă revista ce o primise de la menajeră și privi la chipul frumos al Casandrei afișat pe prima pagină.

Așteaptă-mă că vin, rosti el ca pentru sine apoi sărută coperta cu chipul ei. Un fior scurt îi străbătu stomacul, atunci când prin minte îi trecu o posibilă nereușită de a ajunge la ea.

Trebuie! trebuie, să reușesc își repetă el cu voce tare! o iubesc pe femeia asta.

Un alt gând îl înfioră din nou neliniștindu-l.

Nu se gândise până atunci la posibilitatea că ea ar fi putut să aibă deja un iubit.

Și dacă nu, oare va reuși el să-i cucerească inima? Își alungă din minte acele gânduri, și revenindu-și în fire își spuse că destinul va decide dacă tot ce și-a propus se va realiza. A doua zi urma să meargă la hotel pentru a închiria o cameră, așa că, scoase de sub pat o valiză, și își aranjă în ea toate lucrurile cumpărate de la magazin. Obosit de toată corvoada acelei zile se pregăti pentru culcare, apoi se întinse pe canapea cu dorința de a trage

un somn zdravăn.

Moș Ene nu se lasă prea mult invitat și Emanuel se cufundă într-un somn adânc.

.III.

Călătoria în timp

Soarele acelei dimineți de mai se scălda luminos în oglinda albastră a cerului și nu era deranjat de prezența vreunui nor stingher care să-i tulbure întinderea.

Emanuel coborî din taxi, plăti șoferului și după ce își scoase valiza din portbagaj făcu câțiva pași și se opri cu privirea asupra clădirii impozante a hotelului, care era situat în inima pulsantă a orașului, la numai cinci minute de gară. Știa despre acest mare hotel de lux, că fusese construit prin anul 1882 de Gustav Eiffel, același constructor care proiectase Turnul Eiffel. Construcția era o combinație unică dintre confortul contemporan și eleganța tradițională, cu o istorie fascinantă și facilități unice.

Era o capodoperă a arhitecturii sec XIX în România.

Ridică valiza și se îndreptă către intrarea în hotel.

Ușierul postat în fața ușii, îl salută respectuos, și îi facilitează intrarea în hotel.

Emanuel îi răspunse la salut, și pătrunse în sala spațioasă a recepției.

Cercetă cu privirea tot interiorul și remarcă satisfăcut eleganța cu care era amenajat. Holul era spațios și lucea de curățenie. Geamurile erau acoperite cu draperii groase din catifea purpurie care absorbeau zgomotul venit de afară. Coloane solemne de marmură erau înșirate cu eleganță de-a lungul lui. Pardoseala era făcută din marmură cristalină ca oglinda. Între coloane în imense recipiente de ceramică smălțuită având culoarea maronie,

se aflau plantați zvelte trunchiuri solzoase de palmieri, care dădeau iluzia unor stâlpi cărnosi vi, așezați acolo pentru a spori umbra locurilor. Pe tavan stăteau atârinate ventilatoare cu patru pale care se învârteau amețitor. Fotolii plușate decorau holul, așezate cu gust printre palmieri.

Fascinat de atâta eleganță, Emanuel merse către recepție.

Îndărătul ei, un domn prezentabil cu o ținută impecabilă, îl întâmpină respectuos:

— Bună ziua Domnule! cu ce vă pot fi de folos?

— Bună ziua.

Aș dori o cameră simplă pentru o singură persoană pe o perioadă de o săptămână.

Recepționarul, îi ceru un act de identitate pentru a-i lua datele conform regulamentului.

Acesta cercetă buletinul care-i fusese dat, și privindu-l mirat, întreabă:

— Observ domnule că dumneavoastră aveți domiciliul chiar aici în oraș; dacă nu sunt indiscret, ce va determinat să vă cazați la noi?

— Păi! ce să vă zic! răspunse Emanuel încurcat, neașteptându-se la o asemenea întrebare.

De fapt el nici nu se gândise la acest aspect.

Apoi inventă ceva și zise:

— Știți! apartamentul în care locuiesc necesită câteva reparații majore și nedorind să deranjez vreun amic în perioada acestor lucrări, m-am gândit că mi-ar prinde bine o evadare din zgomotosul cartier unde locuiesc și să-mi găsesc liniștea aici la hotelul dumneavoastră.

— Știți cum este:

— Locuri noi, persoane necunoscute, mai schimbăm decorul.

După ce-l îmbrobodi cu acel răspuns atât de bine

inventat, recepționarul care-l ascultase cu luare-aminte, dădu din cap afirmativ semn că înțelesese situația, îi trecu numele într-un registru, și după ce Emanuel semnă, acesta îi întinse cheia de la cameră, de care era agățată o tăbliță pe care era inscripționat numărul 11.

— Ședere plăcută! îi ură recepționarul schițând un zâmbet larg lăsând să i se vadă dantura perfectă, dar și o strungăreață care îi dădea un șarm deosebit; camera se află la etajul unu!

— Pute-ți lua liftul dacă doriți; este mai comod.

— Mulțumesc frumos domnule! și luându-și valiza, merse și intră în lift.

Ajuns la etajul unu al clădirii, întâlni din nou acel decor elegant, iar aerul părea ușor parfumat. Un râset, apoi câteva voci de femeie, îi distrase atenția. Câteva fete „cameriste” își făceau treaba prin camerele de acolo. Nu rată ocazia, și curios aruncă o privire într-una din camere, care avea ușa larg deschisă. Încăperea era elegantă, confortabilă, decorată cu nuanțe luminoase imitând aurul combinate cu albastru, și mobilată clasic.

Căută camera cu numărul 11, și după ce descuie ușa, intră. Aici întâlni același decor ca și în camera în care privise înainte de a intra. După ce verifică și grupul sanitar, se apucă să despacheteze, și așeză aliniate pe pat toate lucrurile pe care le adusese cu el în valiză, scoase revista cu portretul Casandei pe prima copertă și o așeză pe noptieră, apoi se întinse pe pat cu gândul de a se odihni.

La lăsarea serii avea de gând să-și pună planul în aplicație, aici în acest hotel unde Casandra, își încântase admiratorii cu cântecele ei, cu aproape 40 de ani în urmă.

Intenția lui de a călători în timp cu 40 de ani și de a o întâlni pe ea în acea clădire începu să-i provoace o oarecare neliniște. Gândul că ar putea da greș încă îl mai măcina.

Așa că, încercă să-și aranjeze în minte fiecare mișcare pe care o avea de făcut în vederea acestei mari aventuri.

Înserarea făcuse ca vuietul orașului să se mai liniștească. Doar muzica venită de pe la terasele din apropiere se mai auzea în surdină. Orologiul mare, așezat pe un stâlp din fontă, din fața hotelului arăta ora 9 și 20 de minute.

Emanuel începu a se pregăti pentru marea lui călătorie. Își lepădă hainele de pe el și rămase în costumul lui Adam.

Rând pe rând se îmbracă cu obiectele de vestimentație, cumpărate special pentru acest eveniment, împreună cu accesoriile, apoi introduse în portofel câteva bancnote din cele cumpărate de la magazinul de antichități, după care îl introduse într-unul din buzunarele hainei.

Banii rămași îi îndesă prin buzunarele fracului și al hainei.

Echipat în stilul anilor de odinioară, merse și se privi în oglinda aflată într-un colț al camerei.

Își zâmbi ștregărește.

Hainele îi veneau ca turnate. Parcă fuseseră croite special pentru el; iar pălăria îi dădea așa un aer mai distins.

Și ca să țină cont de îndrumările profesorului, se apucă și dosi toate hainele pe care le dezbrăcase, le aranjă în valiză apoi o vâri în șifonierul așezat acolo lipit de unul din pereții camerei.

După ce trase draperiile de la fereastră, se întinse pe pat, își așeză pălăria pe piept strânse fracul în mâna stângă, apoi se relaxă, încercând să-și imagineze că se află în același hotel, dar în anii 55.

Luă și revista de pe noptieră și privind la chipul

Casandrei, încercă să se vadă cumva la un concert susținut de ea, aici la parterul hotelului, în marea sală în care aveau loc evenimentele de acest fel.

Începu apoi să repete în gând: Mă aflu la Traian Grand Hotel. Anul 1955. Repetă în continuu o perioadă, apoi începu să devină nervos. Nimic din ceea ce dorea să facă nu se întâmpla.

Deveni și mai tensionat când de la una din terasele din apropiere, se auzea muzică ceva dată mai tare, iar versurile cântate de acel interpret îi perturba gândurile, ne mai putându-se concentra.

Se ridică din pat agitat, și începu să se plimbe prin cameră. Merse la fereastră și se uită în direcția de unde venea muzica; ar fi dorit să deschidă geamul și să strige cumva la ei; se lasă însă păgubaș.

— Ce să fac!? murmură el scărpinându-se în cap; nu cred că voi reuși.

Se lungi din nou în pat.

Muzica se mai liniștise și abia că se mai auzea.

Își relua din nou repertoriul, de data asta cu voce mai tare. Totuși încă era agitat. Inima îi bătea cu putere. Repeta neconținut.

După un timp, gândurile i se limpeziră.

O liniște interioară, apăsătoare, îl făcu să cadă într-o amorțeală; încetase să mai repete.

O văzu pe Casandra îmbrăcată într-o rochie de satin alb, cum stătea zâmbitoare în imensul hol al hotelului.

Era diafană, iar mersul ei era suav ca al unei căprioare.

Văzând-o, Emanuel coborî în grabă treptele unei scări, dar neatent rată ultima treaptă; se împiedică și căzu. În acel moment ochii i s-au încheoșat.

Zbuciumat încercă să se ridice, orbecăind prin întuneric; nu mai reușea să se ridice. Începu să se zbată și

deodată sări speriat în picioare. Transpirat, de atâta zbuciumare, își dădu seama că nu fusese decât un vis, adormise. Nu reușise să se teleporteze.

De fapt în acel vis căzuse din pat.

Dezamăgit, se ridică, apoi merse și trase draperiile de la fereastră.

Noaptea dispăruse iar soarele se înălțase pe cerul albastru, netulburat de prezența vreunui nor.

Era către amiază.

Când își privi ceasul de buzunar, constată că acesta nu funcționa, deoarece în graba lui uitase să-l pornească.

Se întristă văzând că nici măcar acest lucru nu-l făcuse. Era total nemulțumit de el. Nu crease în totalitate acea atmosferă care să-i confere posibilitatea de a efectua teleportarea.

— Muzica! da muzica! își zise el; zgomotul muzicii de afară este motivul; trebuie combătută cu ritmul muzicii cântate atunci în vremea aceea! asta este! aici am greșit!

Mă voi duce înapoi la anticar; cu siguranță va fi încântat să mă vadă din nou trecându-i pragul magazinului. Își îmbracă apoi din nou hainele cu care venise, și se grăbi să meargă într-acolo. Când deschise ușa magazinului și îi trecu pragul, bătrânelul îl întâmpină bucuros, țâșnind vioi de după tejghea, și exclamă bucuros:

— Oo! iată-te din nou.

— Ce vânt te aduce din nou pe la mine tinere? cu ceți mai pot fi de folos?

— Mă întreb dacă prin colecția dumitale pot găsi un patefon și câteva discuri pentru el, cu cântece și melodii din anii '50"-55".

— Se găsește tinere! cum să nu; la mine găsești ce vrei și ce nu vrei; și dacă se întâmplă cumva să nu am, făceam eu rost de unul pentru dumneata.

Mulțumit că putea să-și satisfacă clientul, anticarul îl

invită într-o anticameră.

Aici, Emanuel rămase încântat când sub privirile lui așezate pe o masă se aflau câteva patefoane, dar și câteva teancuri de discuri pentru ele.

— Alege-l pe care vrei tinere! și de asemenea sortează din discuri muzica pe care dorești s-o ascuți.

Emanuel își aținti privirea asupra unui patefon marca „ULTRA PHON”, iar din teancul de discuri își alese ca interpreți pe: Bieșu Maria, Maria Tănase și Elena Cernei.

— Pe acestea le cumpăr!

— Bună alegere domnule! acest patefon este o marcă buna și este aproape nefolosit.

Anticarul îi ambală marfa într-o cutie, apoi i-l înmână spunându-i că pentru această achiziție îi va face o reducere, având în vedere că deunăzi cumpăraseră tot de la el și se alesese cu o sumă frumușică.

Emanuel plăti suma cerută, și după ce își luă rămas bun, părăsi magazinul cu gândul de a ajunge cât mai repede în camera de hotel.

Odată ajuns în cameră, desfăcu pachetul, scoase de acolo patefonul îl puse pe masă, și așază lângă el discurile într-o ordine în care credea el că avea să le asculte.

Nerăbdător își privi ceasul de la mână; acesta indica ora două după amiaza.

Mai am mult timp până se va înnopta, gândi el; o să merg în oraș să mănânc ceva și apoi văd eu pe unde îmi mai pierd timpul.

Se gândea să treacă pe la liceu și să-i povestească profesorului de prima lui încercare nereușită, dar renunță la acea idee alegând să meargă la cinematograful și să vizioneze acolo un film.

Cu acel gând părăsi din nou camera de hotel, coborî scările apoi traversă imensul hol, ieși afară din hotel și se pierdu prin aglomerația de oameni care la acea oră

inundau străzile oraşului ca într-un furnicar.

Becurile de pe stâlpii stradali fuseseră aprinse iar aglomeraţia de pe străzi dispăruse. Din când în când, câte o pereche de îndrăgostiţi apăreau pe la colţul unei străzi, sărutându-se cu foc în semi întuneric. Emanuel mergea grăbit către hotel.

Nu de mult ieşise din sala de cinematograf unde rulase filmul „Pe aripile Vântului” avându-i ca protagonişti pe: Clark Gable şi Vivien Leigh.

Rămăsese profund impresionat de acele momente de dragoste care se petrecuse între cei doi eroi ai filmului.

Visa de pe acum cu ochii deschişi, la momentul întâlnirii lui cu Casandra, apoi se întristă amintindu-şi de eşecul pe care îl avusese cu o seară în urmă. Trebuie să reuşesc îşi impuse el; pot să fac acest lucru; trebuie doar să mă concentrez mai mult.

Nici nu băgă de seamă când ajunsese în faţa hotelului. Salută uşierul de la intrare şi avântându-se către scări le urcă în pas alergător.

Descuie uşa de la cameră, intră, dar înainte ca s-o închidă, atârnă de clanţa uşii pe din afară un carton pe care a scris „NU DERANJA”.

Trase uşa şi o încuie lăsând cheia în broască, şi apoi începu să se pregătească, de data aceasta liniştit şi fără grabă ținând cont de fiecare amănunt. După ce trase draperiile de la fereastră se dezbracă, puse din nou hainele în valiză şi o aşeză în dulap, după care, ca şi în seara precedentă îşi puse vestimentaţia adecvată motivului pentru care o cumpărase. Îşi verifică încă o dată fişicurile cu bani, să vadă dacă mai sunt la locul lor, apoi pregăti patefonul aşezând pe platanul acestuia discul cu Maria Tanase.

Îşi aminti de ceasul de buzunar pe care de data aceasta îl potrivea după ceasul din faţa hotelului ale cărui

limbi arătau că este trecut de miezul nopții.

De data aceasta înainte de a se lungi pe pat luă așternutul de pe el, la fel făcu și cu veioza de pe noptieră și le bagă în dulap.

Mai verifică încă o dată prin cameră apoi îndeosebi pe pat, cu gândul ca nu cumva să fi scăpat pe acolo vreun obiect pe care ar putea să-l teleporteze odată cu el, apoi puse în funcțiune patefonul. Vocea inconfundabilă al Mariei Tănase întipărită pe acel disc, umplu liniștea camerei intonând melodia „Ciuleandra”.

Emanuel stinse lumina din cameră, bâjbâi puțin prin întuneric ca să ajungă la pat, apoi se lungi pe el. Cu pălăria și bastonul puse pe piept cu fracul ținut strâns într-o mână, începu să repete aceleași cuvinte ca și cu o seară înainte.

După melodia „Ciuleandra” urmă „Lume Lume” și apoi „Cine iubește și lasă”.

Patefonul se opri.

Emanuel își încetă repertoriul. Nu reușise și începu din nou să se tensioneze.

Coborî din pat și aprinse lumina. Scoase ceasul de buzunar și îl privi. Era trecut de ora 3 dimineața.

Luă discul de pe platan și îl înlocui. Puse în loc discul cu Elena Cernei. Porni din nou patefonul. În goarna acestuia se făcu auzită vocea interpretei intonând melodia „Și dacă ramuri bat în geam”.

Stinse din nou lumina și își relua poziția în pat.

Versurile cântecului îi mângâiau sufletul și-i încântau auzul, iar el repeta într-una: Sunt în anul 1955. Mă aflu la Traian Grand Hotel. Când melodia se termină remarcă imediat și se grăbi să pună celălalt disc. Deodată în mintea lui se clarifică un gând iar el lămurit de ceea ce se întâmplă își zise:

Aici este greșeala! nu trebuie să ascult muzica; nu

trebuie să urmăresc cuvintele interpretei.

Muzica face parte din decor; gândul meu trebuie să fie într-o altă dimensiune.

Deja se întinsese pe pat când patefonul începuse să redea de pe acum melodia cântăreței Bieșu Maria, „Doi ochi negrii eu am iubit”. În acele clipe el își aduse aminte de ochii Casandrei care îl priviseră din imensul tablou. Parcă o vedea aieva, stând zâmbitoare în fața lui. Apoi ea îl apucă de mână și îl trase după ea, râzând de fericire.

Râsul ei cristalin ca un susur de izvor îi încânta auzul. El o urmă vrăjit de frumusețea ei. Văzu apoi cum ea se îndreaptă spre un tablou uriaș, cam de mărimea unei uși.

Erau doar ramele iar pânza dintre ele ara albă.

Cassandra se avântă printre ramele tabloului trăgându-l după ea cu putere.

El simți cum cade în gol cuprins de întuneric.

Nu mai vedea chipul Casandrei, și nici râsetul ei nu-l mai auzea.

Doar cădea în gol. Într-un final căderea deveni mai lentă iar el simți cum picioarele i se așază pe ceva moale ca o saltea. Se așază în fund și încercă să distingă prin întuneric, pipăind cu palmele locul unde se afla. Un zgomot puternic, ca al unei uși trântite îi răsună în timpane.

Ciuli urechile și ascultă cu atenție. O altă ușă se auzi scârțâind.

Îi era puțin teamă. Nu știa unde se află. Încercă să se tragă mai înapoi cu gândul că va da de vreun perete ca să se lipească de el. Când duse mâna în spate ca să se tragă, simți în podul palmei o înțepătură zdravănă.

Sări ca ars în picioare și scoase un „au” scurt și înfundat. Când se dezmetici își dădu seama că nu a fost decât un vis.

Își privi instinctiv mâna. Într-adevăr se înțepase.

Acul cravatei îi penetrase podul palmei. În zvârcoleala lui, acul se smulsese și se rătăcise prin pat. Când privi mai atent prin cameră, văzu că patefonul dispăruse, iar interiorul era diferit față de cel al camerei pe care o închiriasse.

Prin fereastra camerei soarele își trimitea razele căldute luminând camera. Își dădu seama că reușise.

Se teleportase.

În acel moment îi venea să scoată un chiot de bucurie, dar acesta îi fu curmat de o voce feminină care venea dintr-o încăpere alăturată, având ușa întredeschisă.

Păși tiptil până în dreptul ei și își furișă privirea înăuntru.

În cameră, o femeie grăsună se priponise în fața unei imense oglinzi și intona, cei drept cam fals „La ei doream la mono” o melodie din Don Giovanni compusă de inegalabilul W.A. Mozart.

Emanuel făcu ochii mari și profitând de acel moment zgomotos, după ce își luă pălăria și fracul, dar și bastonul, se furișă tiptil până la ușa care făcea intrarea în acel apartament, o deschise încet, și o zbughii afară fără ca să fie văzut, apoi privind la numărul de pe ușă constată că era numărul 11.

Se afla de acum în holul spațios al hotelului.

Primul lucru pe care îl avea de făcut în acele momente, era, să închirieze din nou o cameră.

Trebuia să se strecoare cumva neobservat afară din hotel ca apoi să intre, și să dea impresia de nou venit, un posibil client al hotelului. Nu cutează să ia liftul deoarece știa că acesta dă direct în fața recepției, de aceea alege să coboare pe scări.

Norocul îi surâse. Mai avea doar câteva trepte de coborât, când un grup de domnițe cochete treceau

chicotind îndreptându-se spre ieșirea din hotel.

Profită de acel moment favorabil, se strecură printre ele, își scoase pălăria de pe cap, făcu o plecăciune în semn de salut, și ieși odată cu ele.

Femeile îi zâmbiră și îl priviră curioase pe străinul care se strecurase printre ele crezând că este vreun curtezan, însă el nu le dădu prilej de discuție, și odată văzut afară din hotel se desprinsese din grupul lor căutând un loc mai ferit de unde să se reculeagă ca apoi să intenteze o nouă acțiune, de data aceasta pentru a intra din nou. Receptionerul nu-l observase nici el, deoarece trebăluia prin spatele tejghelei aplecat probabil asupra unor registre sau cine știe ce treabă avea el pe acolo, important era că el trecuse neobservat.

Ajuns în fața hotelului privirea îi fu încântată cu o altă priveliște, diferită de aceea pe care o știa el.

Curtea măricică a hotelului era plină de vegetație.

Ronduri de flori ornaau aleile mozaicate în romburi și stele mari cu șase colțuri, fiecare colț având o culoare diferită.

Tufe de trandafiri înfloriți erau plantate din loc în loc de-a lungul unei alei, care ducea spre un parc aflat în imediata apropiere a hotelului.

În parc, falnicii castani, înmiresmau aerul și-l purificau cu parfumul florilor, abia înflorite. Domnițe tinere, îmbrăcate după moda acelor ani, având fiecare câte o umbreluță deschisă deasupra capului, probabil pentru a împiedica razele strălucitoare ale soarelui care străbătea printre crengile castanilor, nedorind ca acestea să le deranjeze vederea, se plimbau agale pe aleile parcului.

Sapura din plin acea nouă priveliște fascinantă, însă scopul lui acolo era altul, și se gândi că va avea suficient timp să se bucure de frumusețea lor, așa că, se hotărî să intre ca să-și închirieze o cameră, apoi va vedea el ce va

urma. Când dădu să urce treptele ce duceau la intrarea în hotel, privirea îi fu ațintită asupra unui afiș lipit pe un panou, așezat acolo aproape de ușă, care înfățișa chipul Casandrei.

Se apropie de el și-l cercetă mai amănunțit.

Pe marginea de jos a afișului stătea scris cu litere mari de culoare galbenă „Spectacol mare Spectacol” „Casandra și faimosul Cabaret”, apoi cu litere ceva mai mici era scrisă ora începerii aceluia moment. Scoase un oftat adânc și sorbind din priviri încă o dată chipul fermecător al femeii mult dorite de pe afiș, își puse pălăria pe cap, și după ce își luă un aer de gentleman, intră în hotel.

Privind prin imensul hol remarcă, că acolo printre frumoasele coloane, nu se mai aflau acei palmieri, dar nici fotoliile de pluș. În locul lor erau așezate câteva canapele luxoase, lucrate în lemn de nuc, învelite în piele de culoare cărămizie.

Pe una din canapele stătea așezată o bătrână, cu înfățișare de mumie egipteană, din belșug machiată, plină de bijuterii, care își mângâia bișonul culcușit în poala ei, bătrân și el, știrb, cu limba atârnată molăie într-o parte, poate de sete sau de căldură.

Emanuel înaintă și se opri în fața recepției.

Îndărătul tejghelei înalte încrustată cu arabescuri de lauri, de această dată se afla un ins vânjos, echipat cu o costumație de husar, veston împodobit cu firet, epoleți înguști, șnur, însemne și alte accesorii, care nu se mai oprea din strănutat.

Văzându-l pe noul venit, acesta luă o înfățișare amabilă, schiță un zâmbet larg pe sub mustața răsucită și bine îngrijită, salută, apoi întreabă respectuos:

— Domnu', dorește o cameră?

— Cu siguranță monsenior! pentru acest lucru mă

aflu aici, rosti Emanuel pe un ton mai galant, după care își scoase pălăria și o așază pe tejghea.

Recepționarul se înalță puțin pe vârfuri și privi peste tejghea apoi cu un aer mirat întrebă:

— Dar observ că nu aveți niciun bagaj cu dumneavoastră! le aveți afară?

— Încurcat de acea întrebare Emanuel șovăi puțin negândindu-se la acest aspect, apoi își îndreptă rapid privirea către ușa de la intrare în hotel și inventă:

— Trebuie să vină cineva să mi-l aducă; din grabă l-am uitat la mesageria gării din București.

Cred că până deseară va sosi; să mă anunțați dumneavoastră când o să sosească cu el.

— Prea bine domnule! atunci spuneți-mi vă rog numele dumneavoastră pentru a vă putea trece în registru.

— Stroe Emanuel.

— Îmi dați vă rog și un act de identitate.

Emanuel se pipăi pe la buzunare apoi băgă mâna în buzunarul hainei și scoase de acolo portofelul.

Știa că nu are niciun act la el.

Nu le-ar fi putut lua cu el, datele înscrise în ele l-ar fi dat de gol fiind necorespunzătoare cu timpul în care se afla în acel moment.

Desfăcu totuși portofelul și lasă să se vadă mulțimea de bancnote aflate înăuntru.

La vederea lor recepționarul făcu ochii mari, duse instinctiv mâna la mustăți și începu să le răsucescă vârfurile, apoi făcându-se că își drege glasul rosti pe un ton amabil:

— Lăsați domnule! nu-i nimic dacă nu le găsiți; poate le-ați uitat în bagaje.

La auzul acestor cuvinte, Emanuel îl privi zâmbind.

Scopul lui în a-și etala mulțimea de bani avusese efect asupra omului de la recepție.

- Cât timp doriți să stați la noi domnule?
- Nu sunt decis, dar vă pot plăti în avans dacă doriți.
- Nicio problemă domnule! ne înțelegem noi cumva.

Pentru început faceți-mi calculul cam pentru o săptămână de ședere și după aceea o să mă decid eu dacă mai prelungesc sau nu; oricum o să vă anunț din timp pentru a nu vă crea neplăceri.

Acesta îi făcu repede socoteala apoi Emanuel scoase banii din portofel și plăti, adăugând și câteva bancnote în plus, ca bonus pentru recepționar, răsplătindu-i acestuia îngăduința.

Recepționarul mulțumi bucuros apoi luă de pe panoul din spatele lui una dintre cheile agățate acolo, și i-o întinse zicând:

— Poftim domnule! apartamentul numărul 15. Vă doresc ședere plăcută!

Emanuel lua cheia dar când dădu să plece, se lovi cu privirea la doi pași de el, de o tânără oxigenată, care plimbându-și degetele prin părul blond, îi lansă o otheadă de zile mari, după care începu să-și netezească cu palma pe șoldurile magnetice, rochia de mătase diafană.

Ochii ei de vultur dresat văzuse în tânărul cu bani, o posibilă pradă.

Emanuel îi evită privirea ispititoare, și își văzu de drumul lui urcând în fugă scările până la etajul unu.

Blonda rămase rezemată de tejjgheaua recepției, puțin bosumflată de indiferența noului venit, aranjându-și bluza care lăsa să se vadă sânii voluptuoși.

Ajuns în noua lui cameră, Emanuel se descătușă din încordarea ce o avusese până atunci, și aruncându-se pe salteaua moale a patului, scoase un chiot înfundat de bucurie. Obosit, își puse în gând să se odihnească o oră două, ca după aceea să fie freș pentru a porni din nou în marea lui aventură, de data aceasta în a o întâlni pe

Casandra, la marele spectacol ce avea loc în acea seară, înserarea făcea ca aerul să-și piardă din transparență.

Un lampagiu se opri în fața hotelului și aprinse un felinar pe gaz, pitoresc, aflat acolo mai mult de decor, inutil însă în acel moment, deoarece afară mai era încă suficientă lumină.

Emanuel trezit din somnul lui odihnitor, se bucura acum de dușul cu apă caldă, sub care se bălăcea, plin de spuma parfumată a șampoanelor franțuzești găsite acolo în baia din micul apartament. Când consideră că este îndeajuns de fres, ieși fluierând din baie, apoi se apucă să-și îmbrace cu multă atenție vestimentația.

Și pentru că în acea seară avea să fie prezent în sala de spectacol, la care Cassandra era cap de afiș, își puse pe el fracul, și băgă în buzunarul acestuia o jumătate dintr-un fișic cu bancnote de 20 de lei.

Scoase apoi ceasul de buzunar să vadă dacă mai funcționează.

Acesta indica ora 20 și 10 minute; îi întoarse remontorul ca să se asigure că acesta nu se va opri, și se grăbi să-și ia pălăria apoi bastonul care în acei ani era un accesoriu important și la modă la marii domni, deoarece spectacolul începea în 20 de minute, după cum era anunțată ora pe afișul de la intrare.

După ce ieși din cameră o încuie și porni în pas alergător în jos pe treptele scărilor către vastă sală aflată la demisolul hotelului.

Aici se făceau ultimele retușuri înainte de începerea spectacolului.

Doi picoli îmbrăcați elegant se învârt printre mesele frumos decorate, îndreaptă câte un șervețel căzut, înlocuiesc câte o farfurie care nu tocmai strălucește de curățenie sau aliniaza câte un scaun.

Localul este dreptunghiular, cu ringul de dans în

centru și el în formă de dreptunghi.

Barul cu scaune înalte, este ticsit de sticle cu felurite etichete, care mai de care mai atractivă, puse în evidență de câteva lumini discrete.

Deasupra ringului de dans stă suspendată o plafonieră ovală, apropiată ca mărime de cea a ringului. Într-un colț rezervat al ringului se află aranjate instrumentele unde se va instala orchestra și unde artiștii își vor susține repertoriul.

Un garçon în vestă albă se grăbește să deschidă ușa.

Sala este invadată de fel și fel de femei, bărbați, în cupluri, în grupuri, sau singuri.

Orchestra s-a și instalat și intonează o melodie lentă inexpressivă.

Emanuel își făcu loc printre mulțimea aflată acolo, și care încă nu se duminiseră unde să se așeze, și ocupă un loc la o masă cam pe la jumătatea sălii deoarece cele din față fuseseră ocupate, îndeosebi de tinerii și domnii care veniseră neînsoțiți.

O duduie palidă ca un copac cu rădăcinile înfipite într-un sol de sare, se opri în dreptul mesei lui și întreabă dacă celelalte locuri rămase sunt libere sau așteaptă pe cineva.

El o invită să se așeze, spunându-i că nu așteaptă pe nimeni. Duduia îi mulțumi și se așază pe unul din scaune, își scoase din poșetă un evantai și începu să și-l vânture prin față.

Lăsă să-i cadă pleoapele, două cortine boțite de oboseală și exces, apoi cu o voce răgușită se băgă singură în seamă rostind:

— Sunt frântă de oboseală totuși nu voiam să ratez asemenea spectacol minunat. Am sosit astăzi de la București; mă numesc Veronica.

Ca să pară un gentleman, Emanuel se ridică de pe scaun, se prezintă și el, apoi prinse mâna doamnei deja

întinsă, băgată într-o mânășă din dantelă albă, o sărută, apoi se așază din nou aruncându-i duduiței un zâmbet scurt, de formă, neavând chef de o eventuală conversație cu ea. Îl scuti însă de vreo discuție nedorită orchestra care de pe acum intona marșul de primire a cabaretului.

Femei blonde cu trupuri fusiforme și mers unduios, toate cu părul strâns cochet la ceafă, îmbrăcate în rochii cu umerii rotunzi, bine strânse pe taliile lor mlădioase, și bine conturate pe sânii voluptuoși, invadară ringul, și își începură numărul de dans.

Bărbații de la mesele din față, mai ales cei care veniseră neînsoțiți, le sorbeau din priviri și închinau în cinstea lor paharele pline de șampanie, care apoi erau sorbite cu poftă.

Emanuel îl rugă pe unul din chelneri să-i aducă o băutură răcoritoare.

Duduiă comandă și ea un lichior, își fixă o țigară într-un port țigaret aurit, o aprinse, și începu să pufăie simandicos, lăsând fumul să-i scape prin colțul gurii.

Și-ar fi dorit să aibă o conversație cu tânărul și chipeșul Emanuel, dar din păcate acesta dădea senzația că este captivat de frumusețea dansatoarelor, așa că renunță.

Ridică de pe tava chelnerului care tocmai sosise cu comanda, paharul de lichior, se ridică de la masă, își plimbă ochii prin sală în vederea unei eventuale cuceriri, apoi apucă printre mese și se așază la una mai în fundul sălii, la care stătea un om robust, oacheș, cu o mustață gen Chaplin, care părea a fi încântat de prezența duduiței.

Emanuel răsuflă ușurat.

Nu se simțise în largul lui cât duduiă se aflase la masa lui.

Acum putea privi în continuare relaxat la ceea ce se întâmpla pe ringul de dans, însă așteptând cu sufletul la gură intrarea în scenă a Casandrei.

Fetele executară ultima mișcare din dansul lor, apoi ieșiră rând pe rând de pe ring, ridicându-și fustele și fluturându-le poalele, extazându-i pe privitorii care aplaudau neconținut prestația lor.

Scena rămăsese goală iar orchestra începu să intoneze din nou acea melodie lentă inexpressivă.

Pe la mese se auzeau râsete și comentarii cu privire la dansul fetelor din cabaret.

La un moment dat, șeful orchestrei, un bărbat rotofei, surâzând mașinal, oprește muzica în clipa când pe ușa de la intrare în sală, își făcu apariția mult așteptata Casandra. Toți cei de acolo se ridicară și începură să aplaude, iar orchestra începu să cânte din nou.

Emanuel se ridică și el în picioare, parcă încremenit, rămase cu privirea fixă la ea și cu palmele lipite una de alta nemaiputând să aplaude.

Casandra, fermecătoare, splendid îmbrăcată într-o rochie de paiete neagră, având un colier de perle în jurul gâtului, pășeste mlădioasă, salutând prin aplecări ușoare mulțimea, în timp ce se îndreaptă către scenă.

Buzele roșii cărnoase îi surâdeau a bucurie. Ochii ei erau verzi, mari, ca o lumină tainică moale, și învăluitoare ca o îmbrățișare. Cărlionții negrii răzvrățiți, îi alintau obrații rumeni. Lângă ea în dreapta, era însoțită de un bărbat elegant, probabil impresarul, îmbrăcat într-un costum de culoare gri, de o nuanță specială bătând discret în argintiu, cu un baston de culoare maro în mâna stângă, frumos lăcuit având capătul de prindere din fildeș.

Bărbatul era înalt, bălan, cu o frunte trandafirie, sprâncene dese, mustăcioară à la Clark Gable, cu un zâmbet perfid care-i face mustăcioara să se arcuiască, făcând-o să se asemene cu un fluture mortuar.

În spatele lor sunt însoțiți de doi vlăjgani vânjoși, probabil aceștia fiind bodyguarzii lui.

Emanuel o sorbi din priviri în tot drumul ei până la scenă.

Arcușul viorilor din orchestră începură să fie plimbate ușor pe corzi, în timp ce Casandra își începu repertoriul cântând cu o voce dulce mătăsoasă un cântec în limba franceză.

În jurul scenei perechi de îndrăgostiți începură să danseze pe ritmul melodiei.

La terminarea primului ei cântec, izbucniră aplauzele, și nu încetară până când ea nu începu să cânte din nou.

De data aceasta ea interpretează o melodie de dragoste, și luând microfonul în mână coborî de pe scenă și pași pe culoarul dintre mese.

Totți cei aflați în sală se ridicară în picioare.

La fel a făcut și Emanuel.

Chipul lui romantic radia de fericire.

Ar fi fost în stare să meargă și să o strângă în brațe, mărturisindu-i că o iubește.

Se mulțumi însă să o îmbrățișeze cu privirea.

Oare câți mai erau ca el printre cei adunați acolo, care purtau în inimile lor o dragoste ascunsă Casandrei.

Între timp ea se întoarse pe scenă și își continuă repertoriul.

Printre mese își făcu apariția o florăreasă care avea asupra ei un coș plin cu trandafiri.

La vederea ei, Emanuel se luminează la față și prin cap îi fulgeră imediat o idee năstrușnică, îi făcu semn florăresei să vină la el. Aceasta se apropie. Cumpără de la ea trei trandafiri cu petalele catifelate, de culoare purpurie.

Florăreasa îi mulțumi pentru că cumpăraseră de la ea și plecă mai departe printre mese.

Șeful orchestrei anunță că imediat după următorul cântec, spectacolul se va încheia.

Emanuel se ridică de la masă, lua florile, și se apropie ușor de culoarul pe care Casandra urma să iasă din sala de spectacol.

Muzica se opri iar ea după ce făcu o plecăciune în semn de mulțumire pentru primirea ce i-a fost făcută dar și pentru aplauzele ce acum la final explodară din nou, coborî de pe scenă și păși pe culoar însoțită de cei trei bărbați, care o asistaseră pe tot timpul spectacolului.

Când ajunsese în dreptul lui Emanuel, acesta făcu un pas în fața ei și îi oferă trandafirii.

Apoi privirile li s-au încrucișat.

Primi bucuroasă florile însă părea puțin uimită de apariția lui neașteptată. Parcă l-ar fi cunoscut de undeva, deși nu-l mai văzuse niciodată. El dori să-i adreseze câteva cuvinte, dar nu mai apucă deoarece cei doi gealați îl traseră brusc din fața ei.

— Lăsați-l! le spuse ea celor doi. Ce a făcut? a vrut doar să-mi ofere niște flori.

Atunci interveni impresarul care cu zâmbetul lui perfid, îi gânguri printre dinți să înainteze, totodată aruncând spre Emanuel o uitătură rece și răutăcioasă.

Ea se îndreptă puțin bulversată spre ieșire dar înainte să părăsească sala privi înapoi peste umăr la el, zâmbindu-i, lăsând să se vadă albeața dinților frumoși ca două șiraguri de perle.

Emanuel nu se supăra din cauza celor doi indivizi care oarecum îl făcuseră să se simtă stingherit față de ceilalți spectatori aflați în sală, ci era doar frustrat că nu reușise măcar să i se prezinte cu numele încântătoarei femei, de care era îndrăgostit și care îi cucerise inima fără ca ea să cunoască acest lucru. Părăsi sala de spectacol imediat în urma ei, încercând totuși să o urmărească, în dorința de a afla dacă este cazată în același hotel cu el, și dacă da, la ce apartament.

Citise pe afișul de la intrare că ea va cânta acolo timp de o săptămână, și cu siguranță ea era invitată de onoare a hotelului și i se oferise cel mai luxos apartament.

Însă o pierdu din vedere atunci când ea însoțită de cei trei a intrat în lift, dar i se întări convingerea că ea va rămâne cazată acolo și nu va pleca nicăieri timp de o săptămână.

Vru să se intereseze la recepție de numărul apartamentului unde era cazată, dar nu află acolo pe nimeni. Spectacolul ținuse două ore și jumătate și probabil cel de la recepție plecase acasă.

O să revin dimineață la prima oră, se gândi el, și bineînțeles pentru un mic bonus dat recepționarului, acesta îmi va spune tot ce mă interesează. Puțin descumpănit urcă scările până la primul etaj, și merse de intră în camera lui. În minte nu vedea decât imaginea fermecătoare a Casandrei, cu privirea și cu zâmbetul ei, pe care i le dăruise lui, privindu-l peste umăr la ieșirea din sala de spectacol. În noaptea aceea avea să adoarmă cu chipul ei întipărit în orbita ochilor, derulând filmul evenimentului petrecut în sala de spectacol.

Se gândea totuși că dacă ar avea o viziune asupra apartamentului ei, s-ar fi putut teleporta cu ușurință acolo. Renunță însă la acea idee, spunându-și că ea cu siguranță o să se sperie, dacă s-ar fi trezit dintr-odată cu el acolo, și de altfel nu și-ar fi putut permite să-i spună că el tocmai venise din viitor, și că a călătorit în timp doar pentru a o întâlni.

Nu l-ar fi crezut și apoi poate l-ar fi considerat că este nebun pierzându-și totodată toate șansele de a o cuceri.

O să aștept momentul întâlnirii mele cu ea, fără ca gealații și impresarul să fie prin preajma ei, și o să-i spun că am venit la Iași cu ceva afaceri, sau voi inventa eu ceva.

Cu acele gânduri în minte, Emanuel se pregăti de

culcare, și după ce se cufundă în așternutul curat și moale al patului, adormi pe nesimțite.

Își petrecea de altfel prima lui noapte într-o lume în care el încă nu se născuse.

Întâlnirea

Zorii albaștri minerali au apucat să destrame copertina înstelată a nopții.

Ziua se vestește cu un vag surâs al soarelui apărut de după o colină ca o minge roșie uriașă.

Trilul zecilor de păsărele aflate printre crengile castanilor din parc se aude până în camerele de hotel, încântându-le auzul celor veniți acolo.

Soarele călduț al dimineții, își trimisese câteva sulite luminoase prin ferestrele camerei unde Emanuel încă mai dormea.

Două turturele poposiră pe pervazul geamului și începură să se giugiulească.

Zgomotul făcut de ele îl trezi din somn.

Sări din pat frecându-se la ochi. De mult nu mai dormise așa de bine și i se părea că somnul lui durase o veșnicie.

Privi la ceasul auriu cu clopoței de pe noptieră.

Făcu ochii mari nedumerit de ora pe care acesta o arăta. Scoase ceasul de buzunar și constată că acesta indică aceiași oră, 9 și 30 de minute. Era destul de târziu. Își îmbracă repede pantalonii, își puse pe el cămașa, se încălță, ieși apoi din cameră și se duse direct la recepție.

De cum îl văzu recepționarul îl întâmpină zâmbitor concentrându-și atenția asupra lui.

Emanuel îi făcu semn să se apropie mai mult, cu

intenția de a purta cu el o discuție mai discretă. Omul curios din fire, nu mai stătu pe gânduri și îi făcu pe plac. Când consideră că acesta se apropie suficient de el, îi puse mult dorita întrebare:

— Domnule! dacă nu sunt indiscret, aş dori să ştiu la ce apartament a fost cazată domnița Casandra?

— Da-păi nu este niciun secret domnişorule! domnița se cazează de fiecare dată, în apartamentul de lux de la etajul doi, la numărul 22.

— Dar cei trei indivizi care o însoţesc, tot aici sunt cazați? îl ispiți Emanuel.

— Se zvoneşte că impresarul ei ar fi cerut-o în căsătorie însă ea l-a refuzat categoric. Tare s-a mai supărat dom Roberto, şi de atunci nu a mai lăsat niciun bărbat să se apropie de ea. S-a supărat şi domnița reproşându-i că nu are niciun drept să se bage în viața ei personală, şi că nu-i poate impune această restricție de a se întâlni cu cineva.

Neavând ce face domnul s-a lăsat păgubaş, însă lucrează murdar. Cum simte că cineva o curtează sau încearcă să intre în viața ei, îl înlătură imediat punându-şi gorilele să-i facă de petrecanie.

— Cam așa stau lucrurile! așa că şi cu băgare de seamă şi nu încerca să te apropii prea mult de ea că gealații stau la pândă şi pentru câțiva gologani îți vin de hac.

Mulțumit de informațiile primite, Emanuel băgă mâna în buzunarul pantalonilor, scoase de acolo două bancnote de 20 de lei şi i le plasă subtil în palmă, făcându-i cu ochiul.

Plecă, şi din doi paşi intră în liftul gol care deja se afla acolo.

Urcă cu el până la etajul doi. Păşi pe lungul hol privind la fiecare uşă, pentru a afla-o pe aceea cu numărul

22.

O găsi.

Inima începu să-i bată cu putere. Era puțin emoționat.

Trase aer în piept pentru a-și reveni puțin.

Vru să bată la ușă dar se răzgândi.

Ce îi voi spune? se întrebă el. Nu am niciun motiv cu care să abordez o discuție.

Văd eu ce îi voi spune; și în cele din urmă se hotărî și ciocăni de trei ori în ușă.

— Cine este? se auzi imediat din interior; iar el îi recunoscuse vocea, și emoțiile îl cuprinse din nou.

Eu! încercă el să răspundă cu vocea tremurândă, în timp ce în broasca ușii se auzi rotindu-se cheia, apoi când se deschise, Casandra apăru diafană în pragul ei, ca un înger, cu părul cârlionțat despletit atârându-i peste umerii goi, mângâindu-i.

— Dumneata! exclamă ea mirată, dar și încântată la vederea celui care îi oferise acei trandafiri minunați.

— Da! eu!

— Știți...! am venit să-mi cer scuze pentru aseară.

Îmi pare rău dacă am fost deranjant. Eu nu am vrut decât să-mi arăt recunoștința pentru dăruirea cu care ne-ați încântat auzul.

Casandra surâse lăsând să i se vadă din nou dantura impecabilă, apoi cu o stângăcie jucăușă își strânse mai bine capotul pe trup, inutil deoarece pielea și privirea ei exprima zădărnicia oricărei virtuți.

Îl măsură apoi cu privirea din cap până-n picioare.

O privea și el.

— O! nici nu se pune problema de așa ceva domnule.

— A! am omis să mă prezint. Numele meu este Emanuel.

— Încântată să vă cunosc. Sunt convinsă că îmi cunoașteți numele.

— Așa este.

Desigur că știu cum vă numiți.

Emoțiile îi trecuseră și prinzând curaj, Emanuel încercă o nouă abordare.

— Aș dori totuși, pentru liniștea mea interioară, să vă invit la o ceșcuță de cafea sau ceai, pe terasa din apropierea hotelului; aș fi încântat să vă cunosc mai bine; am auzit multe lucruri frumoase despre dumneavoastră.

— Nu știu dacă să accept sau nu, însă în primul rând, deoarece se pare că suntem de aceeași seamă, aș dori să ne tutuim și să nu ne mai domnim atâta.

Apoi din anumite motive aș răspunde negativ la această invitație, dar totuși sunt tentată să o accept, cu condiția să nu ieșim împreună din hotel ci să mă aștepți într-un colț mai ferit de ochii lumii.

Îți voi explica după aceea motivul pentru care mă feresc de a fi văzută în prezența vreunui bărbat.

— Prea bine! o să caut locul cel mai potrivit. În niciun caz nu vreau să-ți creez neplăceri.

— Sunt tare curios să aflu ce te reține de la asemenea apariții, spuse el, cu toate că știa despre ce este vorba.

— În jumătate de oră o să vin și eu. Ne vedem acolo. Casandra se întoarse și plecă din prag lăsând ușa larg deschisă, parcă înadins, surâzând în ascuns, atrasă de șarmul lui masculin la care ar fi râvnit orice femeie.

Emanuel o privi cu fața colorată de toate speranțele lumii, o întovărășește cu privirea, profitând de transparența capotului înflorat, care lăsa să se deslușească, goliciunea ispititorului trup.

Așezat la o masă mai ferită din colțul terasei, Emanuel aștepta nerăbdător apariția ei.

Era satisfăcut.

Reușise să poarte o conversație cu acea femeie la care visase atâta timp, și mai presus de toate, ea nu avea niciun iubit.

Era așa cum își dorise.

Va încerca să-i cucerească inima, și era convins că va reuși.

Tresări în momentul când ea apăru pe aleea ce dădea înspre terasă, îmbrăcată într-o rochie de satin roșu, decoltată, care lăsa să i se vadă gâtul subțire împodobit cu un colier de aur.

În urechi îi lucea o pereche de cercei ornați cu două safire cât unghia iar pe cap purta o pălărie de culoare violet aplecată pe o parte. Sandalele cu toc înalt purtate în picioare îi dădea un aer elegant și fermecător.

Toată ținuta era uimitoare și de un gust îndoielnic, destul ca să atragă toate privirile.

Emanuel îi făcu discret un semn cu mâna iar ea veni și se așeză pe un scaun lângă el, cu spatele înspre stradă pentru a nu fi recunoscută ușor. Își zâmbiră, iar el o întrebă ce ar dori să servească.

— O cafea. Tot n-am apucat să beau una de dimineață.

— Eu sunt vinovatul; ți-am stricat programul cu vizita mea neașteptată.

— Ei! nu! nu te considera vinovat.

Și ca să-l consoleze, Casandra îi acoperi mâna cu palma ei mică și catifelată.

În acel moment el simți cum bătaile inimii începuseră să i se accelereze. Avu totuși puterea să facă semn chelnerului să vină la masă.

Acesta veni iar el comandă două cafele. Nici nu dură un minut și chelnerul aduse cele două cafele aburinde. Le așeză pe masă în dreptul fiecăruia și apoi își văzu de

treaba lui.

În timp ce sorbea cu plăcere din cafea, ea îi povesti motivul pentru care nu dorea să fie văzută cu vreun bărbat. Dar și dorința ei de a nu fi nimeni afectat în vreun fel, de către impresarul ei, punându-i pe cei doi gealați să le facă rău.

— Ei și acum spune-mi ceva și despre tine!

— Despre mine! exclamă el puțin surprins.

— Ce să spun, doar că sunt în trecere pe la Iași.

Vin de la București cu ceva treburi.

— De la București! exclamă ea; nu am fost niciodată acolo.

Am auzit că i se spune micul Paris.

Cum este pe Lipscani?

— Povestește-mi.

Și fiindcă Emanuel cunoștea bine istoria Capitalei, începu să-i descrie cum știa el mai bine, fiecare loc din marea metropolă.

Ea îl asculta încântată.

Îi dispăruse parcă acea teamă de a sta de vorbă cu un bărbat. Avea presentimentul că în preajma lui se simte în siguranță. Îi plăcea ochii lui cu privirea blajină, vocea lui, expresivitatea lui, zâmbetul și felul lui de a fi.

Nu se mai sătura privindu-l.

Simțea cum încet, încet, în inima ei se aprinde un foc al dragostei. O senzație pe care nu o mai avusese niciodată până la el.

Emanuel își încheiase de mult povestirea, iar acum privirile lor se intersectaseră din nou.

Tăceau, însă inimile lor își vorbeau conectându-se amândouă, pentru a crea cel mai minunat lucru din acest univers, dragostea.

Cassandra rupse tăcerea și își deschise inima,

destăinuindu-i pe scurt fragmente din viața ei, de unde plecase și cum ajunsese să fie apreciată ca artistă acolo la Iași.

Cu toate că îi cunoștea aproape întreaga viață, și pe deasupra și alte amănunte din viața ei pe care ea nu avea de unde să le știe, el o ascultă cu atenție, consolând-o din când în când, atunci când povestea vieții ei devenea prea copleșitoare.

După ce termină ceea ce avusese de spus, Casandra îl prinse de mână, și îl invită la o plimbare până la Grădina Copou.

El acceptă bucuros, și împreună, ținându-se de mână, se îndreptară către un loc unde erau trase câteva trăsură, special venite acolo pentru cei dornici de o plimbare mai deosebită. De cum îi văzu, unul dintre vizitii, un bărbat rotofei, fumător de pipă, își scoase pălăria în fața Casandrei, și o salută făcând o plecăciune în fața ei. Arată apoi cu mâna spre frumosul său atelaj, un cupeu cu patru roți, cu spițele colorate în roșu, având perna caprei acoperită cu postav albastru brodată cu fir auriu, capitonat pe interior, și cu două felinare agățate în partea din față, pentru a lumina drumul pe timp de noapte, invitându-i la o plimbare.

La el era înhămat un cal roib de talie mare, cu o conformație armonioasă, având un temperament energic și un comportament blând.

— Bineînțeles că dorim! încuviință Casandra, în timp ce Emanuel, ca un adevărat gentleman îi oferi brațul și o ajută să urce în trăsură.

Urcă și el și se așează lângă ea, în timp ce vizitiul roti cravașa în aer, trase de hățuri și roibul porni la pas, punând în mișcare frumosul atelaj.

— Am dori să ne duceți până la Grădina Copou, îi spuse Casandra vizitiului, în timp ce își lipea trupul de cel al lui Emanuel, privindu-l, și radiind a fericire.

— După cum doriți! domniță.

Die murgu! die! și roibul o porni la trap, dirijat de măiestria, bunului său stăpân.

Învelit într-o adevărată pădure de copaci, Grădina Copou era situată pe dealul Copoului, fiind cel mai vechi parc din oraș, care la începutul existenței lui avusese denumirea de „Podu verde” fiindcă se întindea printre vii, grădini și livezi, străpunse pe alocuri de acoperișul vreunui conac boieresc.

Dintr-un colț al parcului, bine mascat de câțiva arbuști, ochii ageri ca de vultur ai unui bărbat urmărise fiecare mișcare făcută de cei doi, de la întâlnirea lor pe terasă și până când se urcaseră în trăsură.

Nimeni nu știa că, deja aparent Roberto dăduse impresia că o lăsase pe Casandra nesupravegheată, el lăsa de fiecare dată la pândă, pe unul din oamenii lui pentru a-i supraveghea fiecare mișcare.

De cum plecară cei doi, iscoada intră în hotel, și de acolo, de la singurul telefon existent la recepție își anunță șeful, despre întâlnirea ei cu acel bărbat care-i oferise florile cu o seară înainte la spectacol.

La celălalt capăt al firului, Roberto răbufni nevrotic.

— Cum este posibil să se întâlnească așa tam ne sam, cu unul pe care nici măcar nu-l cunoaște!?!; mama lui de pușlama.

O să-i arăt eu lui cine este șeful pe aici. Și într-un exces de furie trânti telefonul în furcă.

— Oprește aici! i se adresă Casandra vizitiului.

O să ne continuăm drumul pe jos, nu mai sunt decât câțiva metri până la grădină. Îi întinse acestuia un bacșiș apoi îl rugă să-i aștepte, sau dacă dorește poate merge în treaba lui, dar cu rugămintea ca peste două ore să vină după ei și să-i ducă înapoi la hotel.

Vizitiul încuviință dând din cap, mulțumit de bacșișul

primit, după care se urcă în atelaj și plecă după o posibilă clientelă.

Rămași singuri, cei doi braț la braț, parcă îndrăgostiți de o viață, pășiră pe aleea pietruită ce ducea spre frumoasa grădină, străjuită pe ambele părți de falnicii castani înfloriți, care-i întâmpinau cu parfumul florilor de-abia înflorite.

Se priveau unul pe altul și își zâmbeau fără a scoate niciun cuvânt.

Mâinile lor se împreunară.

Parcă se cunoșteau de când lumea. Nimic nu dădea impresia că ei se cunoscuseră doar cu câteva ore în urmă.

La intrarea în parc, un bărbat învârtea manivela unei flașnete pe care o ținea agățată de gât, iar deasupra ei, avea o cutie plină cu bilețele, și un papagal frumos colorat.

— Veniți să vă aflați destinul! îi invită omul, făcându-le semn să se apropie.

Ei meraseră lângă el, entuziasmați și curioși.

— Coco! i-a trage un bilețel pentru doamna, spuse acesta papagalului, care era legat cu o sforică de mânerul cutiei.

Papagalul scoase un sunet precum că înțelesese comanda, și prinse cu ciocul unul dintre bilețele, pe care îl lasă să cadă în mâna Casandrei.

E strânse bilețelul în pumn și-i mulțumi lui Coco.

— Acum scoate un bilețel și pentru domnul, spuse flașnetarul din nou papagalului, care se conformă imediat, și trase din cutie încă un bilețel pe care îl puse tacticos în mâna lui Emanuel, care satisfăcut de agerimea micuței păsări, puse în cutia cu bilețele o bancnotă de 20 de lei.

La vederea bancnotei, flașnetarul făcu ochii mari, o luă din cutie, și mulțumind se frecă cu ea pe barbă.

Suma primită era cu mult prea mare față de câțiva bănuți pe care ar fi trebuit să-i primească.

După ce își citiră fiecare bilețelul și adăugară comentarii pe baza celor scrise în ele, cu privire la unele predicții care se potriveau de minune cu viețile lor, el o invită să se așeze pe o băncuță la umbra unui stejar.

Ea acceptă bucuroasă. El îi cuprinse amândouă mâinile și i le sărută pătimaș.

Privindu-l Casandra îi șopti înfiorată:

— Emanuel! apoi se lasă abandonată fiorului care o încerca. Își trecu apoi degetele prin părul lui mătăsos, și parcă atrasă de un puternic magnet își apropie buzele de ale lui și îl sărută.

El o cuprinse cu brațele pe după talia-i mlădioasă și se lasă pradă Zeului Eros, care își înfipsese săgețile dragostei în inimile lor.

Era tot ceea ce își dorise.

Visul lui se împlinise, iar acum strângea în brațe femeia pe care și-o dorise, simțindu-i respirația și căldura trupului.

Buzele lor însetate de dorința sărutului se desprinseră din încheștarea pătimașă, iar ei rămăseseră îmbrățișați, în timp ce în ochii lor licărind ca patru luminițe, se aprinsese focul dragostei.

— De unde ai apărut așa deodată! îi șopti ea mângâindu-l cu palma pe obraz.

Cu ce m-ai fermecat; cum ai reușit să-mi ispitești inima?

— M-ai făcut să mă îndrăgostesc Emanuel! Ești primul bărbat din viața mea căruia îi dăruiesc inima, în acele momente el și-ar fi dorit să-i spună de unde vine cu adevărat, și cât efort depusese pentru a reuși s-o întâlnească, deoarece el o iubea dinainte să o cunoască cu adevărat. Îi era frică însă să nu o sperie cu acea poveste, poate pentru ea incredibilă.

Ar fi stricat totul.

Tot ceea ce se întâmplase între ei în acele momente s-ar fi năruit. Și poate că l-ar fi considerat dus cu pluta.

Emanuel îi cuprinsese fața între palme și îi sărută buzele, după care îi șopti:

— Sunt îndrăgostit de tine Casandra!

Acela a fost și motivul pentru care te-am întâmpinat cu flori; și ca să pară mai convingător adăugă:

Știam despre acest spectacol în care tu îi vei încânta cu vocea ta măiastră, pe toți admiratorii care aveau să vină și să te vadă aici, în acest hotel, de la un prieten, care tocmai venise de la Iași, unde avusese ceva treburi, și care mi-a prezentat un afiș cu tine, exact ca cel de pe panoul de la intrarea în hotel.

De cum ți-am văzut chipul, inima mi-a tresărit parcă atinsă de un fulger venit de undeva de nicăieri.

O dorință profundă de a te vedea, și-a înfipt adânc rădăcinile în inima mea, apoi mi-am pus în gând că trebuie neapărat să te întâlnesc și să te cunosc în realitate.

De-abia așteptam să ajung la acel spectacol.

Și când te-am văzut am simțit cum inima mi se zbuciumă din nou.

Rădăcinile dorinței s-au înfipt și mai adânc în pereții inimii mele, apoi fermecat de frumusețea ta, de dăruirea cu care ne încântai auzul, m-am decis să fac ceva pentru a-ți atrage atenția.

Apoi știi ce a urmat. Însă datorită acelei intenții, iatăne acum pe amândoi stând pe această bancă, sărutându-ne, de parcă ne-am fi cunoscut de când lumea.

De altfel pentru mine, trebuie să recunosc, este un vis împlinit.

Ochii ei licăreau a fericire, buzele-i aprinse de dorință se încleștară din nou cu cele ale lui Emanuel într-o sărutare fierbinte.

Un sărut dăruit lui ca răsplată pentru îndrăzneala de

a veni până acolo, doar pentru ea.

Desprinsă din mrejele acelei dulce sărutări, Casandra, știa în sufletul ei că el așteaptă un răspuns de la ea, și ca să nu-i mai țină inima pe jăratec îi spuse:

— Ești norocos Emanuel. Poate că farmecul tău m-a făcut și pe mine să simt frământările dragostei în străfundurile inimii mele.

— Și apoi dacă nu acționei ca un adevărat Don Juan, rămâneai doar un simplu admirator, cu inima tânjind după mine.

— O fi destinul Emanuel! poate că ne este sortit să fim împreună. În orice caz sunt nespus de fericită. Nu am mai avut acest sentiment de multă vreme; simt cum inima mi se învâluie în aburii dragostei. O dragoste pe care o așteptam dar totuși la care nu mai speram. Și iată-te! ai apărut tu.

Casandra îi zâmbi șăgalnic apoi se ridică de pe bancă și apucându-l de mână îl trase spre ea într-o scurtă îmbrățișare.

Un nechezat de cal le distrase atenția.

O trăsură se opri în fața porții de la intrarea în grădină.

Privindu-și ceasul de buzunar Emanuel constată că trecuse o oră și jumătate de când se aflau acolo.

Vizitiul se ținuse de cuvânt și se întorsese după ei.

De pe capra trăsurii el le făcu cu mâna.

Casandra remarcă gestul vizitiului și îi dădu de înțeles că l-a văzut ridicând mâna. La fel făcu și Emanuel, apoi porniră braț la braț către trăsură.

La ieșirea din parc, un vânzător de suveniruri îi îmbia cu tot felul de bijuterii, care mai de care, mai atrăgătoare. Casandra se opri și alese de pe măsuta acestuia, două lăntișoare din aur, având fiecare ca medalion, o jumătate de inimioară. Îl întrebă apoi pe vânzător dacă este posibil

ca pe spatele fiecăruia dintre medalioane, să se facă o inscripție. Acesta încuviință apoi o întrebă, cam ce ar dori să scrie.

— Aș dori ca pe unul să scrieți „Emanuel Gr. Copou 1955”, iar pe celălalt „Casandra Gr. Copou 1955”, cu litere fine, în stil western.

— Imediat! răspunse acesta, și luând medalioanele începu să le inscripționeze.

Meșterului aurar, nu-i trebui prea mult timp ca să efectueze acea operațiune, și după câteva minute i le înmână Casandrei, satisfăcut că onorase cererea clientului.

— Poftim domniță!

— Vă costă 80 de lei! să le purtați sănătoși.

— Mulțumim! răspunseră în același timp cei doi.

— Casandra scoase patru bancnote de 20 de lei și i le dădu bijutierului. Luă apoi lăntișoarele, și puse la gâtul lui Emanuel, pe cel în care era inscripționat „Casandra Gr. Copou 1955” iar pe celălalt îl strânse în pumn și îl duse în dreptul inimii rostind:

— Păstrează această jumătate de inimă, cealaltă jumătate o voi păstra eu. Sper că dragostea ce s-a înfiripat în inimile noastre să dăinuiască, iar aceste jumătăți să fie simbolul ei.

El îi luă celălalt lăntișor din mână, și i-l agață la gât.

Obrajii ei se înroșiră semănând cu doi bujori înfloriți. Emoțiile dragostei o copleșiră. Atunci el o sărută pe frunte și confirmă:

— Așa va fi dragostea mea. Nimic și nimeni nu ne va putea despărți. Gata trebuie să ai și tu viața ta.

Nu trebuie să fi controlată de nimeni. Va trebui să punem la punct aceste lucruri iar viitorul nostru trebuie să depindă doar de noi doi. De acum încolo nimeni nu va mai interveni în viețile noastre. Nici chiar Roberto.

Cu acestea fiind spuse el o apucă de mână și se

îndreptară către ieșire, iar ea satisfăcută de hotărârea lui îl urmă săltând de fericire. Se opriă apoi în dreptul unui alt comerciant care își etala, înșirate unul după altul pe o vergea de metal, câteva costume bărbătești.

Emanuel o rugă să-i aleagă unul dintre ele. Ea îl privi din cap până-n picioare, apoi se întoarse și îi alese unul de culoare bleumarin, pe măsura lui.

— Sper să îți vină! mă pricep la vestimentație, iar culoarea te prinde de minune.

Emanuel plăti suma cerută, după care comerciantul îl împături elegant îl băga într-o pungă mare de hârtie, apoi satisfăcut de afacerea făcută i-l înmâna zicând:

— Să-l purtați sănătos domnule!

— Mulțumesc! vânzare bună în continuare!

Satisfăcut de achiziția făcută, o ajută pe Casandra să urce în trăsură, și după ce se așează și el lângă ea, exclamă entuziasmat:

— Dă-i bice birjar!

Într-unul din restaurantele orașului, Roberto răbufnea nervos dând ultimele indicații angajaților de acolo. Nu se grăbise să plece imediat ce primise acel telefon cu privire la Casandra.

Afacerile erau afaceri.

Însă nu se putea controla. Era vizibil că este cuprins de nervozitate. În cele din urmă le făcu semn celor doi vlăjgani care-l însoțeau, să-l urmeze.

Pufăia într-una din lulea, lăsând în urma lui un nor gros de fum parfumat, înecându-i pe cei doi care-l însoțea în drum către mașină, un BMW seria 501.

Ce-i drept un bolid destul de elegant pe acea vreme, care fusese lansat după primul război Mondial, având un motor în șase cilindri în linie, 60 de cai putere și care prindea 130 km/h.

Deși fusese o apariție discretă, mașina îmbina în mod

originar liniile ample rotunde ale mașinilor germane interbelice.

Era supranumită „Boraque angel” datorită formelor sale ce aminteau de stilul baroc. Se vedea că posesorul ei avea gusturi rafinate.

— Pornește mașina șofer! zise el în timp ce trase nervos portiera, închizând-o.

Cale-o cât poți de repede că avem ceva treburi de rezolvat la hotel.

Șoferul porni în trombă luând demaraj, și după ce apucă pe câteva scurtături, ajunsese în fața hotelului, exact în același moment în care poposise și trăsura în care se afla cei doi, de parcă fuseseră înțeleși.

Roberto, însoțit de cei doi gealați coborî din frumoasa lui mașină, făcu câțiva pași și așteptă până cei doi coborâră din trăsură, apoi se opri în loc fixându-i muștrător cu privirea.

La vederea lui, Casandra, tresări și îl strânse de mână pe Emanuel. Știa că Roberto nu-și dorește ca ea să fie văzută împreună cu nimeni.

Prinse însă curaj și se gândi că până la urmă, nu trebuie să-i dea socoteală pentru nimic, și avea de gând să i-o spună în față fără niciun fel de resentiment.

Se întoarse apoi către Emanuel și îi șopti discret.

— Ne vedem deseară la spectacol.

Apoi când apele se vor mai liniști, te aștept să vi pe la mine; vino după miezul nopții.

Emanuel încuviință dând din cap, apoi ea se depărtă de el, și se îndreptă către intrarea de la hotel.

Roberto îi privea încruntat, și era cât pe-acți să se repeadă asupra lui Emanuel, ca un uliu asupra prăzii, dar se stăpâni și așteptă ca ea să ajungă în dreptul lui. Cu un zâmbet sarcastic și o uitătură urâcioasă el se apropie de ea și îi ținu calea, apoi izbucni nervos în a o dojeni:

— Ai uitat cine ești! și cine te-a făcut să devii ceea ce ești acum!

— Cum ai putut să ieși cu acest necunoscut!

— Ce știi tu despre el?

Cassandra nu se mai putu abține, și hotărâtă să îl înfrunte, îi spuse acestuia nemulțumirea ce o avea pe suflet:

— Nu ai niciun drept ca să mă acuzi de ceva, sau să-mi interzici tu să mă întâlnesc cu cineva sau nu.

— Îți mulțumesc pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine, și cred că ai avut și tu destule beneficii de pe urma mea.

— Cred că ar trebui să punem punct aici acestei șarade.

— Deseară îmi voi da ultima mea reprezentație, iar apoi fiecare să-și vadă de drumul lui.

Roberto făcu deodată ochii mari, surprins de curajul cu care fusese înfruntat pentru prima dată de ea în decursul anilor, care trecuseră fără niciun eveniment de acest gen, și lasă garda jos de teamă că o va pierde pentru totdeauna.

Pentru el Cassandra era o comoară prețioasă și datorită frumuseții și calităților ei artistice, lui îi crescuse popularitatea, dar și veniturile. Și mai era și faptul că în inima lui o iubea, cu toate că simțea că nu o va putea avea niciodată.

Îi era greu să o privească stând alături de alt bărbat și să-i dăruiască inima acestuia.

Așa că o lăsă în pace să-și vadă de drumul ei, neînsoțind-o.

Emanuel care până atunci asistasese la toată discuția, era gata, gata, să intervină venind în apărarea ei, dar când a văzut că situația se calmase, renunță, însă când încercă să urce scările hotelului, Roberto îl opri punându-i

bastonul în față, apostrofându-l:

— Unde te grăbești tinere! nu crezi că ai de dat câteva explicații?

— Vii tu, tam ne sam, de nicăieri, și te furișezi în inima Casandrei?

— Știi tu cât efort am depus eu pentru a o propulsa în lumea artistică făcând din ea o vedetă cunoscută? și crezi tu că eu nu simt nimic pentru ea?!

Emanuel evită să se implice într-o discuție mai aprinsă, știind că dulăii care-i țineau spatele lui Roberto abia așteptau să-l încolțească și dând la o parte bastonul pus ca barieră în fața lui, i se adresa acestuia pe un ton cald, liniștit:

— Felul în care abordați această situație este penibilă.

— Îmi pare rău domnule, dar cred că domnița este în măsură să aleagă singură cu cine dorește să-și petreacă timpul.

Și se pare că norocosul am fost eu.

— Norocos! răbufni Roberto; am eu grijă să rezolv această problemă.

— Mai vedem noi tinere cât de norocos ești!

Emanuel dori să mai adauge ceva însă se răzgândi.

Nu voia să amplifice această discuție, așa că, se avântă pe scări, le urcă și intră în hotel ducându-se glonț în camera lui. Nu era afectat de amenințările ce îi fuseseră aduse. Gândul lui zbura la Casandra și la întâlnirea lor din acea noapte.

Dar mai întâi de toate trebuia să se prezinte ca admirator al ei, la spectacolul din acea seară, care după cum îl avertizase ea pe Roberto, s-ar fi putut să fie și ultimul din cariera ei de până atunci.

Umbrele înserării se lăsase peste întreg orașul, și un vânticel răcoros sufla anemic prin frunzele castanilor.

Emanuel, așezat la masa unde o întâlnise în dimineața aceleași zi pe fermecătoarea Casandra, își servea acum, liniștit, masa de seară.

Mai era destulă vreme până la începerea spectacolului, așa că, după ce își plăti consumația, o apucă pe una din aleile parcului, într-o mică plimbare. Reușise să-i cucerească inima Casandrei iar acum se gândea că va trebui să-i ofere un viitor.

Cu siguranță că ea și-ar fi dorit să meargă cu el la București.

Dar unde!? se trezi el rostind cu voce tare. Eu nu cunosc pe nimeni la București. Și chiar dacă aș fi cunoscut tot degeaba. Anul în care mă aflu acum numi oferă nicio șansă.

— Off! trebuia să găsesc altă scuză; ce o să mă fac.

O să fiu nevoit până la urmă să-i spun adevărul, și după aceea vom vedea ce va urma.

Totul este ca ea să mă creadă.

Cum îi voi dovedi...?

O sumedenie de gânduri îl frământau, însă se resemnă, în ideea că poate întâlnirea cu ea din acea noapte va fi un prilej de a da cărțile pe față.

Pășea agale pe aleea parcului, când deodată se simți înhățat și luat pe sus de doi indivizi.

La lumina palidă a unui bec ce fusese aprins în unul din felinarele agățate pe stâlpii care străjuiau aleile parcului, reuși să distingă figurile celor doi, unul vânjos, cu nas plat ca de boxer, care îl apucă de brațul drept, și unul picios, cu mustăți firoase, cu-n aer de găină hipnotizată, îl apucă strașnic de brațul stâng. Apoi în fața lui se postă un al treilea individ de talie mijlocie, negricios, cu nări marcante, chică, cu liniile feței moi și cu ochii aprinși de nevrotic.

Acesta din urmă îi aplică un pumn în stomac,

făcându-l să icnească, după care urmară încă doi peste maxilare.

Emanuel se smuci din strânsoarea celor doi, și apucă să-i altoiască celui picios, un pumn peste față punându-l în fund. Însă ceilalți doi îl loviră zdravăn încât el căzu la pământ și își pierdu cunoștința.

Sala de spectacol era plină.

La fel ca și cu o seară înainte dansul fetelor din Cabaret le încântase privirile celor aflați acolo, mai ales pe cele ale bărbaților, care le devora trupurile cu privirile lor de tigrii pofticioși.

Intrarea Casandrei în scenă fu din nou primită cu ropote de aplauze.

Ochii ei însă, îl căutau pe acela căruia îi dăruise inima.

Pentru el voia să cânte în acea seară.

Nu-I regăsi în mulțimea aflată acolo, și se gândi că poate întârzie cine știe din ce motiv.

Roberto o însoțea mergând țănoș în spatele ei, salutând publicul cu aplecări scurte de cap, în stânga și în dreapta. Zâmbetul îi era larg făcându-i mustăcioara să se arcuiască.

Era fericit.

Își eliminase rivalul, posibil pretendent la mâna Casandrei.

Ea merse pe scenă.

Orchestra se făcu auzită, iar ea își începu repertoriul cu un cântec de dragoste.

Privirile ei încă îl mai căutau pe Emanuel. În adâncimile verzi ale ochilor licărea trist iubirea tainică. Se forța din răspuțeri ca totuși acea tristețe să nu pară vizibilă. Zâmbea, dar zâmbetul nu era al ei.

Reuși totuși să-și termine cu bine reprezentația din acea seară. În aplauzele și uralele admiratorilor părăsi

sala. Privirile ei îl mai căutau și acum pe Emanuel.

O grămadă de întrebări fără răspuns i se învălmășeau în minte.

Era agitată.

De ce nu venise?

Oare a mințit-o că o iubește?

Pentru ce? doar ca să-și petreacă o zi în compania ei. Cum rămânea cu acele promisiuni făcute de el acolo în grădină?

Roberto îi simți agitația, prilej cu care putu să i se adreseze:

— Văd că în străfundurile inimii tale, ești supărată din cauza celui Don Juan, care după cum bine ai văzut nu și-a mai făcut apariția la spectacolul din această seară.

— Nu-ți mai face iluzii deșarte, crezând că cineva ca el se poate îndrăgosti de tine.

Ar putea fi zeci ca el, printre cei care vin să te admire și să te asculte.

— Numai că acești indivizi nu au curajul să-și exprime sensibilitatea în fața ta, așa cum a făcut-o cel pe care îl așteptai. Poate o fi fost vreun psihopat și tu i-ai acordat întreaga ta atenție.

— A plecat ca un laș și te-a lăsat cu buza umflată.

— S-a întors de unde a venit, ca să se laude la toți prietenii lui, cum a reușit el să te cucerească, sau mai știi eu ce.

Cassandra îi ascultă repertoriul fără a scoate vreun cuvânt, însă când el tăcu, ea se reculese și avu puterea să-i răspundă:

— Asta dacă nu ai pus tu cumva la cale vreun complot împotriva lui, împreună cu gorilele tale așa cum îți este obiceiul.

— A... în niciun caz nu mă poți acuza de așa ceva.

— Nu am niciun amestec; o să te convingi singură.

Ajunsa în dreptul camerei, Casandra îi întoarse spatele și intră fără a-i adresa nici măcar „noapte bună”.

Roberto nu se supără pentru acest gest, ci dimpotrivă satisfăcut își luă gealații și părăsi hotelul.

Se adunară apoi pe terasa unui bar din apropiere, pentru a pune la punct planul de eliminare totală a lui Emanuel. Urma ca doi dintre bătauși să meargă și să-l omoare, apoi să îl arunce într-un loc nu departe de oraș. Îmbarcați într-o mașină cei doi bătauși goniră în trombă până la grajdurile unde îl lăsaseră legat și inconștient. Ajunși acolo unul dintre ei lovi puternic cu piciorul în ușa grajdului, care se deschise mai mai să sară din țâțâni, lovind peretele. Mare le fu surpriza când au văzut că victima dispăruse.

Căutară prin împrejurimi, dar nimic. Se urcară nervoși în mașină și goniră înapoi până la hotel ca să-i dea vestea lui Roberto.

Nu era tocmai o veste bună, așa că, acesta, când o auzi urlă ca un leu înfometat:

— Nătărăilor!

— Este imposibil! v-am spus să-l legați bine; mi-am pus degeaba încrederea în voi; nici măcar nu vă meritați banii!

Netrebnicilor! treceți în mașină și haide-ți să-l căutăm din nou.

— Nu trebuie să ne scape. Dacă află Casandra m-am ars. Atunci chiar că am s-o pierd definitiv.

Mașina se puse în mișcare, fiind condusă pe toate străduțele orașului în căutarea celui dispărut.

Era trecut de 11 noaptea, pe când Emanuel se trezi din adormirea ce-i fusese provocată de acea bătaie. Vru să scoată un icnet de durere, însă un căluș de cârpă îi astupa gura. Mâinile îi erau legate la spate. În jurul lui erau răsfirate câteva grămăjoare de paie, iar un miros de balegă

îl făcu să strâmbe din nas.

Lumina palidă a unui felinar îl ajută să descopere că de fapt se afla într-un grajd. Dintr-o anticameră se auzea câte un nechezat scurt.

Bine că mai sunt în viață! își spuse el.

Desfigurat și orb de furie și neputință, se zbătu până ce reuși să-și aducă mâinile în față. Își înlătură călușul care-i astupa gura, apoi cu dinții reuși să-și desfacă legăturile de la mâini, eliberându-se.

Căută apoi cu privirea să găsească o ieșire, o ușă.

O găsi, și deschizând-o părăsi închisoarea provizorie în care fusese întemnițat, cu siguranță de oamenii plătiți de Roberto, pentru a-l elimina din viața Casandrei.

Bine că nu m-au omorât.

S-au poate că aveau de gând să-mi facă de petrecanie mai târziu, își zise el în timp ce pași în afara grajdului, cu fața răvășită neștiind unde se află și încotro să o apuce.

Îl ajută însă mulțimile de lumini care se vedeau cam la un kilometru distanță de la locul unde se afla, și se ghidă după ele.

Probabil erau luminile orașului.

Mergea de pe acum, pe trotuar, ca un matelot pe puntea vasului cuprins de furtună.

Ai putea crede că este beat. Incidentul îi revine în minte și îl trezește la realitate. Își aduce aminte brusc de Casandra, de spectacolul pe care îl ratase și de întâlnirea lor din acea noapte, la care cu siguranță nu se va mai duce.

Într-un târziu ajunse aproape de gara orașului.

Când recunoscuse locul își spuse liniștit:

Bine că nu m-au dus cine știe pe unde!

Știa că de acolo și până la hotel este cale doar de vreo cinci minute.

Îi veni inima la loc și porni într-acolo ferindu-se de

oricare călător nocturn care-i ieșea în cale.

Când ajunse în preajma hotelului, aproape de părculeț, văzu farurile aprinse ale unei mașini care se pusese brusc în mișcare.

Recunosc BMW-ul, și se feri ca să nu fie văzut.

Când mașina dispăru în întunericul drumului, ieși, își trase pălăria mai pe ochi și cu pași grăbiți intră în hotel și se duse direct în camera lui.

Era murdar și plin de sânge.

Nu dorea ca să-l vadă nimeni în halul acela.

Nici măcar Casandra, la care și-ar fi dorit să meargă în acele clipe, și să-i povestească cele întâmplate.

Se dezbracă și își pregăti cada pentru a se îmbăia. Când se privi în oglindă constată că buza de jos îi era spartă.

Bătăușii nu-i învinețiseră ochii, însă avea dureri crunte la nivelul abdomenului. Ei îi aplicaseră multiple lovituri la ficat până îl leșinaseră.

Se cufundă apoi în apa caldă și parfumată, care-i îmbrățișa corpul ca îmbrățișarea unei femei iubite, și parcă durerile i se mai alinară.

Trecuse cu mult peste miezul nopții, pe când Emanuel aciuit în așternutul patului se cufundă într-un somn adânc.

Câteva bubuituri puternice zdruncinară ușa camerei.

Emanuel sări speriat din pat, însă nu cutează a întreba cine este.

La ușă se auzea vocea lui Roberto, care îi poruncea cameristei să deschidă ușa de la cameră.

Strânse la repezeală hainele murdare plus celelalte lucruri pe care le avea inclusiv costumul cel nou cumpărat cu o zi înainte și cu ele în brațe se vâra sub pat trăgând după el și pantofii.

Cearșafurile de pe pat erau destul de lungi și mascau

destul de bine dedesubtul lui.

Camerista deschise ușa, iar Roberto însoțit de cei trei hăndrălăi pătrunseră în cameră.

— Căutați în dulap! se auzi vocea lui răspicată și poruncitoare.

— Nu este nimic aici!

Răspunse unul dintre ei.

Nu sunt nici haine.

— Nu este nici în baie! strigă un altul.

Roberto se așeză pe pat și își aprinse pipa.

Lui Emanuel îi îngheță inima și gândi:

— Dacă vor căuta sub pat sunt terminat, și se strânse încet ghemuindu-se mai către colțul camerei.

— Să mergem! îl căutam degeaba.

O fi venit azi-noapte și și-a luat bagajul. O fi ajuns de mult acolo de unde a venit. După bătaia pe care a încasat-o nu cred că îi va arde să se mai întoarcă vreodată pe aici.

— Iar tu! i se adresă el cameristei, să nu aud că ai scos vreun cuvânt, că zbori cât ai zice pește de aici.

În schimb uite primește din partea mea o recompensă. Și băgând mâna în buzunarul de la pantaloni scoase o bancnotă și i-o bagă în buzunarul șorțului.

După ce părăsiră camera, camerista încuie ușa și îi urmă îndeaproape până la ieșirea din hotel.

Emanuel mai zăbovi câteva minute în ascunzătoarea lui, ciulindu-și urechile și ascultând atent, asigurându-se că cei patru au plecat.

Ieși ușor de sub pat, și preventiv merse la ușă și își lipi urechea de ea.

Era liniște.

Tiptil, tiptil, merse la baie și se spală pe față cu apă rece. Privindu-și buza, constată că aceasta era încă umflată.

Din nou un zgomot de voci răstite îi trezi interesul.

De data aceasta ele veneau din curtea hotelului.

Se duse în dreptul geamului și privi prin mica deschizătură a draperiei.

În fața hotelului, Roberto purta o discuție aprinsă cu Casandra, care cu o valijoară în mână era pregătită de plecare, așa cum îl avertizase cu o zi înainte, pe zelosul ei impresar.

Acesta probabil o ruga insistent să nu plece, gesticulând și agitându-se. Casandra în niciun caz nu răspundea afirmativ la rugămințile lui, ci din contră cu lacrimi în ochi îi strigă răspicat:

— M-am săturat să te tot bagi în viața mea particulară!

— Sunt sigură că bietul om a plecat din cauza ta.

Doar atât a putut auzi Emanuel din discuția lor.

Probabil că ei mai avuseseră o dispută înainte ca

Roberto să-l trezească din somn cu acea bubuitură în ușa, și apoi să dea buzna în camera lui.

Privi mai departe la discuția celor doi, care nu mai dură mult deoarece Casandra cu valiza în mână se urcă într-una din trăsurile aflate acolo.

Văzând că nu mai este nimic de făcut, Roberto, se urcă în mașina lui și trânti nervos portiera.

Mașina se puse imediat în mișcare, și gonind cu viteză pe șoseaua aproape goală se făcu nevăzută.

Trăsura se puse și ea în mișcare, atunci când Casandra cu lacrimi în ochi, îl rugă pe birjar să o ducă la gară.

Am să o pierd! unde se duce! se tensionă Emanuel, în timp ce își îmbrăca în grabă pantalonii cei noi. Își aruncă pe el cămașa fără să se mai încheie la nasturi, încă lăsa pantofii și în cea mai mare grabă ieși din cameră, alergând nebunește pe scări, cu gândul să ajungă din urmă trăsura,

și s-o oprească pe Casandra din drumul ei. Însă când ajunse în dreptul recepției, omul de acolo, de cum îl văzu ieși repede de după teighea și îl întâmpină, exclamând:

— Alo! unde alergați așa domnule Emanuel?

— Pe unde umblați domnule? că nu mai dă lumea de dumneavoastră.

Sunteți foarte căutat.

— Și apropo: încă nu v-au sosit bagajele.

Emanuel nu avea ce face așa că se opri în loc și după ce își încheie nasturii de la cămașă, își trecu mâna prin părul răvășit, apoi se apropie ușor de recepționar și în timp ce-i plasă în palmă o bancnotă de 20 de lei, îi șopti subtil la ureche:

— Știți! hotelul acesta este plin de duduie frumoase.

— Să nu spune-ți la nimeni că m-ați văzut.

Cât despre bagaje! le-am trimis înapoi că nu mai aveam nevoie de ele.

Acesta își strecură bancnota primită în buzunar, apoi făcu un semn ca și cum și-ar pune fermoar la gură, și zise șoptit:

— Mormânt domnule, mormânt, aveți toată încrederea.

Scăpat din acea discuție neașteptată, care-l întârziase din drumul lui, Emanuel alergă în curtea hotelului, și după ce se urcă într-una din trăsurile aflate acolo, îi spuse acestuia să-l ducă cât poate de repede la gară.

Birjarul îi respectă dorința, roti cravașa prin aer, trase ușor de hățuri, apoi porunci armăsarului înhămat la atelaj să pornească.

Armăsarul își ascultă stăpânul și o porni la trap pe direcția în care era dirijat.

Emanuel privea agitat de-a lungul drumului, sperând că poate, poate, își va ajunge din urmă iubita. Dar ea nu se

vedea. Zăbovise prea mult acolo în hotel, iar gara era foarte aproape, așa că, cu siguranță ea ajunsese deja acolo.

Ajuns în fața gării, sări din trăsură, și alergă pe peronul acesteia.

O caută disperat cu privirea, în speranța că ea nu plecase, și că o va găsi acolo. Privirea i se opri la o băncuță aflată la capătul peronului. Inima îi săltă de bucurie când realizează că pe ea, stătea așezată Casandra.

Nu plecase.

— Mulțumesc Doamne! exclamă el și privi cerul făcându-și cruce.

Alergă într-acolo, și când ajunsese în dreptul ei îi atinse ușor umărul. Ea, care stătea dusă pe gânduri, nici nu băgase de seamă că cineva se apropiase, iar când simți acea atingere pe umăr, tresări speriată, și se ridică în picioare.

Dar când dădu cu ochii de el, izbucni în plâns, și printre sughițe reuși să rostească:

— Emanuel! unde ai fost? de ce m-ai părăsit?

— Spuneai că mă iubești! unde sunt promisiunile tale? du-te! plecă! nu vreau să te mai văd.

— Liniștește-te Casandra! nu este ceea ce crezi tu! ascultă-mă te rog! o să-ți povestesc totul! și apucându-i mâinile se așezară pe bancă, iar el începu să-i deapăne tot ceea ce i se întâmplase.

— Draga mea! nu te-am părăsit; și te iubesc din toată inima mea.

— Iată ce s-a întâmplat:

Și Emanuel îi povesti de-a fir în păr, tot ceea ce i se întâmplase cu o seară înainte, și cum s-a trezit înhățat de cei trei indivizi, apoi bătut măr și legat în acel grajd. Ca dovadă îi arătă rana încă vizibilă de la gură, dar și câteva vânătăi rămase de pe urma loviturilor primite.

Casandra își dădu seama că el nu minte, apoi se cuibări la pieptul lui, și după ce îi sărută buzele rănite rosti indignată:

— Nenorocitul! bănuiam eu că el este ȋapal ispășitor.

— A mai făcut el isprăvi de genul acesta.

— Iar tu dragul meu ai căzut victimă din cauza mea.

N-am să i-o iert niciodată.

— Hai să ne întoarcem la hotel dragul meu. Vreau ca să petrecem noaptea ce va veni împreună.

De câte ori am fost acolo nu am făcut altceva decât să cânt spre bucuria și satisfacția altora.

Acum îmi doresc altceva. Vreau să simt și eu că trăiesc cu adevărat. Să gust aieva din plăcerile acestei vieți care mi-a fost dată s-o trăiesc aici pe acest pământ, de bunul Dumnezeu.

Și mâine! mâine Emanuel, vom pleca împreună.

Vedem noi unde.

Poate la București, sau dacă nu mergem la Dobrovăț.

Am cumpărat acolo o casă.

O să-ți placă.

Și cu siguranță acolo nu ne va deranja nimeni.

Se ridicară de pe bancă.

Emanuel îi luă valjoara, după care amândoi ținându-se de mână părăsiră peronul gării.

Cerul parcă s-a întunecat dintr-odată, iar în spatele dealurilor se arătau pe cer rășfrângeri roșiatice. Între cer și pământ, într-un joc copilăresc, în tăcerea blajină a nopții, se aud șoapte de iubire.

În camera Casandrei, o odaie albă ca un culcuș de fecioară, aerul parfumat cu iz de iasomie, îi învăluie pe cei doi îndrăgostiți, ca într-o mantie misterioasă.

De pe acum privirile lor se sorbeau îmbrățișându-se.

Ea, cu mișcări lente îi descheie nasturele de sus al

cămășii, apoi se curbează, și ca o ploaie izbucnită din senin îl sărută după ureche, pe ceafă, pe obraji, în timp ce mâinile de loc febrile, încearcă să-l elibereze de cămașă.

El cu o mișcare simetrică, își eliberează umerii rotunzi din strânsoarea celor două bretele ale pantalonilor, schițând cu o lentoare exasperată, gestul că ajută să-și continue dezbrăcatul, până la ultima piesă de lenjerie.

Ea își lăsa sentimentele să erupă, și brusc îl cuprinde pe după gât cu brațele, sărutându-l pătimaș.

El o ridică în brațele-i vânjoase și o așază pe divan, apoi se lungește lângă ea.

Cassandra își rezemă trupul gol de pieptul lui, și îi cuprinde obraji cu mâinile ei albe și catifelate.

Emanuel o sărută pătimaș, apoi lăsa fața să i se odihnească între sânii ei, care se zbuciumau ca două porumbițe.

Nările i se umplură de mirosul corpului ei dulce și mai amețitor decât toate parfumurile.

Buzele lui sărutau cu disperare sânii scăpați de sub strânsoarea sutienului care fusese înlăturat.

El și ea erau începutul și sfârșitul.

Emanuel îi înlănțui mijlocul și ea se lăsa pierdută pe spate, cu buzele însetate și cu sângele clocotind de focul iubirii.

— Cassandra! iubirea mea divină! șopti el, sorbindu-i respirația într-o sărutare.

Plăcerea deveni mai intensă când el îi înlătură ușor ultima piesă de lenjerie, iar mâinile îi alunecară pe pielea ei mătăsoasă, aducând-o la o intensitate a dorinței, pe care nu avea idee că o poate resimți.

Apoi camera se umplu de suspinele iubirii.

Din întunericul nopții, lumina zorilor tâșnește umplând totul de binecuvântarea unei noi zile.

Dimineața era măreață.

La răsărit se ivea geana de aur a unui soare tânăr, care, într-o clipă, șterse umbra de pe fruntea munților neguroși aflați în depărtare, care se întindeau ca o fâșie de fum plumburiu pe zarea cerului.

Emanuel se trezi primul din somn. Privirea îi alunecă pe curbele feline ale Casandrei, acele forme ce alintă simțirea oricărui bărbat. Admira chipul ei ca de zână, care încă mai dormea cu capul așezat pe pieptul lui, îmbrățișat de mâna ei albă catifelată. Părul ei lung și cârlionțat stătea răsfirat ca niște mlădițe de salcie plângătoare.

El o sărută tandru pe frunte făcând-o să tresară.

Buzele ei surâdeau a fericire. Apoi, îl acoperi cu trupul ei dându-i o dulce sărutare. Glasul ei mătăsos îi mângâie auzul:

— Te iubesc Emanuel...! nu știu dacă aş mai putea trăi fără tine.

El o strânse cu căldură în brațe, și privi în ochii ei verzi ca pajiștea spălată de rouă dimineții înainte de răsărit, și-i mărturisi:

— Ești un vis împlinit draga mea! și eu te iubesc.

— Astăzi am să-ți fac o mărturisire.

Casandra îl privi curioasă și apoi râse cu gura ei frumoasă arcuindu-și buzele roșii ca trandafirii.

— Ce mărturisire, zise ea în timp ce se dădea jos din pat, goală, lăsând la iveală formele-i mlădioase ca de fecioară.

— Îți voi spune atunci când vom servi micul dejun, iubirea mea.

Acum ne-ar prinde bine o baie călduță, cu apă parfumată și cu multă spumă.

Zveltă ca o câprioară, Casandra nu mai stătu pe gânduri, și încântată de propunerea lui o și zbughi în baie, apucându-se să prepare cada pentru îmbăiere.

El o urmă îndeaproape, apoi se afundară amândoi în

apa parfumată și plină de spumă a căzii.

Casandra, fericită, începu să intoneze o melodie de dragoste.

El, ca fermecat, o admira, asemenea unui marinar, care vrăjit de cântecul sirenei, venit de undeva din întinderea tainică a mării, plutea în derivă cu ambarcațiunea sa, căutând să-i vadă chipul.

Când termină de cântat, el o răsplăti cu un sărut, apoi continuă îmbăiatul așa cum se cădea să fie între doi îndrăgostiți, cu giugiuleli și sărutări pasionale, iar ea în acele momente simțea cum își trăiește viața așa cum nu o mai trăise niciodată până atunci.

— O să chem un valet, și o să-l rog să ne aducă micul dejun în cameră, îi propuse el Casandrei în timp ce își trase bretelele pantalonilor peste umeri.

— Prea bine! este o idee minunată scumpul meu.

Emanuel apasă pe butonul clopoțelului din cameră pentru a anunța valetul, apoi scoase din buzunarul de la spate al pantalonilor portofelul, și îl verifică ca să vadă ce bani mai are, gândindu-se că trebuie să-i dea și un bacșiș gras norocosului care le va aduce micul dejun.

În acest timp, Casandra se furișă în spatele lui și îl gădilă.

Luat prin surprindere, acestuia îi zbură portofelul din mână.

Râzând ca o copilă ea se aplecă și ridică portofelul.

În cădere acesta se deschisese, iar din una dintre compartimentele lui, ieși la iveală o hârtie albă împăturită în două. Cu inocența unui copil, ea trase hârtia afară. În acel moment el se îngălbeni la față, și mai, mai să cadă jos. Își dădu seama că acela era biletul de loterie, pe care îl cumpărase înainte de a face această călătorie în timp, și îl uitase în acest portofel. Se repezi și i-l smulse din mână.

Însă în acel timp, din bilet căzu o bancnotă de 500 de

lei, restul primit și pus acolo de el. Când bancnota atinse pământul, ca din senin, în podeaua camerei apăru un vârtej, ca un fum negru, care ușor, ușor îl atrase pe Emanuel în adâncul lui. Ea, uimită și speriată de ceea ce vedea, striga disperată întinzând mâna ca să-l salveze din acel hău ce apăruse așa din senin:

— Emanuel! Emanuel! ce se întâmplă?

— Casandra! Casandra! atât mai apucă să zică el înainte de a fi absorbit.

Apoi vârtejul dispăru, dar odată cu el se făcu nevăzut și Emanuel, care se trezi aruncat în camera lui de hotel, din viitor.

Disperat porni patefonul și încercă să se teleporteze din nou, dar degeaba.

Era prea agitat.

Ochii i se umplură de lacrimi, apoi izbucni în plâns.

Plângea în hohote.

— Doamne! cum am putut să fac asemenea greșeală, se căia el, în timp ce privea printre lacrimi biletul de loterie pe care încă nu-l lepădase din mână.

Ce se va întâmpla cu Casandra.

Oare voi mai reuși vreodată să mă întorc la ea?

Zeci de gânduri i se învâlmășeau în minte.

Era total dezorientat și descumpănit.

Nu mai știa ce să facă.

Deodată, se auziră trei ciocănituri la ușă, apoi o voce bărbătească ca de bariton răsună dincolo de ea: - E timpul să eliberați camera domnule! până la ora 12 să predați cheia la recepție.

— Bine domnule! răspunse Emanuel.

Am să o eliberez imediat.

Începu apoi a-și strânge toate lucrurile aduse de el aici, își îmbracă hainele cu care venise îmbrăcat când se

cazase, ambală patefonul și cele trei discuri, apoi înhămat la valiză și cu cutia sub braț, părăsi hotelul, dar nu înainte de a preda cheia camerei la recepție.

Recepționarul îl privi surprins deoarece nu-l mai văzuse de câteva zile, dar evită a-l întreba câte ceva, deoarece Emanuel etala o față palidă și epuizată de om pierdut undeva între spațiu și timp, care cu siguranță la acea oră nu și-ar fi dorit să poarte o conversație cu cineva. Emanuel, păși agale pe hol, apoi ieși afară din hotel și se urcă într-unul din taxiurile parcate în fața acestuia.

— Pe Crinului! la numărul 14 vă rog! i se adresă el taximetristului, cu glasul stins de om bolnav.

Șoferul porni taxiul și după câteva viraje, opri mașina în fața blocului, la adresa cerută de client.

Emanuel scoase din buzunar două bancnote de 1.000 de lei, și plăti taximetristul, cu mult peste suma cerută de acesta.

Nu-i mai păsa de nimic.

Urcă scările până la etajul unu, și apoi intră în mica lui garsonieră. Lăsă să-i cadă din mână valiza, așeză pe masă cutia în care se afla patefonul, apoi se aruncă în pat izbucnind din nou în plâns. Luă de pe noptieră revista pe a cărei copertă era expus chipul Casandrei, și începu să o sărute cu disperare.

Un dor de nedescris îi măcina inima. Scene din noaptea lor de dragoste i se derulau în minte.

Parcă îi simțea și acum parfumul de pe trupul ei catifelat.

Simți nevoia să bea ceva.

Nu mai avusese această tentație până atunci, însă acum dorea să-i încerce efectul.

Luă din bufet o sticlă de coniac, o desfăcu și își turnă într-un pahar. După câteva înghițituri simți cum licoarea îi întunecă vederea și îi tulbură mintea.

Nu era obișnuit cu așa ceva.

Goli totuși paharul și amețit se tolăni în pat.

Va trebui să-l sun pe profesor murmură el printre dinți, ca să-i destăinui întreaga poveste.

Asta dacă nu cumva voi muri.

Și luând sticla de coniac de pe masă, o puse la gură și sorbi din ea aproape jumătate.

Ochii i se încețoșară iar mintea i se întunecă de-a binelea. Sticla de coniac îi scăpă din mână și căzu la marginea patului, iar el se cufundă într-un somn adânc.

Cassandra rămăsese înlemnită, cu ochii pironiți înspre locul de unde dispăruse ca prin minune iubitul ei. Lacrimile nu încetaseră să-i curgă șiroaie pe obrajii albi și catifelati. Încă mai contenea să-i strige numele.

Se așază în genunchi și pipăi cu palma podeaua prin care el se făcuse nevăzut, răpit de acel vârtej care venise așa tam ne sam de nicăieri.

Parchetul bine lustruit din care era făcută pardoseala, nu-i oferea însă niciun indiciu.

Era intactă.

Era nedumerită și totodată confuză de tot ceea ce se întâmplase sub ochii ei. Dintr-odată, atenția îi fu captată de bancnota căzută acolo pe pardoseală.

O ridică și apoi o privi cu luare aminte. Îi era total necunoscută. O cercetă mai amănunțit și rămase uluită atunci când constată că aceasta era o bancnotă de 500 lei, tipărită în anul 1992, emisă de Banca Națională a României.

Apoi și mai mare îi fu uimirea, când pe una din fețele bancnotei descoperi chipul sculptorului Constantin Brâncuși, de care ea auzise și chiar cunoștea unele din operele lui, însă acolo, pe acea bancnotă, era specificat anul nașterii dar și al morții sculptorului și anume 1876 - 1957.

Și deoarece, anul în care ea trăia acele evenimente era 1955, nu știa ce să mai creadă.

Epuizată, cu ochii la acea bancnotă se prăbuși pe divanul răvășit, care încă mai păstra în așternutul parfumat, amintirea unei nopți de dragoste. În mintea ei se derula ca într-un film, doar scena dispariției lui, cum el dispăruse în acel rotocol, având fața crispată de disperare, strigând numele ei, ținând mâna întinsă către ea parcă implorând ajutorul.

Ce s-ar fi întâmplat dacă mi-aș fi dat seama să-l prind de mână? se întreabă ea. Oare aș fi reușit să-l salvez trăgându-l afară din acel hău, sau aș fi dispărut odată cu el...?!

Mi-aș fi dorit totuși să dispar odată cu el.

Of Doamne! de ce nu am făcut-o?

Toate acele gânduri îi fu însă destrămate de zgomotul puternic a unor bătăi aplicate în ușa camerei sale, care o făcură să sară speriată în picioare și tremurând, cu inima bătând alert gata, gata, să-i sară din piept, întrebă:

— Cine este acolo?

— Eu sunt! Roberto.

— Deschide! trebuie să stăm de vorbă.

— Nu avem ce discuta! se făcu auzit din nou glasul indignat al Casandrei.

În acel moment însă, ușa camerei se deschise, iar el pătrunse în interior însoțit de doi dintre gealații lui, dar și de camerista care îi facilitase intrarea, descuindu-i ușa.

— Cum îndrăznești să dai buzna așa tam nesam peste mine!? și ea făcu un pas înapoi puțin cam speriată de furia acestuia care i se citea pe față.

Roberto însă nici nu o băgă în seamă, ci împreună cu cei doi aghiotanți începură să cotrobăiască prin toate ungherele apartamentului. După câteva minute bune de căutare în care cei trei își făceau nedumeriți semne

ridicând din umeri și dând din cap ne afirmativ, Roberto se postă în fața ei și i se adresează pe un ton impozant și oarecum răspicat:

— Unde este nenorocitul? o să-l omor.

Vine el de nicăieri și intră în viața ta, așa fără niciun efort.

— Și eu! eu care mi-am dedicat timpul doar pentru tine, oare nu meritam atenția ta? nu meritam dragostea ta?

— Spune Casandra...?

Ea însă îl privi disprețuitor, și îi răspunse pe același ton cu care fusese abordată:

— Bineînțeles că îți dorești să-l omori.

Doar ai mai încercat acest lucru, însă mă tem că acum nu mai ai pe cine.

— Și referitor la ceea ce simt eu pentru tine, pot să-ți spun că acum chiar nimic.

Dintotdeauna te-am considerat ca pe un părinte bun și ocrotitor, dar nicidecum ca pe un iubit.

Acela a fost și motivul pentru care nu am acceptat propunerea ta de a-ți fi soție. Dar tu de fiecare dată ai întrecut măsura și niciodată nu am putut ieși cu un alt bărbat, deoarece riscam să-l expun într-un real pericol. Așa cum s-a întâmplat de fapt și cu Emanuel, pe care după ce ai pus gorilele tale să-l bată, probabil ți-ai fi dorit să-l și omori.

În acel moment camerista care pentru o vreme dispăruse de acolo, își făcu din nou apariția în pragul ușii, ținând în brațe câteva haine murdare și pătate de sânge. Casandra privind-o se apropie de ea și luând hainele din mâinile acesteia, pe care le recunoscuse ca fiind ale lui Emanuel, i le așează în brațe lui Roberto și adăugă:

— Iată dovada lașității tale! crezi că nu am aflat despre bătaia pe care a primit-o bietul om de la acei bătauși plătiți de tine?

- Am să plec departe de făptura ta.
- Să nu te mai văd.
- Și asta o voi face începând chiar de astăzi.

Roberto aruncă pe pat hainele ce îi fuseseră puse în brațe și în timp ce le privea zări pe pat acea bancnotă de 500 lei pe care ea, fără să-și dea seama o lăsase acolo la vedere. Se repezi și o ridică, apoi o cercetă întorcând-o când pe o parte când pe alta necunoscându-i proveniența.

- Ce este aceasta? de unde o ai? îngână el.

Cei doi însoțitori se apropiară curioși și pipăind bancnota, se priveau unul pe altul nedumeriți și mirați de straniu bilet cu inscripții ciudate care părea că este venit din viitor, și întrebară apoi la unison:

- Ce-o fi asta șefu'?
- Se pare că este ceva necurat la mijloc! răspunse el.

— Faptul că șarlatanul nu se află în această încăpere, unde cu gura voastră ați spus că l-ați văzut cum privea în dimineața acestei zile pe fereastră, și în plus apariția acestei bancnote necunoscute, mă duce cu gândul la ceva cu totul și cu totul straniu dincolo de imaginația mea. O să fac câteva cercetări și cu siguranță voi găsi câteva răspunsuri la această ciudată problemă, care deocamdată va rămâne neelucidată. Introduse apoi bancnota într-unul din buzunarele pantalonilor. Văzând că el își însușește acea bancnotă, Casandra, bulversată se repezi înspre el cu dorința de a o recupera.

- Nu poți să o iei! este singurul lucru pe care îl mai pot avea de la el.

— Poți să-i păstrezi hainele! spuse disprețuitor Roberto, apoi adăugă:

— Văd că nu mai este nimic de făcut cu privire la noi doi și după cum observ ești hotărâtă să renunți la cariera ta profesională, dar și la mine.

— De aceea, prin bunăvoința mea îți dau voie a veni în această după amiază la noi acasă, ca să îți iei ce lucruri dorești cu tine acolo unde vrei să te duci.

— Așa am să și fac!

— Mai bine prefer să îmi duc singură viața, dacă tot n-am avut parte nici de acel om de care mă atașasem cu toată ființa mea și lângă care mă simțeam protejată.

La auzul acestor cuvinte Roberto schiță un zâmbet sarcastic, neconvenindu-i afirmațiile făcute de ea la adresa acelui străin, și o întreabă:

— Aș avea totuși o curiozitate.

— Unde este el acum? cum de a dispărut așa ca prin farmec?

— De ce vrei să știi? răbufni ea plină de nervozitate.

— Probabil că ți-ai dori din tot sufletul să-i faci de petrecanie! Nu?

— Ei uite că a plecat înapoi de unde a venit.

— Și el ți-a observat gorilele cum se holbau în această dimineață la ferestrele apartamentului meu, și s-a gândit că ar fi bine să plece.

Acum cel mai probabil se află în tren, cu destinația București.

Impresarul făcu ochii mari, apoi printr-un semn discret, îi mână pe cei doi însoțitori să plece imediat la gară.

Ea îi observă gestul însă era convinsă că cei doi vor merge degeaba până acolo.

Mînțise și era satisfăcută în sufletul ei că îl pusese pe o pistă greșită, nemărturisindu-i adevărul.

— Să mergem! i se adresă el. Asta dacă dorești să mă însoțești, sau mai degrabă te invit să călătorești alături de mine în mașină până la casa noastră din oraș, ca apoi dacă nu te răzgândești, să te pregătești pentru marea ta evadare.

— Apropo! și unde ai să te duci?
— Probabil la Dobrovăț! răspunse tot el.
— Ai ghicit! zâmbi ea sictirită.
— Nici măcar nu mai trebuia să pui o asemenea întrebare.

După ce își ridică valijoara cu care venise acolo la hotel, ea îl însoți până la mașină apoi se urcă și se așează pe bancheta din spate.

— Să mergem acasă! i se adresă el șoferului, în timp ce se urcă în autoturism.

Așezat pe bancheta din față, din dreapta șoferului, Roberto privea prin oglinda retrovizoare la chipul Casandrei.

În ciuda evenimentelor petrecute, farmecul și frumusețea ei erau neschimbate.

Doar privirea îi era pierdută undeva în neanturile gândurilor ei.

Lui îi părea rău că o pierdea așa dintr-odată, însă pe de altă parte, gândea el, niciodată nu va avea șansa să fie acceptat și să pătrundă cu adevărat în străfundurile inimii ei.

Așa că, mai bine să o lase să se retragă acolo unde-și dorește, și poate, poate, cu timpul se va răzgândi apoi se va reîntoarce la el.

Cu siguranță o voi ține sub observație, mai gândi el, privind-o îndelung prin oglinda retrovizoare.

Șoferul trase mașina în dreptul unor porți mari și înalte de fier, vopsite în maro, apoi coborî și le deschise. Se urcă din nou la volan, intră și parcă mașina pe una din aleile imensei curți. Acolo în imensitatea acelei curți se înălța semeț o mândrețe de casă cu etaj, acoperită cu țiglă de calitate.

La fiecare colț al acoperișului fuseseră ridicate minarete, iar pe coamă străjuia o altă minaretă de

dimensiuni mai mari, dându-i casei un aspect de castel medieval.

Ferestrele erau mari cu partea superioară în formă de acoladă. Curtea era spațioasă și era străjuită de brazi falnici, iar în fața casei erau plantate ronduri de flori de toate soiurile și culorile.

Aici își avea reședința Roberto.

Pe tot parcursul drumului nu-și schimbaseră o vorbă însă după ce coborâră din mașină, el cutează să i se adreseze de data aceasta pe un ton mai blajin, care-i trăda regretele, față de ce avea să se întâmple.

— O să trimit un camion, la de aici tot ceea ce îți dorești.

— Eu o să plec în oraș cu ceva treburi.

— După aceea te voi duce până la Dobrovăț.

— Prea bine! aprobă ea.

— Nu te teme că nu o să iau cine știe ce de pe aici.

Te rog însă să trimiți pe cineva ca să mă ajute la încărcat.

— Nicio grijă! sunt destui care de-abia așteaptă să le dau ceva de lucru.

— Acum o să plec!

După ce rămase singură, Casandra intră în casă.

Roberto mânat de curiozitatea care-l măcinase în ascuns cu privire la acea bancnotă se îndrepta acum nerăbdător către un prieten de-al lui, profesor și om de știință, în aflarea unor răspunsuri.

— Bună ziua domnule Fernando! salută el respectuos scoțându-și pălăria atunci când pătrunse în laboratorul spațios al acestuia.

Profesorul era un bărbat de statură potrivită, voinic, având tipărit pe față aerul acela de puțin adormit, dar în care sclipeau cu o vioiciune ascunsă doi ochi mari vicleni, străjuind parcă de-a dreapta și de-a stânga precum doi

străjeri pe soclul unei statui. Statuia fiind însuși nasul uriaș și semeț.

Obrajii îi erau chenăruți de o bărbuță scurtă potrivită din brici.

De cum îl văzu pe Roberto, acesta îl întâmpină bucuros fiind onorat de acea vizită, apoi se îmbrățișară ca doi prieteni buni ce erau.

— Ce te-a determinat de a mă onora cu vizita ta prietene? îl iscodi acesta măsurându-l din priviri știind că fusese vizitat cu un scop întemeiat al acestuia, care nu dădea prea des pe acolo.

— De data aceasta profesore vin cu o problemă care cu siguranță o să-ți trezească interesul.

— Un lucru cu care bănuiesc că nu te-ai mai întâlnit niciodată.

Și băgând mâna în buzunar scoase de acolo bancnota de 500 de lei și i-o arătă.

Acesta o luă, o examinează pe ambele părți, și după ce citi înscrisurile de pe ea, rămase înmărmurit.

După câteva momente în care dominase o tăcere ca de mormânt asupra celor doi, profesorul se încumetă să dea o explicație acestui fenomen nemaiîntâlnit.

— Se pare că această bancnotă provine din viitor.

— Întrebarea mea este, cum ai intrat în posesia ei? prin ce metodă?

Atunci Roberto începu să-i relateze toată povestea cu acel necunoscut care apăruse așa de nicăieri și care intrase în viața Casandrei, făcând-o pe aceasta să se îndrăgostească nebunește de el, și care apoi dispăruse așa dintr-odată fără a-i mai da de urmă.

— Din câte cunosc eu de prin cărțile de știință dar și de la alți colegi de breaslă, oameni învățați unși cu toate alifiile, se pare că unii oameni au puterea de a călători în timp și spațiu, adică din viitor în trecut și invers, prin

diferite metode, cum ar fi și tele portarea.

Cred că individul de care mi-ai vorbit are aceste abilități și a venit aici cu un scop anume.

Este posibil să fi venit chiar pentru a o întâlni pe Cassandra. Cred că această bancnotă a fost luată involuntar cu el și probabil că ea să fi fost unul din motivele dispariției lui.

Se spune că cei care călătoresc din viitor în trecut pot lua cu ei orice fel de obiecte în afară de cele care dezvăluie sau dovedește proveniența lor, sau care probabil țin de destinul acestora.

Acele lucruri au tendința de a se reîntoarce acolo de unde au venit. Unul din acele lucruri ar putea fi un act sau document care i-ar dezvălui identitatea, o bancnotă cum este aceasta pe care mi-ai arătat-o, dar și unele care țin de destinul fiecărui individ în parte.

Presupun totuși că dacă această bancnotă a rămas aici, alt lucru l-ar fi readus în lumea lui.

Probabil un lucru ce ținea de destin.

Așa cred, însă și această bancnotă ar fi putut să o facă deschizând un tunel al timpului către dimensiunea lui.

Așa că, dragă prietene păstrează această bancnotă, ca armă împotriva acestui individ care cu siguranță mai devreme sau mai târziu se va reîntoarce aici, asta dacă scopul primei lui veniri a fost unul întemeiat.

— Cu această bancnotă îl vei arunca de fiecare dată acolo de unde a venit, doar arătându-i-o.

Încântat de cele aflate, Roberto își luă înapoi bancnota, o așază în portofel, și zise:

— Mulțumesc din suflet domnule profesor! mi-ai fost de mare ajutor

— Și pentru a te răsplăti, ești invitatul meu mâine seară la cină.

— Sunt onorat! o să accept invitația, și poate

discutăm pe această temă, a teleportării desigur, mai detaliat pentru că totuși văd în ochii tăi o mare nelămurire vizavi de acest fenomen.

— Da într-adevăr aprobă Roberto.

Mă aflu într-o situație dificilă.

Nu credeam că este posibil așa ceva.

— Te aștept deci mâine seară la cină.

— Rămâi cu bine profesore.

Și Roberto părăsi laboratorul cu gândul de a se ține de cuvânt și a trimite un camion împreună cu câțiva oameni la el acasă, pentru a veni în ajutorul Casandrei.

Rămasă singură în nobila casă, Casandra, scoase de prin dulapuri câteva lucruri din vestimentația ei așezându-le cu grijă în câteva valizoare.

Nu avea de gând să care cu ea toată îmbrăcămintea. Împachetă și câteva seturi de farfurii din porțelan împreună cu ceva tacâmuri din argint și le așează în cutii, apoi îi rugă pe băieții trimiși de Roberto să le încarce în camionul care deja sosise acolo.

Printre alte lucruri ea își încarcă un ceas mare cu pendulă apoi îndrăgitul pian cu coadă, primit cadou de ziua ei atunci când împlinise 18 ani, și un tablou de dimensiuni mari, în care se afla înrămat chipul ei, tablou primit în dar de curând de la un fotograf, mare admirator al ei.

Între timp sosi și Roberto, iar în urma lui își făcură apariția cei doi indivizi pe care îi trimisese la gară în căutarea lui Emanuel.

Aceștia păreau dezamăgiți și gesticulând din mâini oarecum speriați de reacția pe care se așteptau să o aibă șeful lor, rostiră aproape simultan:

— Mai rămâne să-l căutăm în gaură de șarpe șeful

— Am scotocit peste tot.

— Nici urmă de el!

Parcă a intrat în pământ.

Roberto însă, îi privi liniștit și le surâse blând, fapt la care cei doi nici nu se așteptau, și punându-și mâinile pe umerii lor le potoli teama zicând:

— Nu trebuie să-l mai căutați nicăieri deoarece veți face asta în zadar.

— Cam bănuiesc eu ce s-a întâmplat cu el!

— Nu sunt sigur, însă voi o să stați de acum încolo cu ochii în patru, și dacă cumva va mai apărea vreodată, să mă anunțați negreșit.

— Cu siguranță boss! răspunseră aceștia bucuroși că misiunea lor se încheiase într-un mod fericit și nu fuseseră muștruluiți.

— Haideți acum să vedem ce mai are de gând domnița Casandra și să-i dăm o mână de ajutor.

Casandra care oarecum indiscret asistase la discuția lor, se apropie de cei trei și fixându-și privirea pe Roberto, îl anunță că este gata de plecare.

— Atunci să mergem până nu ne prinde noaptea, o completă el și o invită să se urce în mașină.

Plecară.

Drumul până în comuna Dobrovăț părea că nu se mai termină.

Casandra obosită privea prin micul geam al portierei admirând peisajele care i se derulau prin fața ochilor ca într-un film documentar.

Conversația dintre ea și Roberto era total absentă.

Doar hurelul motorului se mai auzea din când în când atunci când șoferul apăsa pedala de accelerație pentru a iuți mașina. Trecuseră aproape 30 de minute de când plecaseră de la Iași, și iată-i în sfârșit ajunși în fața porții conacului.

Conac pe care Roberto i-l cumpărase ei cu câțiva ani în urmă, atunci când ea venise aici să-și vadă părinții și

când aflate tragica veste despre moartea lor într-un incendiu.

Mare mai fusese durerea ei atunci, însă cu toate acestea cumpărase casa.

În fața porților își făcu imediat apariția un om înalt, slab, cu mustăcioară.

Fața îi era prelungă cu un ten închis la culoare iar pe cap purta o pălărie veche de paie.

Recunoscând mașina, acesta deschise larg porțile iar cele trei mașini înaintară pe aleea destul de largă și se opriră în fața conacului.

Când Casandra coborî din mașină fu întâmpinată de femeia pe care o lăsaseră aici să aibă grijă de casă.

Aceasta era o fință blajină, cu ochii de un albastru tulbure ca al unui cer acoperit de norii albi și transparenti, care de cum își văzu stăpâna zâmbi bucuroasă lăsând să i se vadă o dantură perfectă, apoi glasul ei melodios ca un cânt de mierlă se făcu auzit urându-le, bun venit.

De prin spatele casei se ivi o copilă subțirică, mărunțică, cu părul auriu împletit în două cosițe care îi stăteau răzvrătite peste umeri.

Ochii ei căprui sclipeau ca două scânteii din fața-i prelungă cu tenul alb și catifelat.

Ea se apropie sfioasă și se lipi de femeia care îi întâmpinase.

Casandra se apropie de copilă, îi mângâie părul auriu moale ca mătasea și cu dulceață în glas o întreabă:

— Cum te numești?

Fetița își ridică privirea către ea, apoi glasul ei de copilă răsunând aidoma unui clinchet de clopoțel se făcu auzit:

— Numele meu este Rodica! și aceasta este măicuța mea; pe mami o cheamă Victorița, iar omul acela cu pălărie de paie este tăicuțul meu. Numele lui este Tănase.

— Prea bine zâmbi Casandra! și câți ani ai?

— Zece! răspunse ea lipindu-se și mai tare de trupul protector al mamei.

Casandra o privi cu gingășie apoi băgă mâna în poșetă și scoase de acolo o ciocolată pe care i-o întinse copilei, apoi o sărută pe frunte.

— Mulțumesc! răsună din nou glasul copilei și dezlipindu-se de mama sa, se pierdu printre tufele de trandafiri care ornau pe de-o parte și de alta aleea din fața casei.

Între timp Roberto împreună cu șoferul camionetei dar și cu cei doi care veniseră separat într-o altă mașină se apucară să descarce lucrurile și să le care rând pe rând în casă.

Nu erau prea multe așa că, imediat le că rară și le așezară la întâmplare în livingul spațios al casei.

El o strigă apoi pe Casandra care nepreocupată pe moment de activitatea lor se pierduse printre rondurile de flori admirându-le frumusețea și mirosindu-le parfumul care se răspândea în puritatea aerului proaspăt al acelei zile de primăvară.

În urma ei, micuța Rodica, sălta într-un picior voioasă, mușcând cu poftă din ciocolata pe care tocmai o deposedase pe jumătate de ambalajul lucios al polealei.

Casandra tresări la auzul vocii ca de bariton care o chema în casă, pentru a le arăta unde să așeze lucrurile.

Ea păși ușor cu grijă printre rondurile de flori, urcă apoi cele câteva trepte care făceau accesul în casă, și se opri în livingul spațios. Măsură cu privirea fiecare spațiu liber în care putea așeza pianul, vitrina pentru cărți, ceasul cu pendulă, dar și un loc pe unul dintre pereți unde să agațe tabloul care era destul de mare.

O tăcere adâncă domni câteva minute în marea încăpere.

Găsi însă locul potrivit pentru fiecare lucru în parte, și le indică bărbaților să le așeze cu grijă în spațiul specificat de ea. Nu fu mare lucru pentru cei trei bărbați care erau destul de vâjnoși, și care din câteva mișcări așezară obiectele acolo unde au fost îndrumați. Ea le mulțumi pentru efortul depus apoi privind spre Roberto, i se adresă pe un ton blajin:

— Îți mulțumesc pentru tot ajutorul ce mi l-ai acordat astăzi, dar și pentru tot sprijinul acordat în această perioadă de timp pe care l-am petrecut împreună.

— Ar fi fost păcat să ne despărțim sub altă formă, care cu siguranță n-ar fi fost demnă de noi. Sper ca în continuare viața ta să fie la fel de frumoasă, fără a mă avea pe mine în preajmă.

— Prea bine domniță dragă! a fost o plăcere să-ți fiu alături chiar și acum când ai luat această decizie finală de a-ți duce o viață liniștită, dar singură în acest loc, de altfel minunat pentru un om care își caută liniștea undeva retras în mijlocul naturii.

— Însă, dacă se întâmplă să te răzgândești, anunțămă iar eu îți voi fi alături din nou fără resentimente.

În acel moment ea îi aruncă o privire rece și casantă ca a unor țurțuri de gheață, voind din tot sufletul să-i spună că niciodată nu se va răzgândi și că îl urăște pentru faptele lui murdare și comportamentul indecent avut față de Emanuel, însă se resemnă și continuă să-i vorbească pe același ton dulce și cumsecade.

— Mă simt tare obosită și aș dori să fiu lăsată singură.

— Vă rog acum să plecați.

Același lucru le spuse și celor care aveau grijă de casă, rămânând să-i înștiințeze când v-a avea nevoie de serviciile lor.

Suavă ca o căprioară ea apucă să urce scările frumos

lustruite, din lemn, care ducea la următorul nivel al clădirii, lăsând în urmă un val de parfum cu iz de mosc.

El o urmări cu privirea, oftând, până când ea se pierdu în spațiul unei camere de la etaj, după care însoțit de nelipsiți lui aliați, ieșiră din casă și urcându-se în mașini părăsiră proprietatea luând calea de întoarcere către lași.

Își pierduse orice speranță de împăcare cu ea.

Camera în care intrase Casandra era lungă și vastă, cu tavanul mai degrabă scund, iar o fereastră ieșită în afară domina grădina și pajiștea umbroasă. O alta dădea într-un mic părculeț amenajat acolo în spatele casei și în aleea care o întretăia. Ferestrele erau deschise, cu storurile trase înspre partea cu soare.

Dinspre colțul unde se afla un minunat arbust de magnolie înflorit, venea zumzetul albinelor care strâneau miere acolo.

O liniște blândă domnea în cameră.

Înserarea se lăsase de mult, luna suise în înălțimi iar pe cerul senin clipeau stelele palide.

În seara aceea însă, fiecare șoaptă a frunzelor venită din falnici stejari care străjuiau împrejurimile, părea sinistră.

Geamătul buștenilor verzi suna ca un lamento.

Umbrele nopții nu păreau deloc prietenoase.

Singurătatea aceea era groaznică.

Poate se cam pripise mutându-se acolo singură.

Cum ar fi dacă ar trebui să trăiască toată viața stând singură întreaga noapte?

Cum ar fi dacă ar trăi singură până la bătrânețe?

Iritată de propriile ei gânduri, se apropie de una dintre ferestre și privind spre bolta înstelată își spuse oftând: bine că măcar luna mai împrăstie întunericul!

Închise apoi ferestrele camerei după care se cufundă în așternuturile proaspete ale divanului înalt, cu tăblii

înalte, frumos sculptate și aducându-și aminte de clipele frumoase petrecute împreună cu Emanuel, încercă să adoarmă cu el în gând, închipuindu-și că se afla acolo lângă ea.

Era prima noapte pe care ea și-o petrecea singură în acel conac, aflat în mijlocul naturii la margine de codru și la o distanță nu prea mare de ceilalți locuitori ai comunei. Doar un câine ciobănesc care se pripășise de ceva vreme prin preajma conacului și care fusese adoptat de Victorița, îi ținea acum compania, care din când în când mai scotea câte un lătrat, speriat și el poate de vreo lighioană care foșnea prin tufișurile din apropiere. Timpul trecuse fulgerător. Era trecut de miezul nopții. Toate ființele adormiseră. Chiar și Casandra. Arar se mai auzea câte un târâit de greiere adormit, în acea tăcere grea și apăsătoare care se lăsase peste tot ținutul.

● nouă Șansă

Cortina înstelată a nopții fusese de mult trasă lăsând să se vadă acum zorii albaștrii ai dimineții, care mușcau din orizonturile roșiatice, iar soarele având mărimea unei mingii uriașe de foc, se înălțase deasupra orizontului rostogolindu-se ușor, ușor, pe bolta cerească.

În mica garsonieră aflată undeva în centrul orașului, întins pe patul răvășit de zvârcoleală, Emanuel încerca să-și revină din mahmureala pe care și-o provocase cu o seară înainte. Avea capul greu ca de plumb și o amețeală îl împiedica să se ridice din pat.

Pentru prima oară în viața lui se afla în această situație penibilă.

Scena aceea groaznică în care el fusese aruncat din nou în timpul lui, i se derula acum din nou în minte.

Avea și acum întipărită pe retină, imaginea îngrozită a Casandrei, care nu își dădea seama ce se întâmplă în acele momente când el fusese absorbit în acel vârtej, care de fapt fusese un tunel de reîntoarcere în timp, însă nici el nu știa acel lucru.

O să mă întorc din nou la ea! își zise el și forțându-se se ridică pe marginea patului, apoi fugi glonț spre baie.

După ce făcu un duș aproape rece, își mai reveni din mahmureală și primul gând care îi veni în minte fu acela de a se întâlni cu profesorul.

Avea să-i dea un telefon apoi să se întâlnească cu el undeva în oraș, unde îi va povesti despre marea lui aventură. Era sigur că profesorul va savura cu plăcere tot ce îi va spune.

Țârâitul prelung al telefonului îl făcu pe profesor să tresară.

Era afundat cu nasul prin paginile cărților de astronomie.

Ridică receptorul și răspunse:

— Alo.

— Cu cine am onoarea?

— Vă salut domnule Preda.

— Sunt eu, Emanuel, și aș dori dacă se poate să ne întâlnim în această după amiază, pe terasa de lângă parcul orașului.

— Am să vă povestesc ceva fantastic.

— Oho! Domnule Emanuel...!

— Ce surpriză plăcută!

— Cu mare plăcere accept invitația dumitale.

— Abia aștept să ne vedem.

— Voi fi acolo negreșit.

— Ai lipsit ceva vreme din peisaj, tinere.

Asta înseamnă că încercarea ta de a evada din

această lume ți-a reușit.

— O reușită cu bucluc domnule profesor.

— Vă voi relata totul mai amănunțit când ne întâlnim.

— Până atunci multă sănătate.

Emanuel încheie convorbirea, așază telefonul în furcă și se întinse din nou în pat pentru a se mai odihni.

Voia să fie fres pentru întâlnirea sa cu profesorul.

Soarele după amiezii încălzea destul de puternic în acea zi de Duminică, în care Emanuel îmbrăcat lejer într-un trening se îndrepta către terasa unde avea să se întâlnească cu amicul său.

Mai avea câțiva metrii până la treptele din marmură acoperite cu o mochetă purpurie care făceau accesul pe terasa localului, când fu plăcut surprins să observe cum de la o masă aflată mai retrasă în colțul terasei, profesorul așezat lejer pe un scaun, pufăind dintr-o lulea ținută în colțul gurii, îi făcu semn să se apropie.

Din două salturi, Emanuel urcă cele patru trepte ale scării, și zâmbind se duse direct acolo.

— Bună ziua domnule.

— După cum văd eu ați fost foarte nerăbdător ca să ne întâlnim.

Profesorul se ridică de pe scaun, pufăi satisfăcut din lulea lăsând să plutească în aer două rotocoale de fum albăstrui cu o aromă plăcută de tutun englezesc, apoi își îmbrățișă prietenul care îi lipsise atât de mult, după care privindu-l din cap până-n picioare, rosti:

— Eram foarte nerăbdător să te văd amice; doar ai lipsit aproape o săptămână; și oarecum eram îngrijorat.

Cu siguranță ai ceva interesant să-mi povestești.

Nerăbdarea asta ma mânat cu mult mai devreme la această întâlnire cu dumneata și te aștept aici de aproape o oră.

— O oră! exclamă Emanuel în timp ce se așază

comod pe unul din scaunele aflate acolo la masă.

Între timp lângă ei își făcu apariția un ospătar tinerel, înalt și slăbuț, care după ce salută îl întrebă pe noul venit dacă dorește să comande ceva. Emanuel ridică indecis din umeri însă profesorul care cunoștea îndeajuns de bine gusturile amicului său, luă cuvântul și comandă prompt:

— O limonadă și o cafea pentru domnul, iar pentru mine un repețir te rog.

Ospătarul ridică din dreptul profesorului paharul gol din care acesta savurase deja licoarea coniacului fin, „Henessy” și îl așază pe tavă, apoi făcând o piruetă se îndreptă către bar pentru a onora comanda.

Profesorul se așază și el pe scaun, cu privirea ațintită spre amicul său, pufăind din lulea nerăbdător.

Emanuel simți cum acesta stătea ca pe jăratec și scoțând un oftat prelung, începu a-i relata pe îndelete toate trăirile pe care le avusese, începând cu pregătirea călătoriei sale în timp și terminând cu acea nefastă reîntoarcere a lui în timpul prezent, reîntoarcere pe care nu și-ar mai fi dorit-o nici în ruptul capului.

Ospătarul adusese de mult comanda la masă, însă cei doi nici nu avuseseră timp să îl vadă, mai ales profesorul care cu ochii aproape ieșiți din orbite, asculta la acea poveste incredibilă, uitând să mai pufăie chiar și din lulea. Când își încheie povestirea, Emanuel lăsă să i se prelingă pe obraz două lacrimi apoi oftă. I se putea citi pe chip durerea ce o avea în suflet.

Profesorul care până atunci stătuse țeapăn ca o stană de piatră, observă paharul de coniac, și luându-l îi sorbi dintr-o înghițitură conținutul. Întinse apoi brațul și-și bătu prietenește pe umăr amicul, consolându-l.

— Este extraordinar ceea ce mi-ai povestit!

— Pe de altă parte nici nu-mi vine să cred, dar ținând

cont că îmi ești prieten nu ar avea niciun rost să mă minți. Și în plus starea în care te afli este destul de convingătoare. Revenind însă la această întâmplare nefericită de a fi teleportat acolo de unde ai venit, tind să cred că nu acea bancnotă este de vină, ci destinul, dragul meu. Pentru dumitale cred că destinul este acela care dictează.

El este acela care a făcut posibilă întâlnirea ta cu acea frumoasă femeie și tot el a fost acela care te-a adus înapoi. Destinul tău nu era ca să trăiești în acea perioadă de timp, ci aici în zilele noastre.

Și poate, presupun și eu, că acel bilet de loterie este unul din factorii care fac parte din viitorul tău. Fă bine tinere și ține cont de acest amănunt. Acel bilet de loterie îți poate schimba cursul vieții. Cine știe poate îți este sortit să fie câștigător. Cât despre reușita ta nu rămâne decât să mă conformezi științei care spune concret că omul este înzestrat pe lângă corpul fizic și cu alte structuri sau corpuri de natură subtilă, adică neapartenând lumii fizice, ci unor nivele superioare ca frecvență de vibrație lumii fizice.

Cu ajutorul acestor structuri, corpuri, orice ființă umană poate călători în orice dimensiune subtilă a manifestării macrocosmice.

Astfel, prin punerea în aplicare cu perseverență a unor metode yoghine specifice, orice ființă umană se poate antrena în acest sens și poate învăța să se deplaseze la voință, călătorind către alte tărâmurii chiar tainice paradiziace, sau chiar acolo unde voiesc să fie. Iar dumneata ești un mare norocos, deoarece te-ai născut cu aceste puteri și deci nu mai ai nevoie de antrenament, ci doar de voință și concentrare maximă.

— Puritatea inimii și aspirație.

— Cred că ție ți-a fost predestinat să o întâlnești pe acea femeie și cine știe ce îți mai rezervă viitorul.

Terminându-și discursul, profesorul luă de pe masă paharul lui de limonadă, îl bău pe nerăsuflăte apoi îndreptându-și mâna cu degetul arătător către Emanuel, adăugă:

— Apropo! mai ai acel bilet de loterie? sau l-ai rătăcit pe la hotel.

— Îl am! cred că zace pe undeva mototolit prin așternutul patului din mica mea garsonieră.

— În agonia mea nu am mai ținut cont de el.

Dar iată că după cum spui și dumneata, acum parcă îmi trezește interesul.

Poate cine știe.

O fi câștigător.

Ce n-aș da să fiu eu norocosul și cu banii câștigați să cumpăr acel conac de la Dobrovăț.

Cu gândul la această posibilă șansă el se ridică de la masă surâzător și puțin mai plin de viață, apoi continuă entuziasmat:

— Ar fi o mare bucurie domnule Preda. Dacă aș intra în posesia conacului, mi-ar fi foarte ușor să mai fac încă o încercare și să mă întorc la ea. Poate chiar acesta îmi este destinul. Sau poate că Dumnezeu mă pune la încercare pentru a vedea cât de dornic sunt a-mi petrece restul vieții lângă ea.

— Se poate spune și așa! îl întrerupse profesorul. Și va trebui să lupți pentru ca El, Dumnezeu, să-ți accepte dorința apoi să ți-o îndeplinească.

— Cine știe! la El este puterea.

— Acum tinere este timpul să ne luăm la revedere.

— A trecut ceva vreme de când stăm pe aici și imediat vine noaptea peste noi.

— Ia uite...! nici măcar nu ne-am savurat cafeluțele; cred că s-au răcit de mult.

Profesorul băgă mâna în buzunar scoase de acolo

șapte bancnote de 1.000 lei și le puse pe masă. Îl făcu atent pe ospătar și îi arătă banii pentru plata consumației.

Era acolo destul și pentru bacșiș, așa că profesorul începu să se deplaseze ușor către ieșirea de pe terasă urmat îndeaproape de Emanuel.

Când ajunseră pe trotuarul din fața localului profesorul se opri și întorcându-se către el zise:

— Ne-am luat cu vorba și am uitat un amănunt oarecum important și anume motivarea absenței tale de la școală.

Află că te-am înlocuit cu succes, însă elevii, unii profesori dar chiar și directoarea m-au întrebat dacă știi ceva despre tine.

— Însă stai liniștit, nu-ți face griji în privința aceasta. Le-am spus că ai varicelă și că acum ești în carantină.

— O lună de zile nu ai voie să fi în contact cu alte persoane. Așa că, încă trei săptămâni de acum înainte poți să te ocupi liniștit de treburile tale. Cât despre adevărul medicală nu te îngrijora, mă ocup eu de ea.

— A și încă ceva! dacă se întâmplă să câștigi ceva bănuți cu acel bilet, anunță-mă și pe mine. Știind care îți este scopul nu îmi voi mai face griji cu privire la dumitale. Și dacă îți este scris de destin ca să-ți petreci viața în altă lume, mă voi acomoda cu acest gând, bineînțeles cu părere de rău că pierd de lângă mine un prieten bun.

— Dar poate îmi trimiți o scrisoare de acolo, se amuză profesorul, apoi îl îmbrățișă prietenește.

Emanuel se amuză și el împreună cu profesorul apoi după ce își luară rămas bun, plecară fiecare în drumul lui. Cu gândul la acel bilet care acum devenise dintr-odată foarte important el își grăbi nerăbdător pașii către casă cu scopul de a-l căuta. Nici nu băgă de seamă cât de repede ajunsese în fața ușii micuței lui garsoniere. Descuie la repezeală ușa apoi o trânti în urma lui. Merse direct la

patul din dormitor și începu să caute prin așternuturile răvășite, însă nici urmă de bilet. O transpirație rece îl furnică pe șira spinării apoi fruntea i se umplu cu broboane reci de sudoare. Inima îi bătea cu putere stând să-i sară din piept. Gândul că în agonia lui aruncase acel bilet îl măcina la maxim. Își reveni puțin atunci când în colțul camerei văzu valiza cu care venise de la hotel.

Ochii îi sclipiră la ideea că biletul s-ar putea afla în ea.

Se năpusti în viteză asupra ei ca un uliu asupra prăzii și o desfăcu. În afară de cămașă, pantofii și pantalonii cu care se întorsese pe el din timpul Casandrei, nu se afla nimic altceva. Nici urmă de bilet. Scoase din valiză pantalonii și își vârî mâna în buzunarele acestora, dar nimic.

Aruncă nervos pe jos pantalonii și mai, mai că îi venea să-și dea palme de disperare. Ridică piciorul și vru să dea un șut zdravăn pantalonilor cu ideea de a-i trimite direct sub pat, dar în acel moment își dădu seama că nu căutase și în buzunarul de la spate. Îi ridică de pe jos și bagă la iuțeală mana în el. Degetele lui atinseră acolo un ghemotoc de hârtie. Îl scoase și spre fericirea lui se dovedi a fi chiar ceea ce căuta. Lăsă să-i cadă din mâna pantalonii și începu să îndrepte cât putu el de bine ghemotocul de hârtie. Scoase apoi dintr-un sertar fierul de călcat și cu el nivelă biletul până când acesta căpătă o formă netedă. Mulțumit îl puse pe măsuta unde era așezat și televizorul, așteptând de pe acum nerăbdător să vină ora când se va difuza extragerea loto din acea duminică.

Porni televizorul pentru a nu pierde cumva transmisia, după care își luă ceva de mâncare și se așeză pe fotoliu în fața lui.

La un moment dat, obosit, începu să moțăie. Capul începu să i se bălângăne când în față când în spate, după care începu să sforăie ușor.

La televizor crainicul anunța că în următoarele momente va avea loc extragerea bilelor câștigătoare pentru jocul de loterie.

Emanuel dormea dus. Pe genunchii lui încă se mai afla stând aproape să cadă farfuria din care mâncase. O tresărire ușoară a acestuia, făcu ca farfuria să-i cadă de pe genunchi. În cădere aceasta întâlni pardoseala tare de mozaic și se sparse. Zgomotul făcut de cioburile care se împrăștiară peste tot, îl făcură să sară în picioare.

Buimăcit, se frecă la ochi și își aținti privirea spre televizor. Chiar atunci se extrăgea al treilea număr din urnă. Luă repede un creion și le notă într-un carnețel pe care îl avea totdeauna la îndemână aflat pe noptiera de lângă pat, apoi asistă la extragere, notând în el celelalte trei numere care mai rămăseseră de extras.

— Mult noroc la toți participanții! spuse crainicul emisiunii apoi afișă pe ecran sumele pe care posibیلی norocoși le-ar fi putut câștiga pentru fiecare categorie în parte.

Pentru categoria I - a suma se ridica undeva pe la 30 de mii de dolari.

După ce notă și valorile câștigătoare, Emanuel, verifică nerăbdător biletul lui.

Constată cu satisfacție că toate cele șase numere extrase se aflau înscrise și pe biletul său.

Nu-i venea să creadă, așa că mai verifică încă o dată.

Într-adevăr biletul lui era câștigător la categoria I - a. Scoase un chiot de bucurie apoi rosti cu voce tare: acum o să am cu ce cumpăra conacul.

Mulțumesc Doamne.

Încă o dată destinul cuvânta în favoarea lui, făcându-l fericit.

Bucuros, puse mâna pe telefon și îl sună pe profesor.

— Alo! Da! răspunse acesta cu o voce răgușită.

— Am câștigat!

— Am câștigat! ai avut dreptate. Destinul își urmează cursul, răsună vocea entuziasmată a lui Emanuel.

Profesorul care acum își dădu imediat seama cine se afla la celălalt capăt al firului, îl felicită pentru reușita lui norocoasă apoi îi sugeră:

— Să fii cu mare băgare de seamă și să nu te faci cunoscut la nimeni.

Hoții pândesc la fiecare colț și abia așteaptă să prăduiască pe unul ca dumneata.

— A! și încă ceva; ești dator de cinste tinere!

— Glumesc bineînțeles! însă tot ceea ce îmi doresc, este să ai grijă de tine; încă o dată felicitări și Domnul să te ajute în tot ceea ce dorești să faci.

— Acum îți doresc, „noapte bună” și cred că de data aceasta o să dormi liniștit.

— Noapte bună domnule profesor!

Emanuel așeză telefonul în furcă apoi se pregăti și el de culcare.

Lungit cu fața în sus pe patul încă nearanjat, gândea surâzător că în curând va intra în posesia banilor câștigați și apoi va cumpăra conacul.

Cu un amalgam de gânduri roindu-i prin cap, adormi, de data aceasta fericit.

Sunetul strident și ascuțit al roților înfrânate aruncară scânteii pe șinele lucioase, iar trenul se opri în gara din Iași.

Emanuel, întors de la București, coborî din el îndreptându-se către ieșirea din gară.

Fusese în Capitală ca să-și ridice marele câștig.

Nu avea de gând să se oprească pe la Iași, ci ținta lui era acum comuna Dobrovăț.

Se duse direct la stația de microbuze și se îmbarcă în primul care era gata de plecare, fiind nerăbdător să ajungă

la destinație, direct la conac fără a se abate din drum pe la mica lui căsuță din comună.

Spera să o găsească acolo pe Rodica și să-i dea marea veste. Cu atâtea gânduri învălmășite în minte nici nu băgă de seamă când șoferul îl anunță că ajunsese deja la destinație. Emanuel prinse strâns mânerul diplomatului pe care până atunci avusese grijă să-l țină în siguranță deoarece el conținea o sumă importantă de bani și se pregăti să coboare.

Ajuns în dreptul șoferului el i se adresă acestuia:

— Domnule! aş avea o mare rugămintă la dumneata:

— Ați putea cumva să mă duce-ți până la capătul celălalt al comunei?

— O să vă plătesc încă o dată transportul.

Șoferul șovăi puțin apoi cu gândul la răsplata pe care avea s-o primească, acceptă cererea.

— Bine domnule! hai că no fi bai.

Porni din nou mașina și demară înspre direcția cerută de client. În câteva minute ajunse acolo și trase pe dreapta. Emanuel îi mulțumi și îi plăti acestuia după cum se înțeleșese, ba chiar mai mult și-i zise:

— Păstrează restul! poate cine știe o să mai am nevoie de dumneata vreodată!

— Oricând domnule! răspunse acesta în timp ce-și îndesă în buzunare banii primiți.

Aflat în fața priverii mult dorite, Emanuel apucă în grabă pe cărarea bine cunoscută de el, care făcea drumul mai lesne până la conac.

Ajuns în fața porților de fier și constată satisfăcut că plăcuța pe care scria, „Casă de vânzare” se mai afla încă acolo.

Deschise poarta care îl salută din nou cu binecunoscutul ei scârțâit strident și pătrunse pe alee.

Zgomotul porții îi treziră simțurile lăptosului care

începu să latre zgomotos, apoi se porni să alerge în întâmpinarea musafirului.

Când îl văzu pe Emanuel, acesta începu să se gudură și să dea din coadă bucuros.

Rodica, tulburată din treburile ei de lătratul câinelui, ieșii și ea curioasă în întâmpinarea celui venit, apoi cu mâinile puse pe șolduri se opri în capătul aleii de trandafiri, îl recunoscuse de îndată pe cel care cutezase să o deranjeze din treburile ei, îi ieși în întâmpinare și împinsă de curiozitate exclamă înainte ca acesta să apuce a o saluta:

— Bună ziua domnule. Să nu spuneți că a-ți venit să cumpărați casa?!

— Sărut mâna domniță.

— Ba chiar pentru acest lucru am venit și sunt nerăbdător să intru în posesia ei cât mai repede dacă este posibil.

— De aceea trebuie să anunțați neîntârziat proprietara.

— Și eu care credeam că n-o să vă mai întoarceți niciodată pe aici...!

— Tare mă bucur că v-ați decis în privința acestei case, că eu și așa o anunțasem pe proprietăreașă că nu mai pot sta pe aici.

— Mă mut la Iași! a dat Domnul de mi-am găsit jumătatea și nu m-a lăsat să-mi petrec singură viața pe aici fără niciun rost.

— Săptămâna viitoare plec definitiv acolo.

— Mă bucur tare mult! așa este Dumnezeu, are grijă de noi toți, o completă el.

Intrară apoi în casă, iar lăptosul se tolăni în capul scărilor pe preșul din fața ușii.

Aflându-se din nou în acea mare încăpere, el își aținti privirea către chipul Casandrei care parcă și ea bucuroasă

de revederea lui, îi surâdea de acolo din tablou. Deodată îl năpădiră toate amintirile și mai, mai, că îi venea să plângă.

Se întări și se abținu, pentru a nu părea suspicios.

O să-l privesc cât poftesc după ce voi cumpăra această casă; se resemnă el și merse în urma femeii care de pe acum cu telefonul în mână se pregătea să-și anunțe proprietara, Livia, așa cum îi pronunțase ea numele la telefon, să vină la Dobrovăț pentru a se întâlni cu cumpărătorul casei.

Din convorbirea lor, el înțeleșese că Livia va veni acolo în cel puțin 20 de minute.

Privi instinctiv la frumosul ceas cu pendulă.

Acesta indica ora 12: 30.

— Luați loc pe canapea domnule!

— De acum sunteți ca și proprietar, îl îndemnă Rodica, iar el se conformă ca la comandă.

Ea ieși apoi prin curte ca să-și termine treburile.

Rămas singur el dădu frâu sentimentelor și cu ochii la Casandra lăsă șiroaiele calde și cristaline ale lacrimilor, să-i inunde obraji. O să cumpăr casa asta cu tot ce se află în ea, își zise el; dacă tot nu o am pe Casandra măcar să devin posesorul tuturor lucrurilor ei.

— Un lătrat de câine îi risipi toate gândurile.

Apucă să-și ștergă iute lacrimile înainte ca ușa să se deschidă și în salon să pătrundă o doamnă, însoțită de Rodica.

El se ridică de pe canapea și le ieși în întâmpinare.

Doamna era o femeie înaltă, părea puternică și tânără având după înfățișare în jur de 38 de ani.

Pielea ei era netedă și albă, cu o față frumoasă în care sclipeau doi ochi ca smaraldul.

— Mă numesc Lidia! se prezentă ea elegant și întinse mâna către el.

— Emanuel! răspunse el zâmbind și luându-i mâna

mică și catifelată într-a lui, o sărută ca un adevărat gentleman.

— Sunt încântată să vă cunosc domnule și mai ales că privindu-te mai amănunțit, mi-am dat seama că o să las această proprietate pe mâini bune.

— Nu încape nicio îndoială domniță.

Oricum eu visam la această casă din copilărie. Încă de pe atunci îi dădeam târcoale și mă minunam de măreția ei.

— Oo! înseamnă că nu sunteți străin de aceste meleaguri.

— Vedeți! am simțit eu că sunteți deosebit. Aș avea totuși o întrebare.

— Vreau totuși să știu dacă dorești să cumperi această casă, cu toate lucrurile aflate în ea, sau va trebui mai întâi să o golesc?

Emanuel se bucură că fusese întrebat lucrul acela și răspunse fără ezitare.

— O cumpăr cu tot ceea ce se află în ea.

Inclusiv câinele, completă el spre amuzamentul Lidiei dar și al Rodicăi care deschizând ușa îi invită înăuntru pe cei doi indivizi rămași afară să-și savureze țigările.

Aceștia din urmă se prezentară ca fiind primarul comunei și notarul, care veniseră împreună cu Lidia pentru întocmirea actelor de vânzare cumpărare ale casei.

Primarul era un om scund, cu ochii albaștri și barbă.

Arătos, bine îmbrăcat și parfumat.

Celălalt, notarul, era un om înalt, cu o față prelungă, avea un nas ascuțit ce sprijinea o pereche de ochelari cețoși și era îmbrăcat îngrijit.

Era un om plăcut și părea de încredere.

Se așezară toți patru în jurul mesei din salon și se apucară de întocmirea actelor. Când toate acestea au fost semnate bătură palma iar ele fură înmânate noului

proprietar. Rodica își făcu și ea apariția și puse pe masă o sticlă de șampanie împreună cu patru pahare de cristal. Emanuel fu invitat să desfacă sticla de șampanie.

Puțin emoționat el o ridică de pe masă și după ce o desfăcu lasă dopul să zboare prin aer apoi turnă licoarea spumegândă în pahare.

Rodica fu și ea invitată să participe la această, „festivitate” apoi ciocniră paharele.

— Să o stăpânești sănătos! îi urară ei!

— Să fie într-un ceas bun! adăugă el și puse pe masă diplomatul.

Îl deschise și scoase de acolo suma necesară pe care o înmână Lidiei.

Ea începu să-i numere cu mâna puțin tremurândă, probabil de emoție dar și de fericire că pusese mâna pe o sumă frumoșică de bani.

— Sunt toți! rosti ea satisfăcută.

— Cu domnii aici de față mă socotesc eu după aceea.

— Prea bine domniță! nu era nicio problemă dacă trebuia să contribui și eu cu ceva; o completă el.

— Nici nu se pune problema surâse ea, în timp ce se îndrepta către ieșirea din casă.

Pielea feții i se înroșise, probabil de la șampanie și și-ar fi dorit ca aerul proaspăt primăvărat de afară să-i redea starea ei naturală.

Ieșiră cu toții în curtea imensă a casei. Cei doi își aprinseră câte o țigară, Rodica își văzu de treburile ei, iar el o însoți pe Lidia, care se pierdu printre rondurile de flori admirându-le frumusețea și inspirându-le parfumul.

Cu toate că nu prea dăduse pe acolo, ea dorea să-și ia rămas bun de la noul proprietar, acolo în grădină.

Evocarea farmecului ei dulce și pătrunzător făcu să apară în ochii lui Emanuel o expresie de compătimire.

Parcă de-abia acum ea își dăduse seama de

frumusețea acelui loc, pe care îl înstrăinase fără a-și petrece prea mult timp acolo și a se familiariza cu toată frumusețea și farmecul naturii ce se întindea de jur-împrejur ca într-o poveste.

Consultându-și ceasornicul delicat, probabil din aur, care îi împodobeia încheietura subțire a mâinii, opulenta domniță își exprimă îngrijorarea cu privire la ora plecării.

— Haidem! zise ea. O ultimă plimbare împreună prin superba grădină și îl apucă pe Emanuel pe după braț lipindu-se de el într-un fel anume.

Obrajii lui se acoperiră instant de o roșeață vie.

O tăcere adâncă domni câteva clipe, după care făcându-și curaj zise:

— Doamnă Lidia! v-ar deranja dacă mi-ați destăinui în ce împrejurări a-ți cunoscut-o pe vechea proprietară a casei?

— A nu! cum să mă deranjeze.

Pe doamna Casandra am cunoscut-o acum cinci ani la un spectacol de teatru.

Ne-am așezat una lângă cealaltă fără a ne cunoaște.

Am comentat împreună pe parcursul piesei și ne-am amuzat atunci când a fost cazul. Apoi după spectacol am mai petrecut ceva timp împreună. Atunci mi-a povestit despre această proprietate, de care eu am fost interesată imediat, mai ales că prețul ei nu era chiar așa de mare. A rămas să ne întâlnim a doua zi pentru a discuta mai pe îndelete și în plus avea să aducă și ceva fotografii cu proprietatea în cauză.

Ne-am întâlnit a doua zi și studiind acele fotografii cu casă, am rămas fascinată de toată frumusețea ei și mi-am dat seama că nu trebuia să ratez ocazia de a o cumpăra. M-a îndemnat să dau o fugă până aici și să o văd cu ochii mei. Și așa am și făcut. În următoarea zi m-am prezentat la fața locului. Totul era așa de mirific exact ca în fotografii.

Doamna Rodica nu se afla pe aici și nici câinele, așa că ne-am cunoscut mai târziu. Apoi m-am întâlnit din nou cu Casandra în vederea cumpărării. Ea era o fire mai tăcută.

Nu povestea prea multe despre viața ei intimă. Știam însă, tot de la ea, că purta pe umeri o frumoasă vârsta de aproape 60 de ani.

Avea părul cenușiu și o siluetă foarte plăcută. Pielea feței îi era fină și părea mult mai tânără pentru vârsta ei.

Pot să spun că arta învinsese natura umană.

Dar totuși purta în sufletul ei o suferință ascunsă. Era singură. După ce mi-a vândut casă, ea mi s-a destăinuit, spunând că în tinerețile ei se îndrăgostise de un tânăr tare chipeș, însă el nu știa acest lucru.

El însă a dispărut. Nici ea nu știa unde. A încercat apoi să-l uite, dar nu a reușit.

Așa că, a rămas cu acele regrete, că nu a avut curajul să-i spună atunci când a fost momentul, despre dragostea ascunsă ce i-o purta.

Locuia într-o mică garsonieră în apropierea gării. Acum locuiește altcineva acolo.

— Păi cum! de ce? o întrerupse el curios.

— Acum un an, probabil acele suferințe ce le avea în suflet și poate și altele au răpus-o.

Conștientă, a chemat la ea o vecină și i-a spus că simte cum o lasă puterile și crede că nu mai are mult de trăit.

S-a lungit apoi în pat și a adormit definitiv.

— După moartea ei primăria a vândut garsoniera.

— Mai multe amănunte nu cunosc.

De pe acum fața lui Emanuel se preschimbase și o tristețe profundă îi apăsă sufletul.

Lidia care totuși în ascuns îl cam sorbea din priviri îi observă transformarea și-l întreabă:

— Dar văd că ești foarte marcat de cele auzite! ai

cunoscut-o cumva?

— A...! nicidecum.

Așa sunt eu mai emotiv; mă întristează întotdeauna soarta oamenilor.

— Mi-ar plăcea să am un prieten ca tine, adăugă ea și cuprinzându-l pe după umeri îl sărută pe ambii obraji.

— Acum trebuie să plec.

— Rămâi cu bine dragul meu și dacă ai drum pe la Iași caută-mă negreșit; uite mă găsești la această adresă; și scoțând din poșetă o carte de vizită i-o înmână, după care îi trase o otheadă și adăugă râzând:

— Sunt singură!

— Ai umple un gol din sufletul meu rămas neastupat.

Obrajii ei se îmbujorară căpătând o culoare roșie, purpurie, aidoma trandafirilor din grădină.

Emanuel nu scoase niciun cuvânt ci doar zâmbi apoi o însoți până la mașina cu care veniseră, un Mercedes-Benz, de culoare roșie.

Primarul și notarul se urcară în spate, iar Lidia la volan.

Îi mai aruncă încă o privire șăgalnică, apoi zâmbindu-i accelerează și porni cu viteză spre ieșirea din curte. Îi făcu și el subtil cu mâna apoi după ce mașina se pierdu în lungul drumului, respiră ușurat, privind acum la valoroasa lui achiziție. În capătul aleii însă, dădu cu ochii de Rodica, care înhămată la două valijoare, se pregătea de plecare.

— Ce faceți domniță! unde vă grăbiți să plecați?

— Gata domnul meu! i se adresă ea hotărâtă.

Mi-am terminat treaba pe aici iar acum merg și eu să-mi văd de ale mele.

— Ei cum așa! chiar așa de repede? stați puțin că am ceva pentru dumneavoastră.

Și intrând în casă merse la geanta diplomat și luă din ea două sute de dolari, apoi alergă în curte.

— Doamnă Rodica! vă rog să primiți această atenție din partea mea; nu mă întrebați de ce; vă rog doar să-i primiți, fiindcă îi meritați din plin.

Rodica primi banii apoi îl îmbrățișă drept mulțumire.

El o privi în ochi cu duioșie, ca și cum s-ar fi despărțit de cineva cu care își împărțise necazurile și bucuriile întreaga viață. Ea își ridică cele două valijoare, apoi însoțită de el, dar și de câine, părăsi acel loc, totuși cu resemnare deoarece acolo își petrecuse o perioadă destul de lungă din viața ei. Apoi el o însoți cu privirea până când silueta ei se pierdu dincolo de marginea pădurii.

Rămas singur, porni agale pe alea pietruită, cu gândul de a intra în casă și să cerceteze apoi fiecare colțișor al acesteia. Așa și făcu, însă când ajunsese în dreptul tabloului se opri și îi cercetă amănunțit fiecare detaliu.

Întinse mâna și atinse cu degetele lucrătura fină a ramei, apoi urmări acea împletitură în spic de grâu a modelului ei, o reușită artistică impresionantă pe care numai un meșter bun putea s-o realizeze.

Pe marginea de sus a ramei, el descoperi pusă acolo mai la un colț o cutiuță mică, îmbrăcată în catifea de culoare purpurie.

Împins de curiozitate luă de la masă un scaun, îl așeză în dreptul tabloului, se urcă pe el, apoi luă de pe ramă cutiuța.

O deschise pe loc. În ea strălucea un inel de logodnă, din aur, având încrustat pe el un diamant în formă de romb. Coborî de pe scaun și se așeză pe canapea privind întrebător la acea bijuterie.

Cu siguranță a fost al Casandrei.

Poate i l-a dat impresarul atunci când a cerut-o în căsătorie, îngână el, însă își aducea bine aminte că ea nu purta un asemenea inel pe deget atunci când a întâlnit-o.

Sau poate și l-a făcut singură cadou, atunci când s-a

îndrăgostit de acel tânăr, își mai imagină el și închise la loc cutiuța, apoi o așează pe pian.

Mai privi încă o dată prin acea marea încăpere și parcă liniștea aceea sinistră îi dădea o senzație de temere. Nu mai locuise până atunci într-o casă așa de spațioasă. Se învățase cu aglomerația și zgomotul orașului. Oricum nu avea de gând să rămână acolo peste noapte. Trebuia să-și aducă de la Iași acele lucruri pe care le cumpăraseră de la anticar, de fapt ce îi mai rămăsese din ele, apoi nu ar fi încercat să se aventureze din nou într-o călătorie spre universul Casandrei fără acele articole de îmbrăcăminte cu care se întorsese de la ea.

Nu mai stătu mult pe gânduri, așa că luă de pe masă diplomatul și părăsi încăperea. O ferecă apoi cu imensul lacăt ce se afla acolo agățat într-unul dintre belciuge și se grăbi să coboare scările. În curte dădu cu ochii de lătos.

Se aplecă asupra lui și îi vorbi precum unui om:

— Eu am să lipsesc ceva vreme! las totul în grija ta; să fii un paznic de nădejde și când mă întorc te voi răsplăti pe măsură.

Lătosul scoase un lătrat scurt semn că a înțeles mesajul, apoi merse și se așează pe preșul din dreptul ușii.

Emanuel se porni la drum cu pași grăbiți, nedorind să-l prindă cumva înserarea pe acolo.

Printre crengile înverzite ale copacilor soarele reușea să mai strecoare timid câte o rază palidă de lumină. El scurtă drumul și o apucă pe cărarea din pădure, bine cunoscută și bătătorită de pașii lui încă din copilărie, până ajunse la pajiștea înverzită, împânzită de năsturași și viorele. De acolo și până la șosea nu mai era cale lungă.

Apucă în fine a merge în grabă pe șoseaua care parcă la acea oră părea pustie și nu se opri decât în fața stației de unde trebuia să ia microbuzul. Nici n-a observat când a trecut prin fața casei lui. Oricum nu avea de gând să se

oprească pe acolo. Altele erau acum gândurile lui.

Când geana soarelei începuse să adumbrească, el se afla deja în microbuzul care gonea mâncând pământul către lași.

Din când în când, pe alocuri, Fata Morgana își făcea și ea subtil apariția, pe asfaltul neted al șoselei.

IX

Pe cărarea destinului

Rex, lăptosul, rămăsese nemișcat pe preșul din fața ușii și doar își petrecuse cu privirea noul stăpân.

Trecuse și noaptea iar el păzise cu strășnicie obiectivul luat în primire.

Coborâse doar câteva secunde ca să se dezmoștească, furișându-se în spatele unor tufe ca să se ușureze, apoi se reîntoarse degrabă la post.

Cei drept îi cam chiorăiau mațele de foame. Însă își așează botul pe labe și așteaptă în continuare cuminte, probabil cu gândul la recompensa pe care avea s-o primească.

Soarele era către amiază când un huruit îi zgândări auzul apoi văzu cum o mașină se opri în dreptul casei.

Lăptosul sări de la locul lui și se repezi spre ea lătrând de mama focului.

Se liniști în momentul când își văzu stăpânul coborând.

Atunci începu să-și manifeste bucuria sărind în jurul lui.

Emanuel se aplecă asupra lui și îl mângâie pe cap lăudându-l.

— Bravo băiete! știam eu că ești un prieten de nădejde.

Scoase apoi dintr-o sacoșă câteva bucățele de carne cumpărate special pentru el și i le puse pe tava din care se ospăta de obicei lătosul.

Acesta se apropie și începu să înfulece cu plăcere din recompensa primită. Între timp Emanuel scoase din portbagaj bagajele apoi le cără rând pe rând în salon și le așază într-un loc mai liber al acestuia. Taxiul cu care venise plecă iar el ieși în curte pentru a o cerceta mai amănunțit, mai ales în spatele conacului unde nu apucase să vadă nimic.

Lătosul înfulecase de mult bunătatea de carne, iar acum după ce-și potolise și setea își întâmpină stăpânul lingându-se pe bot, apoi îl însoți îndeaproape prin tot locul.

În spatele conacului, Emanuel descoperi o ușă mare din lemn vopsită în verde, care probabil făcea intrarea într-o pivniță de sub casă.

Curios apasă clanța. Ușa se deschise scoțând un scârțâit de balama ruginită. Când dădu să intre îl întâmpină lucrarea vastă a unui păianjen care își țesuse pânza ca o perdea acolo dincolo de ușa pivniței. Îndepărtă cumva acea pânză și înaintă un metru în interiorul întunecat al acesteia. Nu putu însă să răzbească cu privirea prin toată încăperea deoarece întunericul făcea imposibil acest lucru. Căută să vadă dacă se află cumva un întrerupător aplicat pe perete cu gândul că poate se află vreun bec electric în interior, însă degeaba.

Probabil că nu au tras lumină electrică până aici, spuse el cu voce tare, parcă adresându-i-se lui Rex, care îl însoțise până acolo și se opri în dreptul ușii. Se lăsă păgubaș pentru moment gândind că o să vină altă dată cu un felinar ca să-i cerceteze interiorul. Închise ușa pivniței și apucă să se plimbe pe acolo admirând cu plăcere acea privesc minunată care înconjură curtea plină de flori și de verdeață, dorindu-și parcă, ca lângă el să fie și Casandra.

Ar fi fost minunat ca ei doi să se bucure împreună de toată frumusețea naturii de acolo.

Gândul la ea îi curmă acea plimbare și se hotără să intre în casă. Era pregătit să intenteze la o nouă călătorie. Îi ducea dorul. Era sigur că îi va reuși negreșit această nouă încercare, fără a depune prea mare efort, mai ales că se afla în casa ei. De aceea nu-și făcea mare griji cu pregătirea. După cum spunea și profesorul ei nu avea nevoie de prea multă pregătire.

Fusese născut cu această abilitate și nu-i trebuia decât o inimă pură, o minte limpede iar el deținea acest control.

Prima oară fusese mai greu deoarece el nu se concentrase destul de mult însă nici nu știuse cum să procedeze.

— Să fii cuminte Rex! i se adresă el lăptosului înainte de a intra în casă.

Acesta scheună și își privi stăpânul cu ochii lui mari și rotunzi, semn că a înțeles mesajul.

Simțea el însă că ceva se va întâmpla, era puțin agitat.

Scheună din nou, după care se duse și se așeză în dreptul cuștii, cu botul pe labe dar cu privirea spre bunul lui stăpân, care din doi pași urcă cele câteva trepte apoi se pierdu în spatele ușii masive din lemn a casei.

Gongul pendulei răspândi în salon sunetul lui grav.

Emanuel îi privi cadranul. Limbile mari de culoare neagră indicau ora cinci după amiaza. Era vremea să se pregătească pentru o nouă aventură. Avusese grijă să spele și să apreteze cămașa dar și pantalonii cu care avea să se îmbrace, aceleași piese de îmbrăcăminte cu care venise de acolo. Se îmbracă fără nicio grabă. Își trase pe el pantalonii, se încălță, își îmbracă și cămașa apoi se privi în oglindă.

Își zâmbi. Era destul de chipeș.

Cassandra parcă îl privea și ea zâmbitoare de acolo din tablou.

Instinctiv se întoarse și el privind-o.

— Așteaptă-mă că vin draga mea!

Nu bănuia el că ea se mutase în acel conac, acolo în timpul ei, ci se gândea că va ajunge el cumva la Iași ca s-o întâlnească.

Cu certitudine nu o voi mai găsi la hotel, însă cu siguranță prietenul meu de la recepție mă va ajuta să aflu unde locuiește. Voi face eu într-un fel ca s-o întâlnesc, fără a fi observat de aghiotanții lui Roberto.

Nu apucase să inspecteze întreaga casă și se limitase doar la acel salon spațios, dar totuși își zicea el că nu ar fi rău să dea o raită prin camerele de la etaj. Se avântă către scările interioare care făceau accesul până acolo, însă în calea lui întâlni pianul, care-i trezi interesul mai ales când dădu din nou cu ochii de acea micuță cutie învelită în catifea purpurie.

Se opri și o ridică de la locul ei apoi o deschise și privi din nou cu același interes la splendidul inel aflat acolo în interiorul ei, ca o comoară bine ascunsă într-un cufăr.

Toate gândurile lui zburară atunci spre iubita lui și se vedea dăruindu-i acel inel, invitând-o să-și petreacă alături de el întreaga ei viață.

Fu ispitit atunci de fildeșul clapelor, care-l chemau să le atingă. Băgă în buzunar cutiuța, după care se așeză pe scaun în dreptul pianului și cu degetele lui fine ca ale unui artist începu să-i mângâie clapele. Acordul lor îi încânta auzul. Știa destul de bine să cânte la acel instrument, așa că se dezlănțui și începu a-și plimba lin degetele pe clapele fine ale acestuia, iar salonul se umplu de vraja muzicii.

Prin el, marele maestru Verdi își făcea cunoscută

muzica, în acel colț de lume cu aria Rigoletto, „La dona e mobile”, care răsună în tot salonul dar și dincolo de el, rezonând prin toată imensitatea curții de afară.

Emanuel se lăsă cuprins de acea magie a muzicii, lăsând-o să-i inunde tot trupul.

Ochii lui erau închiși și fără să clipească atingea clapele trăind la intensitate maximă acel moment în care și-o imagina pe iubita lui, Casandra, stând sprijinită de coada pianului și admirându-l.

El o privea parcă aievea, zâmbindu-i cu dragoste, dedicându-i acea melodie. Ea la rândul ei îi arunca gingașe priviri lăsând să se înțeleagă acele sentimente ale iubirii ce le avea pentru el.

Dragostea plutea în aer, iar el visa cum merge și o strânge în brațe.

Un sărut pasional dădu frâu sentimentelor. Sunetul muzicii era absent acum pentru el.

Însă cânta.

Cânta în continuare cu aceeași pasiune.

Degetele lui continuau să se plimbe armonios pe clapele pianului. Prelungise cu mult acea arie muzicală pe care el însă nu o mai auzea. Și continua, continua să viseze.

Dar deodată Casandra se făcu nevăzută din brațele lui.

Privea în jur și ea nu era nicăieri. Revăzu apoi din nou scena despărțirii lui de ea în acea frumoasă dimineață la hotel. Sufletul i se mâhni iar pe obraji i se prelinseră două lacrimi cristaline. Măinile îi rămaseră nemișcate pe clapele pianului. O tăcere adâncă inundase salonul. O tăcere care fu întreruptă de tic tacul regulat al pendulei care părea că dintr-odată căpătase o rezonanță deosebită. Emanuel deschise ochii plânși și o privi. Era ora 6” după amiaza.

Trecuse aproape o oră de când cântase neîntrerupt, combinând muzica cu acele trăiri care deja deveniseră o obsesie, nemaiputând trăi fără ele. Se ridică de pe scaun cu gândul de a-și continua incursiunea prin camerele de la etaj și se avântă să urce scările. Dar se opri brusc când observă că prin încăpere interveniseră ceva schimbări. Își înteeți atenția și remarcă că pe masă, într-o glastră de cristal se aflau puse flori proaspete de câmp. Bagajele cu care venise de la Iași dispăruseră cu desăvârșire. La fel și actul de vânzare cumpărare al casei pe care el cu mâna lui îl pusese acolo pe măsuta de lângă canapea.

Era nedumerit de ceea ce vedea.

Oare s-a întors Rodica și a făcut ceva ordine pe aici?! gândi el. Oricum nu aș fi simțit-o! la cât de concentrat am fost asupra trăirilor mele, apoi a muzici; nici nu aveam cum să o aud!

Tensiunea deveni și mai intensă când își dădu seama că și ușa de la intrare era larg deschisă.

E clar! cu siguranță Rodica și-a uitat ceva pe aici și s-a întors să îl ia; și pentru că este o doamnă cumsecade nu a cugetat să mă deranjeze. Tresări când de la etaj se auzi un zgomot de ușă trântită, probabil în grabă de cineva sau cel mai posibil de la curentul care se formase între încăperi.

Apoi se auziră pași repezi și grăbiți îndreptându-se către scara de lemn. Își ridică privirea într-acolo și rămase înmărmurit. Persoana care își făcu imediat apariția, nu era altcineva decât Casandra, care la rândul ei rămase stană de piatră.

Probabil muzica venită de la pian o speriasse.

Știa că se afla singură, așa că într-un suflet ieșise să vadă ce se întâmplă. În graba ei trântise ușa de la cameră.

Acum se priveau fără suflare, parcă erau două statui puse față în față.

Atunci, Emanuel realizează că fără prea mare efort ci doar cu gândul la iubita lui se teleportase fără să-și dea seama, mai devreme decât își propusese el să facă acea nouă încercare, în același conac dar în altă perioadă de timp.

Exact în perioada când ea îl părăsise pe Roberto și se mutase singură la conac. Își auzea pulsul bătând la unison și și-ar fi dorit să urce cele câteva trepte care îl despărțea de ea și să o îmbrățișeze apoi să o sărute.

Dar privind spre chipul ei, constată schimbările de expresie succesive, care nuanțaseră delicata ei fizionomie; la început stupefacția, apoi teama și pentru o clipă oroarea.

După aceea indignarea coloră cu un val de sânge paloarea provocată de surprinzătoarea apariție neașteptată. Până la urmă o rază inopinată de ironie amestecată cu o lumină de tandrețe înțelegătoare, masează emoțiile mai violente și intonară calmul și pacea.

Această tăcere prelungindu-se într-un chip anormal, rupse cu încetul tensiunea extremă la care ajunseseră cei doi protagoniști și readuse emoția lor la un ritm firesc.

Până la urmă ea vorbi cea dintâi.

Absoluta stăpânire de sine pe care o dovedea timbrul armonios al glasului ei, avu asupra lui efectul unui duș rece.

— Înainte de toate te rog să-mi dai o explicație convingătoare despre tot ce se întâmplă, cum ai apărut din nou așa dintr-odată, dar și despre dispariția aceea neașteptată.

— Cine ești de fapt?

Emanuel prinse puțin curaj și ieșind din starea de tensiune în care se aflate, îi relatează pe scurt o mică parte din cele ce i se întâmplase atunci când vizitase pentru prima oară conacul, cum se îndrăgostise nebunește de

chipul ei din tablou, apoi prima încercare a lui de a călători în timpul ei pentru a o întâlni, cauza dispariției lui din camera de hotel și apoi cum cumpăraseră acel conac numai ca să păstreze vii toate amintirile cu ea, dar și pentru o nouă încercare de a se teleporta și a o întâlni din nou.

— Am făcut totul pentru că te iubesc! poate că ți se pare o nebunie, dar acesta este purul adevăr.

Apoi în timp ce urca treptele apropiindu-se de ea adăugă:

— Și asta nu este totul draga mea! uite medalionul, îți amintești de el?

Ajuns în dreptul ei, ea prinse acea jumătate de inimioară și privind-o recunoscuse inscripția făcută de bijutier și nu mai avu niciun dubiu asupra lui.

Un zâmbet fragil îi încolți pe buze.

Cassandra îndreptă numaidecât spre el doi ochi plini de bunătate și compasiune.

Scânteia de ironie care până nu de mult luminase ochii ei se stinse brusc de parcă ar fi fost înecată într-un val de compătimitoare tandrețe.

— Emanuel! rosti ea și glasul i se făcu dulce și cristalin.

— Sunt de-a dreptul stupefiată, aproape că nu-mi vine să cred nimic din ceea ce-mi spui dar acum, mă simt mișcată dincolo de orice exprimare, în fața acestei dovezi de devotament pentru persoana mea.

Apoi se aruncă de gâtul lui.

Lacrimile îi umbriră ochii, apoi mărturisî:

— Oh! Emanuel, dacă ai ști cât mi-ai lipsit! nici în visele mele nu credeam că o să te mai revăd vreodată.

— Te iubesc dragul meu.

— Mi-ai făcut un dar pe care nu voi înceta niciodată să-l apreciez. Îl voi pune deoparte într-un compartiment secret al memoriei mele, așa cum un amator de bijuterii

încuie într-o casetă un colier de perle sau de diamante scumpe. Casandra îl cuprinse pe după gât și îl sărută pe buze cu atâta patimă încât el se simțea în al nouălea cer.

Ea era pregătită pentru a fi iubită de un bărbat și acela era el. Pregătită pentru ca focul înăbușit din trupul ei să fie aprins apoi potolit.

Era hotărâtă să aparțină unui bărbat pe care să îl strângă în brațe noaptea, cineva care s-o îmbrățișeze atunci când tresare sau are vreo supărare.

Din ochii lui albaștrii scăpară a se prelinge lacrimi generoase care în cădere atinse cu căldura lor umerii ei dezgoliți.

Ea îl privi apoi cu tandrețe îi sărută o lacrimă rămasă pe pometele obrazului.

Asta își dorise și ea, așteptase destul acest fel de dragoste. Era mângâietoare și plină de pace.

Dorise să împartă cu un bărbat acel fel de contopire, într-o singură ființă.

Umbrele nopții întunecase încăperea. Casandra se dezlipi din brațele lui și coborî în grabă scările.

— Vino! spuse ea șoptit.

Scoase apoi dintr-un dulap două felinare. În locul becului electric ea preferă de data aceasta să aprindă cele două felinare mari, cu sticla impecabil de curată.

Fața ei solicita întreaga lui atenție.

Era palidă și lucioasă în lumina gălbuie a felinarului, înconjurată de norul întunecat al părului ei.

Avea ochii larg deschiși, întrebători ca și cum toată istorisirea lui fusese de o extremă importanță. Buzele ei erau umede și tremurătoare de parcă tocmai fusese sărutată.

— Hai să mergem acum în bucătărie! îl îndemnă ea și îi întinse un felinar.

El o urmă îndeaproape fără a scoate niciun cuvânt.

Doar o savura din priviri.

Felinarele luminară întreaga bucătărie lăsând să se vadă pe mijlocul ei o masă frumos aranjată. Pe centrul mesei trona o vază cu flori de câmp. Pe fața de masă înflorată stăteau împăturite șervețele în formă de triunghi. Lângă o farfurie de porțelan erau aliniată două tacâmuri din argint.

Aromele ce se răspândeau dinspre sobă erau delicioase și îmbietoare.

Cassandra agăță felinarul deasupra mesei într-un loc creat special pentru el.

La fel făcu și el.

O clipă ochii lor se intersectară din nou, apoi ea rosti:

— Am ținut friptura asta în cuptor toată ziua la foc mic, ca să-i dea gust mai bun. Parcă special pentru această întâlnire neașteptată.

— Are un miros plăcut! completă el.

Ea scoase din dulap încă o farfurie și o așeză pe masă, de partea cealaltă în dreptul farfuriei ce fusese dinainte pusă acolo, așeză lângă ea și tacâmurile, apoi îl invită să ia loc.

După aceea scoase din cuptor friptura aburindă împresurată cu mirodenii și ierburi parfumate.

O puse pe un platou și o așeză pe masă. Îi luă farfuria și în timp ce i-o umplea îl întrebă:

— Cum ai reușit să te întorci la mine?

El începu ai povesti de-a fir în păr cum se întâmplase, dar mai ales că fenomenul se petrecuse atunci când își începuse repertoriul muzical la pianul ei aflat în salon și când toate acele trăiri sentimentale îi inundase mintea și trupul dorind din toată inima să fie alături de ea.

Mâncarea era delicioasă, așa că el, în timp ce povestea înfuleca flămând din acele bucate.

De mult nu mai avusese o masă așa de copioasă.

Ea observă și îi mai puse în farfurie.

— Destul! o opri el, în timp ce o privea hipnotizat.

Era plină de vervă provocatoare și veselă.

Mâinile ei se mișcau grațioase în timp ce îi puneă în farfurie.

Lumini verzi și aurii îi străluceau în ochi la fiecare mică pâlpare a fitilului felinarului.

O buclă neagră cârlionțată îi atârna provocator, mângâindu-i obrazul. El era incapabil să-și ia ochii de la ea, de la forma buzelor, de la culoarea ochilor, de la curbura gâtului, sau de la părul ei.

Toate acestea îl captivau în întregime.

Era cea mai plăcută cină din viața lui.

Ea abia că mâncase.

Doar îl asculta și îl privea bucurându-se de prezența lui.

— Gata m-am cam săturat zise el așezându-și mâinile pe abdomen.

— O cafea mai merge? îl întrerupse ea surâzătoare.

— Doar un strop gânguri el, în timp ce își ștergea gura cu un șervețel.

Ea se ridică, duse farfuriile goale la chiuvetă și se întoarse cu ceștile și ibricul de cafea, îi umplu ceșcuța își turnă și ei pe jumătate în cealaltă și se așeză în fața lui.

Băură cafeaua sorbindu-se din priviri.

El apucă să o întrebe ce a determinat-o să se mute acolo la conac.

Oftând, ea îi povesti toată discuția ce avusese între ea și Roberto, imediat după dispariția lui și cum se hotărâse ca în continuare să-și ducă viața singură, renunțând la toată cariera ei artistică.

Și discuția nu se opri acolo deoarece ea începu să-i pună tot felul de întrebări cu privire la viața lui avută acolo

în lumea lui din viitor.

— Emanuel! aş mai avea o singură întrebare sau mai bine zis o profundă curiozitate la care m-am abţinut să-i aflu răspunsul, dar totuşi doresc până la urmă să cunosc acest lucru.

— Ce curiozitate scumpa mea?

— Zici că aceea doamnă Lidia, cumpărase casa de la mine!

— Nu ți-a povestit nimic despre cum arătam?

El îi luă mâinile catifelate în ale lui şi îi povesti cuvânt cu cuvânt tot ce aflate de la Lidia, care o caracterizase ca fiind o domniţă suavă şi încântătoare, cu multă vitalitate, caracter, spirit, fiecare trăsătură. Însă când ajunse la partea cu decesul ei, el începu a şovăi. Ea observă şi-l rugă a nu-i ascunde nimic. Atunci el îi povesti şi acea parte tristă a vieţii ei exact aşa cum îi relatase Lidia.

La auzul acelei istorisiri, Casandra scoase un zâmbet larg iar dinţii îi străluciră în lumina felinarului. Nu avea pe faţă nici urmă de tristeţe, ba din contră părea destinsă şi chiar veselă.

Însă pe faţa lui parcă se citea o amărăciune adâncă şi scoase un oftat din adâncul sufletului.

— Nu fi supărat dragul meu! îl încurajă ea. Înseamnă că mai am destul de trăit până o să mor din nou şi ridicându-se de la masa îl sărută uşor pe buze.

Nu-i mai păsa ei acum ce se va întâmpla cu ea peste 40 de ani. Era mai importantă prezenţa lui acolo, curmându-i suferinţa şi alungându-i singurătatea de care avusese parte până atunci. Faţa ei radia de fericire. Voia să trăiască prezentul şi să se bucure de fiecare secundă a vieţii doar alături de el.

— Eu o să urc în odaia de sus, dragul meu!

— Presupun că îţi doreşti să mă urmezi, nu! râse şi îl

prinse de mână, trăgându-l după ea.

El o urmă întocmai ca un copil cuminte și ascultător.

Ajunși în odaie, ea merse și aprinse veioza așezată acolo pe o noptieră la capătul patului.

Întinericul camerei fu alungat parțial de lumina palidă gălbuie, emanată de sub abajurul veiozei. El rămase dincolo de pragul ușii urmărindu-i toate mișcările. Era fermecătoare așa îmbrăcată cu gust și cu eleganță desăvârșită. Parcă nici nu avusese până atunci timp să-și dea seama de acel lucru, iar acum îi acorda întreaga lui admirație. Purta o rochie de brocart greu, de culoarea vișinei, iar în corsaj ca o făgăduință și ca o provocare, înflorea de o culoare aidoma rochiei, un minunat trandafir.

Gâtul gingaș și-l împodobise cu o zgârdiță alcătuită dintr-un șirag de perle. Ochii lui străluciră ca două diamante în momentul când ea lasă să-i lunece de pe trup rochia, lăsând să i se vadă formele apetisante și ademenitoare.

Nu se bucură prea mult de acea priveliște, deoarece ea își îmbracă cămașa de noapte, din batist alb, simplu cu decolteu adânc și cu mâneci lungi ce se legau cu șnur la încheietura mâinii. La guler era decorată cu trandafiri roșii brodați și cu un șir îngust de dantelă.

Era simplă elegantă și seducătoare.

Când o trase pe corpul ei gol, conturul se desenă clar prin materialul subțire. Corpul ei cerea acel ceva pentru care se pregătise mental. Dorea fierbinte să simtă căldura unui alt trup lângă al ei. Trupul unui bărbat. Brațele unui bărbat care să o cuprindă tandru. Un bărbat care să o iubească cu pasiune și acela nu era altul decât Emanuel.

Pe el și-l dorea.

El o privea ca fermecat. Parcă îi simțea chemarea, apoi, elegant, își îndepărtă de pe el hainele.

Ea îl privea la lumina difuză a veiozei. Nu fusese

niciodată conștientă de atâta masculinitate.

Ochii lui erau incredibil de albaștrii, dar în seara aceea strălucirea lor părea să treacă direct prin ea, să o străpungă. Când îl privi apropiindu-se de divan culorile erau atât de bine demarcate încât albul era imaculat iar irișii erau tot atât de albaștrii ca cerul unei toamne târzii.

Aerul era încărcat de tensiune, de gânduri nerostite, de bătaie puternice de inimă.

Aflat deja la marginea divanului el se aplecă asupra ei.

Ea își ridică mâinile și îl mângâie pe față. Vârfurile degetelor ei delicate alunecară peste fața lui fină, familiarizându-i simțul tactil cu fiecare contur cu fiecare proeminență. Când mâna i se opri pe buze, el îi sărută degetele subțiri, apoi brațele lui se deschiseră larg pe spatele ei, o trase mai aproape și își îngropă fața în părul ei negru ca abanosul. Buzele ei calde și senzuale îi atinse gâtul apoi șopti:

— Te iubesc Emanuel!

Gura lui o întâlni pe a ei chiar înainte ca ea să fi terminat de vorbit.

Fu o atingere ușoară a buzelor ca a unor petale de trandafir în briza ușoară a vântului de primăvară, apoi el deveni pasional. El fu copleșit la maxim, de gustul, de parfumul și de gingășia ei.

Îi înlătură cămașa de noapte de pe unul din umeri apoi își lunecă mâna între trupurile lor înlăturându-i tandru veșmântul fin de batist.

Pielea ei goală, moale și catifelată, o mângâia pe a lui.

Feminitatea ei îl învăluia de pretutindeni.

Emoțiile până atunci ținute în frâu, izbucniră în clipa aceea, dar nu cu furie ci cu patimă. Ea se lăsă pierdută în îmbrățișarea lui fermă și savură gustul sărutului său, apoi

se pierdu în noianul de senzații care-i inundau trupul ca pâraiele umflate de ploile repezi ale verii.

Raze de soare perlate răzbăteau prin fereastra bucătăriei, în timp ce ea prepara micul dejun. Lumina de culoarea untului împrumuta camerei un aspect plăcut și îmbietor.

Fredona ușor o melodie în timp ce felia pâinea și o puneă în coșulețul special pentru ea.

Radia de fericire.

Avea și de ce.

Se opri însă din cântat, când îl văzu pe Emanuel apărând în cadrul ușii, doar cu pantalonii trași pe el descheiați la betelie și fără cămașă.

El căscă lung dezgolindu-și cele două șiruri de dinți albi și drepți.

Îl lăsase să doarmă, iar ea se trezise ca de obicei dis de dimineață, pentru a-și pregăti micul dejun.

Acum însă parcă bucuria ei era și mai mare.

Avea să pregătească micul dejun pentru două persoane.

Îl privea cu luare aminte parcă fermecată de ceea ce vedea. Nu avusese timp să-l studieze așa bine, iar acum era momentul potrivit să o facă. Așa cum stătea el acolo în cadrul ușii, ea îi remarcă bustul athletic expus ca într-o ramă de tablou.

Umerii lui erau largi iar mușchii brațului se curbau și se încolăceau netezi, viguroși pe brațe.

Pieptul îi era acoperit cu o rețea de păr aspru, auriu, mai deschis decât culoarea ușor arămie a pielii.

Aproape pitite în acel covor auriu, se reliefau sfârcurile plate maronii ușor înflorate sub sărutul aerului răcoros al dimineții ce venea prin fereastra larg deschisă a bucătăriei. O singură dată îl mai văzuse în bustul gol, atunci în camera de hotel, însă nu avusese destul timp să-i

admire formele așa cum o făcea acum. Mușchii lui pectorali păreau opera unui sculptor. Era zvelt amplu, iar fiecare tendon era clar reliefat. Pieptul se continua cu un abdomen suplu. O linie îngustă de păr, ca o cărare lega pădurea de pe pieptul lui cu smocul care-i înconjura buricul. Era mai închis la culoare și mai des acolo. Părea ca un tufiș ce ascundea în mijlocul lui o mică adâncitură.

Privirea ei urmări acea cărăruie până acolo unde ea se pierdea în V-ul format de marginile desfăcute ale pantalonilor. Curiozitatea ei se înteti mai tare. Ar fi vrut să descopere mai mult.

Oare de ce își ridicase pantalonii atât de sus? ciudat se gândi ea.

Se culcase cu acest bărbat pentru a doua oară și totuși era prima dată când îl vedea altfel decât complet îmbrăcat.

Se simți plină de mândrie. Era magnific.

Frumos, auriu și zvelt. Își mușcă ușor buza de jos. S-ar fi înfruptat din el ca din cel mai apetisant fruct, fără să se mai sature. Obrajii ei se îmbujorară atunci când îi întâlni ochii privind-o șagalnic, cu acei iriși albaștrii ispititori.

Revenindu-și din acea feerie în care intrase, ea prinse grai lăsându-și glasul dulce cristalin să-i mângâie auzul, invitându-l să savureze din cafeaua aburindă care își răspândea aroma prin toată bucătăria.

— Bună dimineața dragul meu! cum ai dormit?

— La loc! micul dejun este gata.

El trase un scaun și se așeză.

— 'neața! am dormit ca un prunc la pieptul mamei sale.

Nici nu am simțit când te-ai ridicat de lângă mine.

Ea veni cu ceașca de cafea, se aplecă peste umărul lui și i-o așeză în față. În același timp buzele ei îi lăsă o

caldă sărutare pe ceafă. El surâse și întorcând capul spre ea o privi tandru apoi o ispiti.

— Tu cum ai dormit?

— Niciodată de când am venit aici nu am dormit așa de bine. Singurătatea îmi provoca aproape în fiecare noapte insomnii. Tresăream la fiecare zgomot ce venea de afară.

Mă ghemuiam și stăteam cu ochii pironiți într-acolo de unde venea zgomotul. A fost un chin pentru mine.

Atunci el se ridică și o îmbrățișă tandru.

— De acum nu va mai fi nevoie să dormi singură. Voi fi aici lângă tine pentru a-ți alunga orice fel de temere.

Ea scoase un oftat prelung, dar nu de tristețe, ci unul de pace. Vorbele lui o liniștise iar acum vedea în el un protector de nădejde.

Se așezară din nou.

Mâinile lor se împreună peste masă.

El îi sărută cu dragoste ambele mâini.

Privindu-i degetele subțiri și delicate, își aduse aminte de cutiuța purpurie.

Uitase cu totul de ea. Își duse o mână la buzunar și se pipăi.

Spre fericirea lui ea se afla încă în buzunar.

Avusese norocul să o ia cu el în călătoria lui spre lumea Casandrei.

Își dorea acum să i-l ofere ei, ca inel de logodnă și cerere în căsătorie, însă nu știa cum să abordeze subiectul.

Sorbea din cafea puțin gânditor.

Însă ochii lui sclipeau de fericire.

Un vântișor rece pătrunse prin geamul bucătăriei și mângâie ceafa golașă și delicată a Casandrei.

Ea îi simți atingerea răcoroasă și se ridică pentru a închide fereastra.

Acum era momentul în care el se putea decide.

O să îl ofer! își zise el.

Sunt convins că acest inel nu-i este cunoscut.

Cu siguranță că ea, acolo în viitor și-ar fi dorit să primească în dar acest inel, pe care totuși și-l făcuse cadou singură, gândind cu ironie că i-a fost oferit de tânărul căruia îi dăruise în ascuns inima.

Așadar, se ridică de la masă și scoase din buzunar cutiuța.

Casandra care în acel moment se întorcea pentru a se așeza la masă fu întâmpinată de el, care ca un adevărat Don Juan se așeză pe un genunchi în fața ei și rosti:

— Aș dori din toată inima ca noi doi să ne legăm viețile pentru veșnicie și de aceea te întreb dacă dorești a-mi deveni soție.

Deschise cutiuța și i-o întinse.

Micul diamant în formă de romb străluci în atingerea mângâietoare a unei raze de soare care pătrunsese prin geamul ferestrei.

Casandra, puțin intimidată de acel moment neașteptat, privea când la inel, când la el.

Din ochii ei ca smaraldul începu a se prelinge câteva lacrimi.

El se ridică în picioare suspicios, crezând că nu a fost momentul potrivit pentru o asemenea abordare, sau poate că acel inel îi era cunoscut.

Însă nu era așa cum gândea el.

Acel gest al lui o mișcase până la lacrimi.

Bineînțeles că își dorea din tot sufletul să-i devină soție.

Erau lacrimi de fericire.

— Cum aș putea să refuz o asemenea ofertă; doresc din toată inima să-mi trăiesc viața alături de tine.

— Da vreau! vreau să devin soția ta.

După ce îi șterse cu degetul o lacrimă caldă rămasă acolo pe obrazul ei fin și îmbujorat, Emanuel luă inelul din cutiuță și i-l așeză pe deget.

Acesta se potrivea de minune pe inelarul ei delicat.

O sărută apoi cu pasiune și o strânse la piept. Inimile lor băteau la unison. Ea era în culmea fericirii. La fel și el. Se petrecuse un lucru minunat. Erau acolo împreună. Erau ca și căsătoriți. Mai aveau un singur pas și viețile lor se vor lega așa cum era firesc printr-o cununie religioasă, însă mai era până a purcede la acel act. Acum se bucurau de moment. Trăiau prezentul fără a se gândi la viitor.

Și mai plină de viață de cum fusese până atunci, după ce se dezlipi din strânsoarea lui protectoare, doritoare parcă de o nouă aventură, îi propuse:

— Ce-ar fi să mergem la o plimbare prin poienița de lângă pădure?

— Sunt aproape patru săptămâni de când m-am mutat în acest loc, dar nu m-am încumetat să merg singură într-o asemenea plimbare.

— Și drept să spun, mi-ar fi fost și urât.

— Acum însă, sunt destul de curajoasă știind că am lângă mine un asemenea cavaler.

— Sunt de acord să te însoțesc. Sunt neobosit în a-ți îndeplini dorințele și chiar sunt curios să văd dacă aceste locuri sunt asemănătoare cu cele de acolo din timpul meu.

Acolo eu sunt familiarizat cu aceste plaiuri mirifice. Am copilărit pe aceste meleaguri și de mic copil îi colindam maidanele și pădurile. Am să te duc într-o poieniță dragă mie. O poieniță în care ai apărut și tu, dar nu aieveau, ci într-un vis de-al meu, înainte ca să te cunosc cu adevărat.

— M-ai visat înainte de a mă cunoaște?! îl întrerupse ea mirată dar și fascinată de ceea ce auzea de la el.

— Te-am visat! și erai într-adevăr aidoma ca acum.

Numai că lătosul, câinele pe care nu de mult l-am adoptat acolo în viitor, care în visul meu te însoțea acolo în poieniță, m-a pus pe fugă și nu am apucat să spun nici măcar un cuvânt.

Acum eu și lătosul suntem cei mai buni prieteni.

L-am lăsat străjer de nădejde la conac. El este acum stăpân acolo. Cine știe ce se va întâmpla cu el și cu proprietatea. De el totuși nu îmi fac prea multe griji, o găsi el ceva de mâncare pe la locuitorii comunei.

— Hai să mergem! îl scoase ea din starea de nostalgie în care intrase; este trecut de ora prânzului, iar vremea este tocmai bună de o ieșire în mijlocul naturii.

Și ținându-se de mână, cei doi se avântară în mica lor incursiune, savurând cu plăcere acele priveliști minunate oferite de natură în acel anotimp de primăvară.

Trecuseră câteva ore bune de când se aflau în plimbare, iar acum se întorceau voioși mergând agale pe cărăruia pădurii, în drum către casă, însoțiți armonios de cântul mulțimilor de păsărele care roiau prin coroanele înverzite ale copacilor.

Ea purta pe cap o coroniță împletită din mlădițe de salcă iar în mână ținea un buchet de flori.

După cum se observa pe obrajii lor roșii ca bujorii, le priise acea plimbare. Apucase de pe acum să pășească pe aleea plină de trandafiri a curții, când în spatele lor se auzi un zgomot de crengi uscate care se frângeau sub apăsarea unor pași. Întoarseră imediat capul și priviră într-acolo. Văzură cum o siluetă neagră se pierdea printre trunchiurile destul de groase ale castanilor, apoi huruitul accelerat al unui motor de mașină.

Cei doi se priviră întrebători.

— Cineva ne-a urmărit! zise ea rupând tăcerea.

— Cu siguranță Roberto a trimis pe cineva ca să mă

pândească.

Era prea frumos ca să se debaraseze de obiceiurile lui.

— Ce ne facem Emanuel? cu siguranță el va veni aici în această seară, bineînțeles nu tocmai cu gânduri curate.

— Mă tem dragul meu! acest om nu are scrupule; mă tem că o să rămân din nou fără tine.

El va veni aici cu gândul să-ți facă de petrecanie. El deține acum și acea bancnotă care a rămas aici atunci când tu ai dispărut.

După cum spuneai și tu, ea ar fi putut să cauzeze trimiterea ta înapoi.

Tu spui că prietenul tău profesorul te-a asigurat că destinul a fost acela care a decis.

— Dar cine știe.

— Îmi este tare frică. Nu vreau să te pierd din nou.

Începu apoi să plângă în hohote.

El o luă în brațe și o încurajă.

— Calmează-te draga mea.

Tu știi că eu am puterea de a mă teleporta.

Voi încerca din nou și astăzi, asta până nu își face apariția Roberto.

De data aceasta vreau ca să ne teleportăm împreună.

Și dacă bunul Dumnezeu dorește ca noi doi să ne legăm destinele, cu siguranță vom reuși. Acum este momentul să vedem ce ne-a pregătit destinul.

— Am un plan.

— Cu ceva vreme în urmă, să tot fie o lună și ceva de atunci, aflându-mă în casa bunicilor, mi-am satisfăcut o veche curiozitate de a mea și am căutat în lada de zestre a bunicii.

Acolo nu am descoperit ceea ce gândeam eu în copilărie și anume o grămadă de galbeni strălucitori, ci

două costume populare de mire și mireasă, iar într-o casetuță am aflat o mulțime de bani care datau de prin 1917.

— Mergem acum în comună la casa lor și-i întrebăm dacă nu are cumva să ne împrumute două costume de acel gen, spunându-le că am vrea să ne căsătorim, iar ca straie ne-ar fi drag să îmbrăcăm ceva tradițional.

După cum am cunoscut-o eu pe bunica, nu cred că ne-ar refuza.

Bineînțeles că acum, atât ea cât și bunicul sunt tineri și nu ar avea de unde să mă cunoască.

Nu mai stătură mult pe gânduri și amândoi ținându-se de mână porniră într-un suflet către casa bunicilor lui.

Drumul până la casa lor păru doar la o aruncătură de băț și nu simțiră distanța pe care o străbătură numaidecât.

Aflându-se în fața porți, Emanuel nu mai zăbovi în a cerceta locul și decis bătu cât putu de tare în poartă.

— Cine este? se auzi de undeva vocea unei femei, care apăru de undeva din spatele casei.

— Bună ziua! spuseră cei doi într-un glas.

Emanuel privi femeia din cap până-n picioare și recunoscuse același chip al bunicii lui din tinerețe, văzut într-unul din tablourile agățate pe peretele din camera lui.

Avea acum în jur de 33 de ani.

Era înaltă, zveltă, cu ochii mari, căprui, cu trăsături blânde și delicate. Părea fără cusur și avea o naturalețe politicoasă.

— Bună ziua! salută și ea apropiindu-se de poartă.

— Ce vă abate pe aici în prag de seară?

Cassandra se gândi că ar fi bine să vorbească ea ca de la femeie la femeie și îi spuse acesteia tot ce o învățase Enmanuel.

— Nu vă fie cu supărare deranjul, am dori să vă întrebăm dacă aveți la îndemână spre împrumutat două

costume tradiționale de mire și mireasă.

— Știți! noi doi vrem să ne căsătorim și am dori ca la nuntă să purtăm acele straie.

Femeia ascultă cu luare aminte doleanțele tinerei, apoi pe un ton binevoitor exclamă:

— Ba uite că m-ați nimerit! am primit ca zestre de la părinții mei, exact ce vă doriți.

Au fost ale lor.

Le-au purtat și ei când s-au căsătorit, apoi și eu cu soțul meu la nunta noastră.

Vi le împrumut cu drag.

— Nu vă cunosc, dar merg pe încredere. Văd că sunteți o pereche frumoasă și păreți cumsecade.

— Dar unde locuiți? că nu prea v-am văzut pe aici!

— Numele meu este Casandra și locuiesc în conacul de la marginea pădurii.

— Iar el este Emanuel. Viitorul meu soț. Este din lași.

Acolo ne vom și căsători.

— Aa. J Casandra! Artista! exclamă femeia încântată.

Am auzit de la oamenii din comună despre dumneata.

— Ee! atunci nu mai încape îndoială.

Dau fuga să vi le aduc până nu vine al meu de la muncă că el este mai cusurgiu și se lasă convins mai greu.

Intră în casă și numaidecât se întoarce ținând în brațe cele două costume.

— Uite! luați-le și să vă fie de trebuință.

— Mulțumim frumos! ziseră într-un glas cei doi; vi le înapoiem săptămâna viitoare.

— Acum trebuie să plecăm! că se lasă seara și nu avem felinar cu noi ca să ne lumineze calea.

— Mergeți în pace! Domnul să vă aibă în pază.

Cei doi se așternură la drum, grăbiți pentru a ajunge cât mai repede la conac și să-și pună pe ei straiile. El ceru

Casandrei să-i dea lui straietele pentru a-i fi mai ușor ei să se miște. Pe când le apucă dădu de ceva tare pus între ele. Când le desfăcu rămase surprins să vadă că acolo se afla și casetuța cu acei bani din 1917.

Femeia uitase de ea, iar în graba ei le dăduse și caseta.

Este un semn bun! gândi el cu voce tare făcându-se auzit și de ea.

Acești bani împreună cu straietele vor veni în ajutorul nostru facilitându-ne călătoria spre o lume în care vom scăpa definitiv de Roberto.

Între timp spionul lui Roberto ajunsese la Iași și-l înștiințase pe acesta de apariția neașteptată a pretendentului său la mâna Casandrei.

— Cum de a avut curajul să apară din nou! explodează acesta de furie.

— Trebuie să scap definitiv de acest individ. Dacă nu o pot avea eu pe Casandra, atunci nici el nu trebuie să intre în viața ei.

Scoase la iuțeală dintr-un sertar bancnota de 500 lei, o băgă în buzunar apoi ceru huliganilor să-l urmeze.

— Haide-ți! să mergem.

Urmat îndeaproape de două dintre credincioasele lui slugi, se urcă în BMW-ul gata pornit și puse pe șofer să accelereze cât poate el de repede către Dobrovăț.

Cu asemenea mașină nu făcea mai mult de 15 minute până la conac.

— Mama lui! exclamă Roberto scrâșnind din dinți.

Îl aranjez eu de n-o să se mai întoarcă veci. Scoase din buzunar bancnota, o întoarse pe o parte și pe alta, apoi furios o rupse și o făcu bucățele.

— Nu! nu am să-l trimit înapoi de unde a venit, ci am să-l omor.

O să-l împușc. Nu are cine să-l caute fiindcă nu-l

cunoaște nimeni. Așa că nu o să mă acuze nimeni că am comis o crimă. El și-a făcut-o cu mâna lui. Scoase apoi din torpedoul mașinii un revolver și îi verifică încărcătorul.

— Este plin! adăugă el; o să i le descarc pe toate în inimă.

Ajunseseră deja în comună, iar acum mașina gonea pe șoseaua goală înspre conac.

Cassandra și Emanuel ajunseseră pe aleea din curte când văzură farurile aprinse ale unei mașini, proiectând lumina în întunericul serii care se lăsase pe neașteptate și apropiindu-se în mare viteză de conac.

Nu mai aveau timp să intre în casă și să ia pe ei hainele.

Ea începu să plângă, și în același timp își exprimă cu voce tare durerea:

— Emanuel! o să te pierd din nou.

— Și dacă se va întâmpla acest lucru, o să mă omor și eu.

— Liniștește-te! vino după mine! o calmă el; trebuie să fi puternică, altfel vom fi descoperiți.

Între timp mașina se opri în dreptul porților, iar cei trei împreună cu șoferul coborâră din mașină.

Roberto scoase revolverul și urmat de cei doi gealați alergară în șir indian către casă.

Între timp Emanuel o luă pe Cassandra și fugi cu ea în spatele casei, unde știa că se afla pivnița.

Deja era întuneric beznă.

Noroc cu luna plină care tocmai își făcuse apariția pe bolta senină a cerului și le lumina cât de cât calea.

Ajunși în dreptul ușii de la pivniță, el apasă clanța.

Ușa era încuiată.

Bâjbâi prin întuneric și spre norocul lor cheia se afla în broasca ușii.

De prin casă se auzeau voci și tropăituri. Roberto striga disperat către însoțitorii lui.

— Căutați peste tot! nu are cum să-mi scape.

— Nu este aici șefu'! l-am căutat peste tot.

— Haide-ți afară! răcni el disperat. Dăm noi de el.

Casandra auzea tot ce se vorbește și acum era mai mult decât speriată.

Emanuel răsuci cheia în broască și descuie ușa.

Scoase apoi cheia și intrară, după care încuie ușa pe interior lăsând cheia în broască.

În pivnița era beznă.

Cei doi se depărtară de ușă și îmbrățișați se lipiră de zidul rece și neprimitor al pivniței.

Straiele primite se aflau de pe acum în strânsoarea trupurilor lor.

Căutătorii cercetaseră curtea apoi găsiră ușa din spatele casei.

— Boss! strigă unul dintre indivizi; este o ușă aici.

Roberto se apropie la iuțeală.

Se auzi apoi cum clanța ușii este zdruncinată cu putere.

— Este încuiată! se auzi o voce groasă ca de bariton.

— Spargeți ușa! aici trebuie să fie; credea el că scapă de mine!

Se auziră apoi câteva izbituri în ușă făcând-o să se zdruncine din țâțâni.

Cei doi tremurau.

Casandra nu se mai putea opri din plâns.

El o strânse în brațe cu putere.

Era pierdut.

Începu să spună în gând o rugăciune.

O spirit sacru. O dumnezeule. Tu care cunoști gândurile noastre cele mai secrete, vizitează-ne acum în

aceste clipe și ne apără de acești răufăcători.

Deodată el fu cuprins de o frică ciudată.

Pentru prima oară în viața lui simțea deslușit prezența invizibilă a unei puteri ce făcea să-i tresară inima, apoi auzi o voce ce răsuna în adâncul ființei lui.

— Destinul Emanuel! destinul! răsună acea voce din interiorul lui.

Urmează-ți instinctele.

Deodată se auziră două focuri de armă, care fuseseră trase în broasca ușii.

Emanuel crezu că acela îi va fi sfârșitul. O strânse și mai tare pe Casandra în brațe.

Măcar să mor în brațele ei! își zise el.

Ea era epuizată.

Aproape că nu mai avea nici lacrimi să plângă.

Totuși ar trebui să mă adun și să mă concentrez la o ultimă scăpare se gândi el. Își imaginează apoi, la fel ca și în copilărie, atunci când îl prindea câte o furtună năprasnică prin pădure, că s-ar afla în casa bunicilor.

Acum își dorea să fie la adăpost de acești răufăcători.

O ultimă bușitură și ușa pivniței fu trântită de perete.

Fasciculele lanternelor luminară interiorul întunecos al pivniței.

Roberto răcni furios.

— Unde sunt?! căutați-i!

Cei trei alergară prin tot interiorul destul de spațios al pivniței și găsiră undeva mai în spate un chepeng.

— Probabil au fugit pe aici! strigă unul dintre vlăjgani.

Săltară chepengul.

Acesta dădea undeva în grădină. Ieșiră în grabă din pivniță și alergară în curte continuând să caute prin toate cotloanele acesteia.

Rămași îmbrățișați, Emanuel și Casandra se aflau acum în liniștea și pacea unui spațiu unde domnea bezna. El tinse să creadă că se află în casa bunicilor. Ori acel spirit, ori frica îl ajutase ca și altă dată să scape de pericolul care îl păștea.

— Am reușit! îi șopti el la ureche Casandrei. Cred că ne aflăm în casa bunicilor mei.

— Problema este că nu știu în ce perioadă de timp suntem.

Ea se ghemui la pieptul lui, scoase un oftat prelung, apoi șopti:

— Slavă Domnului că a fost posibil acest fenomen și ne aflăm încă împreună.

— Bine măcar că am scăpat de furia lui Roberto.

Cred că avea de gând să te împuște.

Pe stradă se făcu auzit hurelul unei mașini și o lumină puternică de faruri se proiectă pentru câteva secunde prin fereastră în cameră.

— Cu siguranță este Roberto cu gașca lui! șopti ea.

— Încă ne mai caută.

Lumina fugitivă a farurilor îi făcu să distingă acolo în cameră un pat.

— Să mergem și să ne așezăm! o îndemnă el.

— Rămânem aici peste noapte.

Vedem noi ce facem când s-o lumina de ziuă.

Se urcară ușor în pat fără a face prea mult zgomot, traseră peste ei o țoală ce se afla acolo pe el și îmbrățișați, cu urechile ciulite la orice mișcare, fără a-și mai spune nimic, rămaseră nemișcați în așteptarea zorilor.

Dar cum oboseala din acea după amiază îi storsese de puteri, adormiră amândoi fără voie.

Un cântec prelung de cocoș, îi făcură să sară ca arși din pat.

Zorii zilei se iviră pe neașteptate iar ei dormiseră nedezlipiți unul de celălalt. Lumina pură a dimineții pătrunse în cameră prin fereastra destul de mare, făcându-i să deslușească fiecare obiect aflat acolo.

Emanuel recunoscuse lada de zestre a bunicii care era așezată la capătul patului.

Privi spre Casandra și o întrebă:

— Ce ai făcut cu straiele? le-ai lăsat să cadă cumva acolo în pivniță?

— Nicidecum! ele nu aveau cum să cadă deoarece erau strânse în îmbrățișarea noastră.

Căutară prin cameră dar nici urmă de straie.

Se uitară și prin pat dar nu erau nici acolo.

— Stai zise el! am o bănuială.

Se apropie de lada bunicii și încercă să-i salte capacul.

Nu reuși deoarece aceasta era încuiată.

Bagă mâna sub saltea unde știa că s-ar putea afla cheia și scoase de acolo săculețul de iută.

Cheia era în el.

O luă de acolo și descuie cu ia cufărul. Când săltă capacul rămase uimit. Cele două costume se aflau acolo așezate la locul lor, așa cum le lăsase el în acel weekend și când curios umblase să vadă ce se afla în acea ladă.

Lasă capacul laviței să cadă iar el alergă direct la fereastră, apoi la ușă.

Cassandra nu înțelegea ce se întâmplă. Îl privea nedumerită cum se agită de colo, colo.

— Vino aici! o îndemnă el, apoi continuă:

— Dacă este ceea ce cred eu, înseamnă că amândoi am avut un destin minunat.

Cele două straie pe care bunica punea mare preț nu au dorit să fie înstrăinate.

Ele erau comoara bunicii și au vrut să se întoarcă la locul lor în laviță.

Cred că și caseta este acolo. Odată cu ele am călătorit și noi. Însă, cred că în dimensiuni diferite.

— Casandra! să nu te sperii. Cred că ne-am teleportat în timpul meu, adică în 1995.

Ea rămase surprinsă de ceea ce el îi relata cu atâta patos. Important pentru ea era că scăpase de Roberto.

El încercă să deschidă ușa care făcea ieșirea din casă și după cum se aștepta aceasta era închisă. Își aduse aminte că bunica mai ținea o cheie de rezervă deasupra tocului. Căută acolo și prin praful așezat de trecerea timpului descoperi cheia. Nerăbdător o vârî în broască și descuie ușa.

Ieșiră în curte.

Pe stradă se auziră tropotit de cai.

El privi peste gard. La câțiva metri depărtare văzu o căruță. Când privi mai atent îl recunoscă pe nea Traian.

O bucurie imensă îi inundă corpul.

O prinse pe Casandra în brațe și cuprins de fericire o săltă de la pământ și se învârti cu ea.

— Ești în lumea mea! exclamă el.

— Nu trebuie să ne mai temem de niciun Roberto.

— Probabil că el ne caută și acum.

— Să caute mult și bine draga mea!

— Hai să mergem! să mergem la conac.

Destinul a vrut ca eu să-l răscumpăr pentru tine.

— Să mergem!

Casandra pășea alături de el. În sufletul ei se instalase liniștea și fericirea.

Ochii ei priveau curioși peste tot locul.

O lume nouă se deschidea de acum în fața ei.

Era ca și cum s-ar fi născut din nou într-o altă lume.

O lume în care de fapt ea își trăise anii senectuții și de care nu avea cum să-și aducă aminte. Pornea la drum în această lume la vârsta de 25 ani. Evadase din trecut în viitor lăsând undeva pierduți 40 de ani.

De acum aceasta era lumea ei.

Dar nu-i mai păsa.

Important era că se afla alături de el.

De marea ei dragoste.

Omul care apăruse așa de nicăieri în viața ei.

Se priveau amândoi fără a mai scoate niciun cuvânt. Chipurile lor zâmbitoare radiau a fericire.

Străbătură fără să simtă drumul până la conac.

Când poarta mare de fier se deschise, scoase din nou acel scârțâit strident care-i treziră simțurile lăptosului.

Acesta sări ca ars și o luă la fugă în întâmpinarea celor doi, bucuros nevoie mare, la vederea lui Emanuel.

Se aflau acum în acea curte trei ființe fericite.

Și poate peste ani vor mai fi și alții.

Depinde de rodul dragostei celor doi.

Profesorul avusese dreptate.

Destinul celor doi fusese pecetluit înainte ca ei să se nască.

Sfârșit 2502 - 2015

Eugen Băcin

Cuprins

Prefața -.5

Cap.1. Începutul 9

Cap. II. Călătoria 22

Cap. III. Conacul 32

Cap. IV. Înapoi la conac. 51

Cap. V. Din nou la Iași 59

Cap. VI. Călătoria în timp - 77

Cap. VII. Întâlnirea 110

Cap. VIII. O nouă şansă 180

Cap. IX. Pe cărarea destinului - 205

Editura RBA MEDIA
ISBN 978-606-8327-42-6